De Twee Babylons

Alexander Hislop

Samengesteld voor persoonlijk gebruik uit de online Nederlandstalige editie.

Inhoudsopgave

De Twee Babylons - A. Hislop - Index

De Twee Babylons - A. Hislop - Inhoudsopgave

De Twee Babylons

De Twee Babylons - A. Hislop - Het onderscheiden karakter van de twee systemen

De Twee Babylons - A. Hislop - Drieëenheid in eenheid

De Twee Babylons - A. Hislop - De moeder en het kind

De Twee Babylons - A. Hislop - Het kind in Assyrië

De Twee Babylons - A. Hislop - Het kind in Egypte

De Twee Babylons - A. Hislop - Het kind in Griekenland

De Twee Babylons - A. Hislop - De dood van het kind

De Twee Babylons - A. Hislop - De vergoddelijking van het kind

De Twee Babylons - A. Hislop - De moeder van het kind

De Twee Babylons - A. Hislop - Kerstmis en Maria boodschap

De Twee Babylons - A. Hislop - Pasen

De Twee Babylons - A. Hislop - Geboorte van Sint Jan

De Twee Babylons - A. Hislop - Het feest van Maria Hemelvaart

De Twee Babylons - A. Hislop - Wedergeboorte door de doop

De Twee Babylons - A. Hislop - Rechtvaardiging door werken

De Twee Babylons - A. Hislop - Het misoffer

De Twee Babylons - A. Hislop - Heilig Oliesel

De Twee Babylons - A. Hislop - Vagevuur en gebeden voor de doden

De Twee Babylons - A. Hislop - Beelden processies

De Twee Babylons - A. Hislop - Relikwie aanbidding

De Twee Babylons - A. Hislop - Het kleden en kronen van beelden

De Twee Babylons - A. Hislop - De rozenkrans en de aanbidding van het Heilig Hart

De Twee Babylons - A. Hislop - Kaarsen en kandelaars

De Twee Babylons - A. Hislop - Het teken van het kruis

De Twee Babylons - A. Hislop - De soevereine Pontiff - de Paus

De Twee Babylons - A. Hislop - Priesters, monniken en nonnen

De Twee Babylons - A. Hislop - De grote rode draak

De Twee Babylons - A. Hislop - Het beest uit de zee

De Twee Babylons - A. Hislop - Het beest uit de aarde

De Twee Babylons - A. Hislop - Het beeld van het beest

De Twee Babylons - A. Hislop - De naam van het beest, het getal van zijn naam, het onzichtbare hoofd van het pausdom

De Twee Babylons - A. Hislop - Besluit

De Twee Babylons - A. Hislop - De vrouw met de gouden beker

De Twee Babylons - A. Hislop - Hebreeuwse Chronologie

De Twee Babylons - A. Hislop - Shing Moo en Ma Tsoopo uit China

De Twee Babylons - A. Hislop - Ala-Mahozim

De Twee Babylons - A. Hislop - De betekenis van de naam Centaur

De Twee Babylons - A. Hislop - Olenos, de zondendrager

De Twee Babylons - A. Hislop - De identificatie van Rhea of Cybele, en Venus

De Twee Babylons - A. Hislop - De maagdelijke moeder van het heidendom

De Twee Babylons - A. Hislop - De godin-moeder als een woonplaats

De Twee Babylons - A. Hislop - De betekenis van de naam Astarte

De Twee Babylons - A. Hislop - Oannes en Souro

De Twee Babylons - A. Hislop - De identiteit van de Scandinavische Odin, en Adon uit Babylon

De Twee Babylons

De Twee Babylons - A. Hislop - Zoroaster, het hoofd van de Vuuraanbidders

De Twee Babylons - A. Hislop - Het verhaal van Phaëthon

De Twee Babylons - A. Hislop - De Romeinse keizerlijke standaard van de Draak een symbool van vuuraanbidding

De Twee Babylons - A. Hislop - Het doden van de getuigen

De Twee Babylons - A. Hislop - Attes de zondaar

De Twee Babylons - A. Hislop - Index

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/de_twee_babylons_index.htm

In 1853 schreef Ds. A. Hislop een brochure getiteld: The Two Babylons . De volledige titel luidde: "De Twee Babylons", het bewijs dat de pauselijke godsdienst de aanbidding is van Nimrod en zijn vrouw". Deze brochure werd in 1858 verder uitgebreid en als boek uitgegeven." In dit boek "De twee Babylons" laat A. Hislop duidelijk zien, dat de aanbidding van de Paus en Maria in werkelijkheid de aanbidding is van Nimrod en zijn vrouw Semiramis. Tot in de kleinste details laat A. Hislop zien hoe de Rooms Katholieke feesten, leerstellingen, rangorden, riten en plechtigheden allen afkomstig zijn uit Babel en hoe de Babylonische godsdienst de Christelijke kerk is binnengeslopen en ons denken heeft verontreinigd. Of de stad Babylon van Openb. 17 werkelijk Rome is, valt nog te bezien. Wij denken zelf van niet en volgen A. Hislop hierin niet na. Echter wat dit boek zo interessant maakt, is dat A. Hislop de heidense oorsprong laat zien van de verering van moeder en kind, Kerstmis, Pasen, het misoffer, het heilig oliesel, het vagevuur, de rozenkrans, de aanbidding van het heilig hart, kaarsen, het teken van het kruis, priesters, monniken, nonnen, etc. Inhoudsopgave Inleiding I. De twee systemen Het onderscheiden karakter van de twee systemen II. Voorwerpen van Aanbidding 1. Drieënheid in eenheid 2. De moeder en het kind en het origineel van het kind a. Het kind in Assyrië b. Het kind in Egypte c. Het kind in Griekenland d. De dood van het kind e. De vergoddelijking van het kind 3. De moeder van het kind III. Feesten 1. Kerstmis en Maria boodschap 2. Pasen 3. Geboorte van Sint Jan 4. Het feest van Maria Hemelvaart IV. Leerstellingen en Tucht 1. Wedergeboorte door de doop 2. Rechtvaardiging door werken 3. Het misoffer 4. Heilig Oliesel 5. Vagevuur en gebeden voor de doden V. Riten en Plechtigheden 1. Beelden processies 2. Relikwie aanbidding 3. Het kleden en het kronen van beelden 4. De rozenkrans en de aanbidding van het Heilig Hart 5. Kaarsen en kandelaars 6. Het teken van het kruis VI. Religieuze orden 1. De soevereine Pontiff - de Paus 2. Priesters, Monniken, and Nonnen VII. De twee ontwikkelingen historisch en profetisch beschouwd 1. De grote rode draak 2. Het beest uit de zee 3. Het beest uit de aarde 4. Het beeld van het beest 5. De naam van het beest, het nummer van zijn naam en het onzichtbare hoofd van het pausdom Besluit Appendix A. De vrouw met de gouden beker B. Hebreeuwse chronologie C. Shing Moo en Ma Tsoopo uit China D. Ala-Mahozim E. De betekenis van de naam Centaur F. Olenos, de zondendrager G. De identificatie van Rhea of Cybele, en Venus H. De maagelijke moeder van het heidendom I. De godin-moeder als een woonplaats J. De betekenis van de naam Astarte K. Oannes en Souro L. De identiteit van de Scandinavische Odin, en Adon uit Babylon M. Het zich ontdoen van kleding door de ingewijden in de Mystiek N. Zoroaster, het hoofd van de vuuraanbidders O. Het verhaal van Phaëthon P. De Romeinse keizerlijke standaard van de Draak een symbool van vuuraanbidding Q. Het doden van de geuigen R. Attes de zondaar

Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Inhoudsopgave

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/de_twee_babylons_inhoudsopgave.htm

Inleiding

I. De twee systemen Het onderscheiden karakter van de twee systemen

II. Voorwerpen van Aanbidding 1. Drie□nheid in eenheid 2. De moeder en het kind en het origineel van het kind

a. Het kind in Assyri□ b. Het kind in Egypte c. Het kind in Griekenland d. De dood van het kind e. De vergoddelijking van het kind

3. De moeder van het kind

III. Feesten 1. Kerstmis en Maria boodschap 2. Pasen 3. Geboorte van Sint Jan 4. Het feest van Maria Hemelvaart IV. Leerstellingen en Tucht 1. Wedergeboorte door de doop 2. Rechtvaardiging door werken 3. Het misoffer 4. Heilig Oliesel 5. Vagevuur en gebeden voor de doden V. Riten en Plechtigheden 1. Beelden processies 2. Relikwie aanbidding 3. Het kleden en het kronen van beelden 4. De rozenkrans en de aanbidding van het Heilig Hart 5. Kaarsen en kandelaars 6. Het teken van het kruis VI. Religieuze orden 1. De soevereine Pontiff - de Paus 2. Priesters, Monniken, and Nonnen VII. De twee ontwikkelingen historisch en profetisch beschouwd 1. De grote rode draak 2. Het beest uit de zee 3. Het beest uit de aarde 4. Het beeld van het beest 5. De naam van het beest, het nummer van zijn naam en het onzichtbare hoofd van het pausdom Besluit Appendix A. De vrouw met de gouden beker B. Hebreeuwse chronologie C. Shing Moo en Ma Tsoopo uit China D. Ala-Mahozim E. De betekenis van de naam Centaur F. Olenos, de zondendrager G. De identificatie van Rhea of Cybele, en Venus H. De maagelijke moeder van het heidendom I. De godin-moeder als een woonplaats J. De betekenis van de naam Astarte K. Oannes en Souro L. De identiteit van de Scandinavische Odin, en Adon uit Babylon M. Het zich ontdoen van kleding door de ingewijden in de Mystiek N. Zoroaster, het hoofd van de vuuraanbidders O. Het verhaal van Phaëthon P. De Romeinse keizerlijke standaard van de Draak een symbool van vuuraanbidding Q. Het doden van de geuigen R. Attes de zondaar

© Levend Water

De Twee Babylons

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_inleiding.htm

Er bestaat een groot onderscheid tussen de werken der mensen en de werken van God; hetzelfde nauwkeurig en diepgaand onderzoek dat de fouten en onvolmaaktheden van de één aantoont, zal tevens ook licht werpen op de volmaaktheden van de ander. Indien we de best gepolijste naald die door de menselijke kunstvaardigheid is tot stand gekomen onder een microscoop bekijken, dan zullen wij vele oneffenheden, een uitgesproken ruwheid en ongepolijstheden aan dit product bemerken. Wanneer we onze microscoop echter richten op de leliën des velds dan zullen we deze resultaten niet bemerken. In plaats dat hun pracht aan kwaliteit moet inleveren, zullen we nieuwe prachtige en tedere structuren ontdekken, die aan ons naakte oog verborgen bleven; op een terrein waarvan wij anders geen idee hadden, helpen zij ons meer begrip te verkrijgen van de diepe betekenis van Christus' woorden: "Leert een les van de leliën des velds, hoe ze groeien; ze zwoegen niet en spinnen niet; maar Ik zeg u dat zelfs Salomo in al zijn heerlijkheid niet bekleed was als één van deze. Dezelfde wet blijkt ook uit een vergelijking van het Woord van God met de meest volmaakte werken van de mens. Wij vinden vlekken en onvolmaaktheden op de meest bewonderenswaardige voortbrengselen van de menselijke geest. Maar, des te meer de Bijbel wordt onderzocht, des te nauwkeuriger zij wordt bestudeerd, het zal alleen maar aantonen hoe volmaakt ze is; elke dag komen er nieuwe gegevens aan het licht; de ontdekkingen van de wetenschap, de onderzoekingen van de geleerden en de werken van de ongelovige dragen allemaal hun deel bij om de prachtige harmonie van de bijbelboeken en de goddelijke schoonheid die het geheel omsluit te illustreren. Indien dit het geval is met de Geschriften in 't algemeen, dan is dit voornamelijk zo voor de profetische Geschriften. Zoals elke spaak in het wiel van de Voorzienigheid draait, zo nemen de profetische symbolen een nog krachtiger en prachtiger positie in. Dit is op een bijzondere wijze zo voor de profetische taal die de basis en de hoeksteen vormt voor dit werk. Geen enkele verlichte protestant heeft ook maar enige moeite bij het vereenzelvigen van de vrouw die gezeten is "op zeven bergen" en op wiens voorhoofd de naam geschreven staat "Mysterie, Babylon de Grote", met de Roomse afval. Geen andere stad der wereld werd ooit bezongen, zoals in het geval van Rome, voor haar ligging op zeven heuvels. Heidense dichters en redenaars, die er niet aan dachten de profetie te verklaren, hebben haar eveneens beschreven als "de stad op de zeven heuvels". Vergilius vermeldt hierover: "Alleen Rome werd de prachtigste stad van de wereld en alleen zij heeft zeven hoogten met een wal omgeven." (1) Propertius spreekt zich op dezelfde wijze over haar uit (behalve dat hij een ander feit toevoegt dat een aanvulling is voor het beeld uit Openbaring): "De verheven stad op zeven heuvels, die de ganse wereld regeert." (2) Haar "regeren over de ganse wereld" is slechts het duplicaat van de goddelijke uitspraak - "... die het koningschap heeft over de koningen der aarde." (Openb.17: 18) Om Rome de stad "van de zeven heuvels" te noemen was voor haar burgers even betekenisvol als het noemen van haar eigen naam. Vandaar dat Horatius alleen spreekt over haar zeven heuvels wanneer hij het heeft over "de goden die genegenheid hadden voor de zeven heuvels". (3) Op gelijkwaardige wijze spreekt Martinlis van "de zeven heersende heuvels". (4) In een veel latere tijd werd een soortgelijke taal gebruikt; want wanneer Symmachus, de prefect van de stad en de laatste heidense Pontifex Maximus, als keizerlijk gezant één van zijn vrienden per brief aan een ander voorstelde, dan noemde hij hem "De septem montibus virum" "een man van de zeven heuvels", waaraan hij volgens de commentatoren de betekenis hechtte van "Givem Romanum", "een Romeins burger". (5) Welnu, terwijl dit kenmerk van Rome steeds duidelijk en bepalend is geweest, zo kon men steeds duidelijk aantonen dat de Kerk die haar zetel en hoofdkwartier

gevestigd heeft op de zeven heuvels van Rome, zeer terecht "Babylon" mag genoemd worden en bestempeld mag worden als het centrum van afgoderij onder het Nieuwe Verbond, net zoals het oude Babylon de hoofdzetel van afgoderij was in het Oude Testament. Maar recente ontdekkingen in Assyrië, die in verband worden gebracht met de voordien reeds bekende maar onbegrepen geschiedenis en mythologie van de oude wereld, tonen aan dat er een veel diepere betekenis ligt verborgen in de naam Babylon de Grote. Men heeft altijd wel begrepen dat het pausdom slechts een gedoopt heidendom is. Maar God maakt het ons nu duidelijk dat het heidendom dat Rome heeft gedoopt, in zijn wezenlijke eigenschappen het ware heidendom is dat de toon aangaf in het oude Babylon, toen Jehova voor Kores de dubbele koperen poorten opende en de ijzeren grendels stuksloeg. Dat op het één of andere wijze nieuw en onverwacht licht zou geworpen worden op deze periode van de Kerk van de grote afval, zou reeds voor ons duidelijk moeten blijken uit de taal en de symbolen van de Openbaring. In de visioenen van de Openbaring ziet Johannes voor het eerst, net vóór de voltrekking van haar oordeel , de afvallige kerk met de naam Babylon de Grote "op haar voorhoofd geschreven". (Openb.17:5) Wat betekent dit schrijven van die naam " op haar voorhoofd "? Toont het ons niet duidelijk aan dat net vooraleer het oordeel over haar wordt voltrokken, haar ware karakter zo uitgesproken zou ontwikkeld worden opdat ieder die ogen heeft en enig geestelijk onderscheidingsvermogen, als het ware door een zichtbare demonstratie gedwongen zou worden de wonderbaarlijke geschiktheid te erkennen waarmee deze titel haar door Gods Geest werd toegekend. Haar oordeel is nu duidelijk nabij en naarmate het nadert, maakt het Woord van God, in aanvulling op het licht dat er van alle zijden op wordt geworpen, het meer en meer duidelijk dat Rome inderdaad het Babylon uit de Openbaring is; het blijkt meer dan ooit dat het wezenlijke karakter van haar systeem, de grote voorwerpen van haar aanbidding, haar feesten, haar leerstellingen en discipline, haar riten en plechtigheden, haar priesterschap, en orden, alle zijn ontleend aan het oude Babylon; tenslotte is het ons duidelijk dat de paus zelf waarlijk en waarachtig de rechtstreekse afstammeling is van Belsazar. In de strijd die werd gevoerd tegen de heersers en aanmatigingen van Rome, heeft men zich te dikwijls tevreden gesteld met het aan de kaak stellen van haar aanmatigend gesnoef dat zij de moeder en meesteres is van alle kerken - de enige katholieke kerk, die alleen binnen haar grenzen de mogelijkheid biedt tot redding. Indien er ooit een reden bestond om zich voor zo'n handelwijze te verontschuldigen, dan is die nu niet langer meer geldig. Indien de positie die wij hier innemen gerechtvaardigd kan worden, dan dient men haar onverwijld de naam van christelijke kerk te ontnemen. Want, indien het een Kerk van Christus was die werd bijeengeroepen in de nacht dat de pontifex-koning van Babylon, omringd door zijn duizend rijksgroten, "de goden van goud en van zilver, koper, ijzer, hout en steen" (Dan.5:4) roemde, dan mag de Kerk van Rome terecht aanspraak maken op de naam van christelijke Kerk; maar zeker niet in de tegenovergestelde situatie! Ongetwijfeld zal dit voor sommigen een ontstellende positie lijken; maar het is precies de bedoeling van dit werk om deze stellingname kracht te verlenen. Dat de lezer daarom zelf oordele of ik wel voldoende bewijzen verschaf ter ondersteuning van mijn positie. Voetnoten [1] Scilicet et rerum facta est pulcherrima Roma Septemqueuna sibi muro circumdedit arces. - Georg., boek II, v.534 en 535. [2] Septem urbs alta jugis toto quae praesident orbi. - boek III, lied 9, p.721. [3] Diis, quibus septem placuere colles. - Carmen Seculare, v.7, p.497. [4] Septem dominos montes. - boek IV, h.64, p.254. [5] SYMMACHUS, boek II, h.9, noot p.63. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Het onderscheiden karakter van de twee systemen

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_1.htm

Het eerste punt waar ik de aandacht van de lezer op wens te vestigen om het Babylonische karakter van de roomse kerk aan te tonen, is het karakter van het mysterie, dat zowel eigen is aan het moderne roomse systeem als het oude Babylonische. Het reusachtige systeem van morele corruptie en afgoderij, afgebeeld door het symbool van een vrouw met een "gouden beker in haar hand" (Openb.17:4), en die "degenen die de aarde bewonen dronken maakt van de wijn van haar hoererij" (Openb.17:2; 18:3) wordt door God "een Verborgenheid: 'Babylon de Grote'" genoemd (Openb.17:5). Dat Paulus' "Verborgenheid der ongerechtigheid", zoals beschreven in 2 Thes.2:7, zijn tegenbeeld heeft in de kerk van Rome, kan geen enkel oprecht mens, die nauwgezet het onderwerp heeft bestudeerd, zonder meer ontkennen. Dit verslag maakte zo'n indruk op de geest van de vooraanstaande sir Matthew Hale, een man met een groot onderscheidingsvermogen, dat hij zei: "Indien deze beschrijving van de apostel zou zijn opgenomen in de uitroep "houdt de dief", dan zou elke politieagent van het rijk het recht hebben om het even waar, de Bisschop van Rome als het hoofd van dat "Verborgenheid der ongerechtigheid" aan te houden. Welnu, indien het systeem waarover wij het hier hebben ook gekenmerkt wordt door de naam "Verborgenheid", dan mogen wij aannemen dat de twee passages beide naar hetzelfde systeem verwijzen. Maar de taal die ons het Babylon van het Nieuwe Testament aanduidt, wat de lezer niet kan ontgaan, brengt ons terug naar het oude Babylon. Wanneer de vrouw van de Openbaring voorts een beker in haar hand heeft, waarmee zij de nati□n dronken maakt, zo was het ook met het Babylon uit de oudheid. Toen het nog in zijn volle glorie was, sprak de Heer door middel van Jeremia zijn oordeel uit over Babylon zeggende: "Babylon is een gouden beker geweest in de hand van Jehova, want ze maakte de gehele aarde dronken. Van haar wijn hebben de nati□n gedronken. Daarom blijven de nati□n waanzinnig handelen." (Jer.51:7) Waarom treffen wij hier een gelijkaardige taal ten aanzien van de twee systemen? De logische gevolgtrekking is ongetwijfeld dat het □□n tot het ander staat als "type" en "antitype". Welnu, zoals het Babylon van de Openbaring gekenmerkt wordt door de naam "Mysterie", zo waren ook de Chaldeeuwse mysteries het grote onderscheidende kenmerk van het oude Babylonische systeem en vormden deze laatsten een onontbeerlijk deel van dat systeem. Het is op deze mysteries dat de symbolische taal van de Hebreeuwse profeet zinspeelt, wanneer hij spreekt over Babylon als een "gouden beker". Zonder van "mysterieuze dranken" te hebben gedronken was het onmogelijk voor iemand in deze mysteries te worden ingewijd, vermeldt ons Salvert□. (1) Deze "mysterieuze dranken" waren samengesteld uit " wijn , honing, water en bloem". (2) Er kan geen twijfel over bestaan dat de gekende bestanddelen en bestanddelen die men niet kent maar die wel werden gebruikt (3) , van een bedwelmende aard waren; en totdat de kandidaten onder hun invloed waren gekomen, hun begrippen waren vervaagd en hun hartstochten waren opgewekt door de bereide drank, werden ze niet behoorlijk voorbereid op hetgeen ze gingen horen en zien. Indien men nagaat wat het doel was van deze oude mysteries, dan zal het duidelijk blijken dat er een buitengewone overeenkomst bestaat tussen hen en de "Verborgenheid der wetteloosheid" die gepersonifieerd wordt door de Kerk van Rome. Hun voornaamste doel was om beetje bij beetje kennis te verschaffen, onder het zegel van geheimhouding en de sanctie van een vloek, daar waar het niet voorzichtig zou zijn alles ineens en openlijk voor te stellen. De tijd waarin ze werden gegrondvest bewijst dat dit het geval moet zijn geweest. De Chaldeeuwse mysteries kunnen worden teruggevoerd tot de dagen van Semiramis, die slechts enkele eeuwen na de vloed leefde. Van haar is bekend dat zij de impressie van haar

eigen verdorven en verontreinigd denken op deze mysteries heeft doen overgaan. (4) Deze mooie maar losbandige koningin van Babylon was niet alleen zelf een toonbeeld van onbeteugelde wellust en losbandigheid, maar in de mysteries, in het ontstaan waarvan zij een groot aandeel had gehad, werd zij aanbeden als Rhea, (5) de grote "Moeder" van de goden, (6) waarbij zulke gruwelijke rituelen werden gehouden, dat zij vereenzelvigd werd met Venus, de Moeder van alle onreinheid; tevens stichtte zij zelf de stad waar zij met een schaamteloze soevereiniteit regeerde onder de nati□n, en die tevens het centrum was van afgoderij en geheiligde prostitutie. (7) Alzo was deze Chaldeeuwse koningin het juiste en opmerkelijke prototype van de " Vrouw " in de Openbaring, met de gouden beker in haar hand en de naam op haar voorhoofd "mysterie: Babylon de Grote, de moeder van de hoeren en van de gruwelen der aarde." (Fig.1) [Fig I] De beker in de hand van de vrouw heeft dezelfde vorm als de beker die door de Assyrische koningen in de hand wordt gehouden; ook wordt deze op precies dezelfde wijze vastgehouden. - Zie VAUX, pp.243, 284. (Een handelsvriend heeft gewezen op het feit dat Plinius melding maakt van de beker van Semiramis, die in handen viel van de zegevierende Cyrus. De gigantische afmetingen moeten hem bij de Babyloniërs en de naties waarmee zij contacten onderhielden faam hebben gegeven. Hij woog vijftien talenten, ofwel 545 kilogram. - PLINII, Hist. Nat., deel XXXIII, h.15). Het apocalyptisch embleem van de publieke vrouw met de beker in haar hand was zelfs begrepen in de symbolen van afgoderij uit het oude Babylon, zoals zij werden voorgesteld in Griekenland; want dit is in werkelijkheid de wijze waarop Venus wordt afgebeeld, (8) en het is vreemd dat in onze tijd, en dit voor de eerste keer naar het schijnt, de roomse kerk zich dit symbool als haar eigen embleem uitkiest. In 1825, ter gelegenheid van het jubileum, liet paus Leo XII een medaille slaan die op de ene zijde zijn eigen beeltenis weergaf en op de andere zijde het beeld van de Kerk van Rome, onder het symbool van een "Vrouw", die in haar linkerhand een kruis vasthoudt en in haar rechter een beker, met rondom haar deze legende: " Sedet super universum ", "De gehele wereld is haar troon". (9) (Fig.2) In de tijd dat Semiramis leefde, toen het geloof van de patriarchen nog fris genoeg in de geest zat (toen Sem nog leefde) (10) , om het bewustzijn van de gelovigen wakker te schudden om hen ertoe te bewegen zich rond het vaandel van de waarheid en van Gods zaak te scharen, zou het gewaagd geweest zijn ineens en openlijk een systeem bekend te maken zoals dat door de Babylonische koningin was uitgedacht. Wij weten uit het verslag in Job, dat bij de patriarchale stammen, die niets van doen hadden met de Moza□sche wetten, maar die vasthielden aan het zuivere geloof van de patriarchen, afgoderij in elke vorm als een misdaad werd beschouwd, en dat degenen die afgoderij beoefenden een snelle en verschrikkelijke straf dienden te ondergaan. "Indien ik de zon heb aangezien, wanneer zij straalde, of de maan die in pracht voortschreed zodat mijn hart heimelijk verlokt werd (11) en mijn hand mijn mond heeft gekust, dan zou ook dat een ongerechtigheid geweest zijn voor de rechter te boeten . Want ik zou God daarboven hebben verloochend. (Job 31:26-28) Welnu, indien dit het geval was in de dagen van Job, dan was dit zo in nog grotere mate in de vroegere periode toen de mysteries werden gegrondvest. Als dan de afgoderij haar intrede deed, en meer bepaald zulk een walgelijke afgoderij als van het Babylonische systeem, dan was het een noodzaak dat dit in stilte en in het geheim geschiedde. (12) Zelfs als ze met macht was ingevoerd, zou het een reactie hebben teweeggebracht, en zou het getrouwe deel van de mensheid gewelddadige acties hebben ondernomen om ze te onderdrukken; in elk geval, indien ze plotseling in al haar afschuwelijkheid de kop had opgestoken, zou ze het menselijke geweten hebben beroerd, en het beoogde doel zijn voorbijgestreefd. Dat doel was de gehele mensheid in blinde en absolute onderwerping te brengen aan een hi□rarchie die afhankelijk was van de regeerders van Babylon. Bij de uitvoering van dit plan, werd alle kennis, zowel wereldse als heilige, gemonopoliseerd door het priesterschap, (13) dat ze onderwees aan degenen die werden ingewijd in de mysteries, zoals zij het raadzaam

achtten en overeenkomstig de belangen van het grote systeem van geestelijk despotisme, waarvan zij de bedienaren waren. Alzo werd het volk, overal waar het Babylonische systeem vaste voet kreeg, vast gekluisterd aan de priesters. De priesters waren de enige bewaarders van godsdienstige kennis; zij alleen hadden de ware traditie, waardoor de riten en symbolen van de openbare godsdienst konden worden verklaard; en zonder blinde en onvoorwaardelijke onderworpenheid aan hen, kon men datgene wat nodig was voor redding niet leren kennen. Welnu, vergelijk dit met de vroege geschiedenis van het pausdom en met haar geest en werkwijze als geheel, en zie hoe nauwkeurig de overeenstemming is! Was het in een periode van patriarchaal licht dat het verdorven systeem van de Babylonische mysteries een aanvang nam? Het was in een periode van een veel groter licht dat dit onheilige en onschriftuurlijke systeem om zich heen grepen en een overwoekerende ontwikkeling kende in de Kerk van Rome. Dit gebeurde reeds in de dagen van de apostelen, toen de primitieve Kerk in bloei was, toen de rijke vruchten van Pinksteren overal konden gezien worden, toen de martelaren het getuigenis van hun geloof verzegelden met hun bloed. Zelfs toen, toen het licht van het Evangelie zo helder scheen, vormde Gods geest het heldere en onderscheidende getuigenis door middel van Paulus: "HET MYSTERIE VAN DEZE WETTELOOSHEID IS WELISWAAR REEDS AAN HET WERK". (2 Thess.2:7) Van dit systeem van wetteloosheid dat toen begon werd door God voorzegd dat het zou uitmonden in een onheilspellende afvalligheid, die op de gepaste tijd op een vreselijke manier zou "geopenbaard" worden en voortgang zou blijven hebben totdat het zou vernietigd worden "door de geest van Zijn (de Heer Jezus') mond en tenietgedaan zal worden door de manifestatie van Zijn tegenwoordigheid." (vers 8). Maar het deed zijn intrede in de Kerk allereerst in het geheim en in stilte, met "elk onrechtvaardig bedrog". Het werkte mysterieus onder mooie maar valse voorwendsels, waarbij het de mensen weglokte van de eenvoud van de waarheid in Christus. En het deed het in 't geheim, om dezelfde reden dat afgoderij in 't geheim werd binnengebracht in de oude mysteries van Babylon; het was niet veilig, niet voorzichtig om het anders te doen. De ijver van de ware Kerk, ofschoon zij geen beroep kon doen op de burgerlijke macht, zou zelf tot handelen hebben aangemoedigd om het valse systeem en zijn medeplichtigen in de ban van het christendom te slaan, indien dit plotseling en publiek in al zijn grootheid was opgedoken; en dit zou zijn vooruitgang hebben verhinderd. Vandaar dat het in 't geheim werd ge□ntroduceerd en stap voor stap volgde de ene verdorvenheid na de andere; naarmate de afval evolueerde werd de verzwakkende Kerk voorbereid het te vergoeilijken, totdat zij de buitensporige verhoudingen van heden had bereikt, waarin bijna elke detail, van het paapse systeem het tegenovergestelde is geworden van het systeem van de apostolische Kerk. De inscripties die werden gekopieerd uit de Romeinse catacomben bewijzen ons, op een treffende wijze (en dit bewijs werd door Rome zelf bewaard) dat alles wat nu zo karakteristiek is voor Rome gradueel ingang gevonden heeft en dit door de werking van " het mysterie van wetteloosheid ." Deze catacomben zijn omvangrijke ondergrondse uitgravingen in de omgeving van Rome, waarin de christenen ten tijde van vervolging gedurende de eerste drie eeuwen, hun aanbidding beoefenden en tevens hun doden begroeven. Op sommige van de grafstenen worden nog inscripties teruggevonden die lijnrecht in tegenspraak zijn met de nu welbekende grondstellingen en handelingen van Rome. Laten we slechts □□n voorbe […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Drieëenheid in eenheid

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_2_1.htm

Indien er deze algemene overeenstemming is tussen het systeem van Babylon en Rome, dan stelt men zich de vraag: "Houdt de overeenkomst hier op?" Het antwoord hierop is: "Absoluut niet". Indien we slechts de oude Babylonische mysteries gaan vergelijken met het systeem van Rome, dan zullen we zien hoeveel het ene bij het andere is gaan lenen. Deze mysteries waren lange tijd in donkere wolken gehuld, maar nu begint die duisternis weg te trekken. Een ieder die zich de minste moeite heeft getroost om de Griekse, Egyptische, Fenisische of Romeinse iteratuur te lezen, weet welke plaats de mysteries in deze landen innamen, en dat onkanks de plaatselijke verschillen, deze mysteries uit de verschillende landen in elk wezenlijk opzicht dezelfde waren. Welnu, net zoals de woorden van Jeremia, die we reeds hebben aangehaald, ons aantonen dat Babylon de oorspronkelijke bron was van waaruit al deze systemen van afgoderij zijn uitgezwermd, zo hebben ook de bewijsvoeringen van de meest vooraanstaande historici, op zuivere historische gronden, tot dezelfde gevolgtrekking geleid. (1) Zonaras (2) leert ons dat de getuigenissen van oude auteurs, die hij had geraadpleegd, tot het resultaat leiden waarover wij het hier hebben. In verband met rekenkunde en astronomie zegt hij: "Er wordt verteld dat deze twee wetenschappen van de Chaldeeën op de Egyptenaren werden overgedragen en van deze laatsten op de Grieken". Indien de Egyptenaren en de Grieken van de Chaldeeën de rekenkunde en de astronomie hebben overgenomen, en dit op het moment dat deze wetenschappen heilig waren in Chaldea en het monopolie waren van de priesters, dan toont dit in voldoende mate aan dat zij hun religie vanuit dezelfde bron hebben afgeleid. Zowel Bunsen als Layard zijn bij hun onderzoekingen tot dezelfde bevinding gekomen. De verklaring van Bunsen is dat het religieuze systeem van Egypte van Azië kwam, "en van het eerste rijk van Babel." (3) Layard op zijn beurt, alhoewel hij het systeem van de Chaldese Wijzen op een gunstiger manier beschouwt dan mijns inziens de feiten van de geschiedenis rechtvaardigen, zegt over dat systeem: "Het is overduidelijk dat deze primitieve aanbidding terug te brengen is tot een vroege datum, en wij hebben het tweevoudige bewijs van zowel de gewijde als de profane geschiedenis, dat zij haar oorsprong vond bij de bewoners van de Assyrische vlakten. Men gaf haar het etiket van 'volmaaktheid' en men geloofde dat ze de oudste van de religieuze systemen was, zelfs voorafgaand aan dit van de Egyptenaren (Egyptüs vero antiquiores esse MAGOS Aristoteles nuctor est in primo de Philosophia libro. Theopompi Frag.)". (4) Hij voegt hier aan toe: "De overeenkomst van vele Assyrische leerstellingen met deze van Egypte wordt tevens aangetoond door Prophyrus en Clemens"; en in verband met hetzelfde onderwerp citeert hij de volgende passage van Birch over de cilinders en monumenten van Babylon: "De tekens van de Dierenriem ... tonen ondubbelzinnig aan dat de Grieken hun begrippen en schikkingen van de Dierenriem (en bijgevolg ook hun mythologie die erin verweven was) afleidden van de Chaldeeën. De identiteit van Nimrod met het sterrenbeeld Orion kan niet genegeerd worden." (5) Ook in zijn geleerd werk over de Eleusische mysteries, komt Ouvaroff tot dezelfde conclusie. Na het feit te hebben aangehaald dat de Egyptische priesters de eer voor zich opeisen van het inbrengen van de eerste elementen van het polytheďsme bij de Grieken, besluit hij aldus: "Deze positieve feiten zouden mogen volstaan als bewijs, zelfs zonder de overeenstemming van ideeën, dat de mysteries die in Griekenland werden overgeplant, en daar verenigd werden met een zeker aantal plaatselijke begrippen, nooit het karakter verloren van hun oorsprong, die teruggaat tot de bakermat van de morele en religieuze ideeën van de wereld. Al deze afzonderlijke feiten komen terug tot dat vruchtbare beginsel dat in het Oosten het centrum van wetenschap en beschaving plaatst." (6) Indien we dus het bewijs hebben dat Egypte en Griekenland hun

godsdienst van Babylon hebben overgenomen, dan hebben we het gelijkaardige bewijs dat het Religieuze systeem van de Feniciërs uit dezelfde bron kwam. Marobius toont aan dat het onderscheiden karakter van de Fenicische afgoderij geďmporteerd moet zijn geweest vanuit Assyrië, wat voor de klassieke schrijvers ook Babylon omvatte. "De aanbidding van de Architische Venus," zegt hij, "gedijde eertijds zowel onder de Assyriërs als dat nu het geval is onder de Feniciërs". (7) Om nu de overeenkomst te bewijzen tussen de systemen van het oude Babylon en het pauselijke Rome, dienen we slechts na te gaan in hoeverre het systeem van het pausdom gelijkenis vertoont met het systeem dat gevestigd is in deze Babylonische mysteries. Bij de uitvoering van zo'n onderzoek zijn er aanzienlijke moeilijkheden te overbruggen; want net zoals in de geologie het onmogelijk is op elke plaats de diepe lagen te bereiken die zich onder het aardoppervlak bevinden, zo dienen ook wij niet te verwachten dat in elk land een volledig en harmonieus verslag zal gevonden worden van het gevestigde systeem aldaar. Maar nochtans, zoals de geoloog in staat is met een wonderlijke zekerheid vaststellingen te doen over de volgorde en de algemene inhoud van de verschillende aardlagen, door het onderzoeken van de inhoud van een kloof hier, een heuvel daar, en elders de verschillende aspecten van het oppervlak zelf, zo is het ook met de Chaldeeuwse mysteries. Datgene wat ontbreekt in het ene land wordt door het andere toegevoegd; en hetgeen in verschillende richtingen opduikt, bepaalt noodzakelijkerwijs het karakter van vele dingen die niet onmiddellijk aan het daglicht treden. Wanneer we dan de toegestane eenheid en het Babylonische karakter van de oude mysteries van Egypte, Griekenland, Fenicië en Rome als sleutel nemen die ons moet leiden in ons onderzoek, laten we dan stap voor stap de leerstelling en de praktijk vergelijken van de twee Babylons, het Babylon van het Oude en het Babylon van het Nieuwe Testament. In de eerste plaats bemerken we dan de identiteit van de "voorwerpen van aanbidding" in Babylon en Rome. Net zoals de moderne Rooms Katholieken, erkenden de oude Babyloniërs formeel de eenheid van de godheid; en terwijl ze een ontelbaar aantal mindere godheden aanbaden, die volgens hun zeggen een zekere invloed hadden op het lot van de mens, erkenden zij duidelijk dat er Eén oneindige en Almachtige Schepper was, hoog verheven boven alle anderen. (8) Het merendeel van de andere natiën deed hetzelfde. "In de vroege eeuwen van de mensheid", zegt Wilkinson in zijn 'Oude Egyptenaren', "was het schijnbaar het universeel geloof dat er een almachtige godheid bestond, die alle dingen had geschapen; en de traditie leerde de mensen dezelfde begrippen over dit onderwerp, dewelke in latere tijden door alle beschaafde volkeren werden aangenomen." (9) "De Gotische religie" zegt Mallet, "leerde het bestaan van een opperste God, meester van het universum, aan wie alle dingen onderworpen en gehoorzaam waren." - (Tacitus de Morib. Germ.) De oude IJslandse mythologie noemt hem "de bewerker van alles wat bestaat, het eeuwige, levende en ontzagwekkende Wezen; degene die de verborgen dingen onderzoekt, het Wezen dat nooit verandert." Zij schreef aan deze godheid "een oneindige macht, een grenzeloze kennis en een onvervalste rechtvaardigheid" toe. (10) We hebben er ook de bewijzen van dat dit het geloof was van de oude Hindoestaan. Alhoewel het moderne Hindoeisme miljoenen goden erkent, tonen de Indische heilige boeken dat het oorspronkelijk helemaal anders was. Majoor Moor, sprekend over Brahma, de opperste god van de Hindoes, zegt: "Van Hem wiens heerlijkheid zo groot is, is er geen beeld." (Veda) Hij "verlicht eenieder, verheugt eenieder, van hem komen alle dingen; hij is degene die hen die geboren worden laat leven, en tot wie alles moet terugkeren." (Veda) (11) In de "Raadsbesluiten van Manou" wordt hij gekarakteriseerd als "Degene die alleen de geest kan waarnemen; van wie het wezen ontgaat aan de uitwendige organen, die geen zichtbare delen heeft, ... die bestaat tot in alle eeuwigheid ... de ziel van alle wezens, degene die door geen wezen kan begrepen worden." (12) In deze passages zijn er enkele sporen van panthedsme; de taal zelf getuigt echter van een veel zuiverder geloof dat onder de Hindoes heeft bestaan. De Hindoes hadden niet alleen verheven

ideeën over de natuurlijke volmaaktheden van God, maar er zijn bewijzen dat zij goed op de hoogte waren van het goedgunstige karakter van God, zoals dit zich openbaarde in zijn relaties met een verloren en schuldige wereld. Dit komt duidelijk naar voren in de naam Brahm, die zij aan de ene oneindige en eeuwige God toekenden. Men heeft al vele onbevredigende gissingen gedaan in verband met de betekenis van deze naam; maar indien men de verschillende uiteenzettingen die verband houden met Brahm zorgvuldig beschouwt, dan wordt het duidelijk dat de naam Brahm niets anders is dan het Hebreeuwse Rahm met de digamma als prefix, hetgeen zeer algemeen is voor woorden in het Sanskriet die van het Hebreeuws of het Chaldeeuws zijn afgeleid. Rahm in het Hebreeuws betekent "de barmhartige of het medelijden hebbende". (13) Maar Rahm betekent ook de schoot (14) of de ingewanden (15) , als de zetel van het medelijden. Welnu zulk een taal die we toegepast vinden op Brahm, de ene opperste God, kan niet te verklaren zijn dan op de veronderstelling dat Brahm dezelfde betekenis had als het Hebreeuwse Rahm. Alzo zien we dat de god Krisma, in één van de heilige boeken van de Hindoes, de volgende woorden gebruikt, als hij zijn verheven waardigheid, zijn goddelijkheid en zijn identiteit met de Allerhoogste bevestigt: "De grote Brahm is mijn schoot, waarin ik mijn foetus plaats, en waaruit alle dingen zijn voortgekomen. De grote Brahm is de schoot van alle verschillende vormen die ontvangen zijn in elke natuurlijke schoot." (16) Hoe zou men ooit zo'n taal toegepast kunnen hebben op "de Allerhoogste Brahm, de heiligste, de hoogste God, het goddelijk wezen voor alle andere goden; zonder geboorte, de machtige Heer, God der goden, de universele Heer," (17) behalve door de overeenkomst tussen Rahm "de schoot" en Rahm "de barmhartige"? Hier vinden we dan dat Brahm juist dezelfde is als "Er-Rahman", "de geheel-barmhartige" - een titel die de Turken van toepassing brengen op de Allerhoogste, en waarvan de Hindoes, ondanks hun huidig diep religieus verval, ooit hadden geweten dat "de heiligste, hoogste God" ook "de God van barmhartigheid" is, met andere woorden, dat hij "een rechtvaardige God is en een Heiland". (18) Wanneer we de interpretatie van de naam Brahm verder uitdiepen, dan zien we hoe nauwkeurig hun kennis over de schepping overeenstemde met het verslag over het ontstaan van alle dingen, zoals we dat in Genesis terugvinden. Van de Brahmanen is algemeen bekend dat zij, ten einde zichzelf te verheffen als een priesterlijke, half-goddelijke kaste, voor wie alle anderen dienden neer te buigen, gedurende vele eeuwen de mening waren toegedaan dat, terwijl de andere kasten uit de armen, het lichaam en de voeten van Brahma waren voortgekomen dat wil zeggen uit het zichtbare representatief en uit de manifestatie van de onzichtbare Brahm - zij alleen waren ontstaan uit de mond van de scheppende God. Nu vinden we in hun heilige boeken verklaringen die bewijzen dat vroeger een heel andere leerstelling werd onderwezen. Aldus wordt in één van de Veda's, ten aanzien van Brahma, uitdrukkelijk vermeld, dat "alle dingen uit zijn mond zijn geschapen". (19) In deze passage heeft men de aangelegenheid getracht te verdonkermanen; maar indien men ze benadert vanuit de betekenis van de naam Brahm, welke we reeds hebben gegeven, wie kan dan twijfelen aan de juiste betekenis van deze passage, alhoewel ze tegengesteld is aan de hooghartige exclusieve aanmatigingen van de Brahmanen? Het betekent klaarblijkelijk dat Degene die sinds de val aan de mens was geopenbaard als de "barmha […]

De Twee Babylons - A. Hislop - De moeder en het kind

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_2_2.htm

Terwijl dit de theorie was, werd de eerste persoon van de godheid in de praktijk over het hoofd gezien. Als de Grote Onzichtbare, die zich niet rechtstreeks met de menselijke aangelegenheden inliet, diende hij enkel in stilte aanbeden te worden, (32) hetgeen er in werkelijkheid op neerkwam dat hij helemaal niet werd aanbeden door de menigte. Dezelfde strekking wordt op een frappante wijze vandaag de dag ge□llustreerd in India. Alhoewel Brahma, volgens de heilige boeken, de eerste persoon van de triade van de Hindoes is, en de religie van Hindoestaan naar zijn naam wordt genoemd, wordt hij toch nooit aanbeden en is er in geheel India vandaag nauwelijks een enkele tempel te vinden van degene die men eertijds ter ere van zijn naam heeft opgetrokken. (33) Zo is het ook in de landen van Europa waar het paapse systeem zich ten volle heeft ontwikkeld. In het pauselijke Itali□ (behalve waar het Evangelie recent zijn intrede heeft gedaan), zo wordt door reizigers algemeen toegegeven, is er bijna geen enkel spoor meer van de aanbidding van de Eeuwige en Onzichtbare Koning te bespeuren, terwijl de Moeder en het Kind de grote voorwerpen van aanbidding zijn. Precies dezelfde situatie bestond in het oude Babylon. In hun populaire religie aanbaden de Babyloni□rs bovenal een Moedergodin en haar zoon, die op afbeeldingen en als beelden werden voorgesteld als een klein kind in de armen van zijn moeder. (Fig. 5 en 6). Vanuit Babylon verspreidde zich deze aanbidding van de Moeder en het Kind over de hele aarde. In Egypte werden de Moeder en het Kind aanbeden onder de namen van Isis en Osiris. (34) In Indi□ tot zelfs op deze dag als Isi en Iswara (35)); in Azi□ als Cybele en De□ius (36) ; in het heidense Rome als Fortuna en Jupiterpuer of Jupiter het kind (37) ; in Griekenland als Ceres, de Grote Moeder, met de baby aan haar borst (38) , of als Irene, de godin van de vrede, met de jonge Plutus in haar armen (39) ; en zelfs in China, in Tibet en in Japan waren de Jezu□eten zendelingen verbaasd er het tegenbeeld aan te treffen van de Madonna (40) en het kind, even devoot aanbeden als in het pauselijke Rome zelf; Shing Moo, de Heilige Moeder in China, was afgebeeld met een kind in haar armen en een aureool rondom haar, net alsof er een rooms-katholiek kunstenaar in dienst was genomen om haar te ontwerpen. (41) Voetnoten [Fig.5] Uit KITTO, Illustrated Commentary, deel IV, p.31. [Fig.6] Indrani, de vrouw van de Indiase god Indra, uit Asiatic Researches, deel VI, p.393. [32] JAMBLICHUS, On the Mysteries, sectie VIII, h.3. [33] WARD, View of the Hindus, apud. KENNEDY, Researches into Ancient and Modern Mythology, p.196. [34] Osiris werd als kind meestal Horus genoemd. BUNSEN, deel I, p.438, vergeleken met pp.433, 434. [35] KENNEDY, Hindoo Mythology, p.49. Ofschoon Iswara de echtgenoot is van Isi, wordt hij ook afgebeeld als een kind die aan haar borst ligt. Idem p.338, noot. [36] DYMOCK, Classical Dictionary, "Cybele" en "Deoius". [37] CICERO, De Divinatione, boek II, h.41, p.77. [38] SOPHOCLES, Antogone, v.1133. [39] PAUSANIAS, boek I. ATTICA, h.8. [40] De naam waarmee de Italianen over het algemeen de Maagd aanspreken, is slechts een vertaling van een van de titels van de Babylonische godin. Daar Baal ofwel Belus de naam was van de grote mannelijke godheid, genaamd Beltis (HESYCHIUS, Lexicon, p.188). Men heeft ontdekt dat deze naam in Ninev□ werd gebruikt voor de "Moeder van de goden" (VAUX, Nineveh and Persepolis, p.459); en in een toespraak tot Nebuchadnezar, bewaard in EUSEBII, praeparatio Evangelii, boek IX, h.41, worden de beide titels "Belus" en "Beltis" samen gebruikt als de titels van de grote Babylonische god en godin. De Griekse Belus, de hoogste titel van de Babylonische god, was zonder twijfel Baal, "De Heer". Beltis, als de titel van de vrouwelijke godheid, was daarom hetzelfde als "Baalti" , wat in het Nederlands "Mijn vrouwe", in het Latijn "Mea Domina", wat in het Italiaans is samengetrokken tot "Madonna". In verband hiermee kan worden opgemerkt dat de naam Juno, de

klassieke "koningin van de Hemel", wat in het Grieks Hera was, ook betekent "De vrouwe", en dat de bijzondere titel Cybele of Rhea in Rome Domina was, ofwel "De vrouwe" (Ovidus, Fasti, boek IV, v.340). Verder is er sterke reden om te geloven dat Athena, de bekende naam van Minerva in Athene, dezelfde betekenis had. Het Hebreeuwse Adon, "De Heer", wordt met de punctuatie uitgesproken als Athon. Het is aangetoond dat deze naam bekend was onder de Aziatische Grieken, van wie zeer veel afgoderij het Europese Griekenland bereikte, zoals een naam van God met de vorm "Athan". Eustatius, die in een bericht over de Pariergesis van Dionysius (v.915, apud Bryant, deel III, p.140) spreekt over de plaatselijke namen in het district Laodicea, zegt dat" Athana is god". De vrouwelijke vorm voor Athan, "De Heer", is Athana, "De vrouwe", wat in het Attische dialect "Athene" is. Zonder twijfel wordt Minerva algemeen afgebeeld als een maagd, maar bovenal vernemen we van Strabo (boek X, h.3, p.405. Parijs, 1853) dat te Hierapytna op Kreta (de munten van. deze stad dragen, zo zegt M□ller in Dorians, deel I, p.413, de Atheense symbolen van Minerva) de moeder zou zijn van de Corybantes door Helius, ofwel "De Zon". Het is zeker dat de Egyptische Minerva, die het prototype was van de Atheense godin, een moeder was en genoemd werd "godin-moeder" of "Moeder van de Goden" (zie WILKINSON, deel IV, p.285). [41] CRABB, Mythology, p.150. Gutzlaff meende dat Shing Moo geleend moet zijn van een pauselijke bron, en er kan geen twijfel over bestaan dat in dit enkele geval de heidense en de christelijke verhalen zijn samengesmolten. Sir J.F. Davis toont echter aan dat de Chinezen van Canton eveneens zo'n overeenkomst hebben tussen hun eigen heidense godin Kuanyin en de pauselijke Madonna, en die in hun contacten met de Europeanen beiden regelmatig met dezelfde titel aanspreken (DAVIS, China, deel II, p.56). De eerste Jezu□ten-missionarissen naar China schreven dan ook in hun brieven naar Europa dat ze in de Chinese heilige boeken, zonder twijfel heidense boeken (zie LE PERE LAFITAN, Les Moeurs des Sauvages Ameriquains, deel I, p.235, noot), hadden ontdekt dat melding werd gemaakt van een moeder en kind, hetgeen in hoge mate overeenkwam met hun eigen Madonna en kind. Een van de namen van de Chinese Heilige Moeder is Ma Tsoopo; zie in verband hiermee de Appendix, Noot C . Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Het kind in Assyrië

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_2_2_1.htm

Er is reden om te geloven dat het prototype van deze moederfiguur Semiramis (42) was, naar wie wij reeds hebben verwezen en die, zoals wel bekend is, aanbeden werd door de Babyloniërs (43) en andere oosterse natiën (44) ; dit gebeurde dan onder de naam van Rhea (45) , de grote godin Moeder. Het was echter aan haar zoon dat zij al haar heerlijkheid en aanspraak op vergoddelijking te danken had. Alhoewel hij werd voorgesteld als een kind in de armen van zijn moeder, was deze zoon een man van groot formaat en bezat hij een onmetelijke lichamelijke kracht alsook zeer aanlokkelijke zeden. In de Bijbel wordt naar hem verwezen (Ez.8:14) onder de naam Tammuz, maar onder de klassieke schrijvers is hij algemeen bekend als Bacchus, dat wil zeggen "De Betreurde". (46) Voor de gewone lezer roept de naam Bacchus niet meer op dan feesten en dronkenschap, maar het is nu wel bekend, dat men in de verfoeilijkheden die met zijn orgiën gepaard gaan openlijk één doel kan onderscheiden, namelijk "de zuivering van de zielen", (47) dat wil zeggen hun bevrijding van schuld en besmetting van zonde. Deze Betreurde die men vertoonde en aanbad als een klein kind in zijn moeders armen, blijkt in feite de echtgenoot van Semiramis te zijn geweest, wiens naam Ninus, waaronder hij in de klassieke oudheid algemeen bekend is, letterlijk de betekenis heeft van "de Zoon". (48) Aangezien Semiramis, de vrouw aanbeden werd onder de naam Rhea, van wie het onderscheiden kenmerk dit van de grote godin-Moeder was, (49) volstond de vereniging van de echtgenote met de echtgenoot onder de naam van Ninus of de Zoon, om de oorsprong te verklaren van die vreemde cultus van de Moeder en van de Zoon, zo zeer verspreid onder de natiën van de oudheid; en dit is ongetwijfeld de verklaring voor het probleem dat de onderzoekers van de oude geschiedenis heeft beziggehouden, namelijk dat Ninus soms de echtgenoot en soms de zoon wordt genoemd van Semiramis. (50) Dit geldt eveneens voor de oorsprong van dezelfde verwarring omtrent de verhouding tussen Isis en Osiris, de moeder en het kind bij de Egyptenaren; want, zoals Bunsen aantoont werd Osiris in Egypte de ene keer als de zoon en de andere keer als de echtgenoot van zijn moeder voorgesteld; vandaar dat hij de naam "Echtgenoot van de Moeder" (51) droeg als titel van waardigheid en eer. Dit werpt verder licht op het reeds aangehaalde feit, dat de Indische god Iswara wordt afgebeeld als een baby aan de borst van zijn eigen vrouw Isi of Parvati. Welnu, deze Ninus of "Zoon", gedragen in de armen van de Babylonische Madonna, wordt op zulk een wijze beschreven dat wij hem kunnen vereenzelvigen met Nimrod. Samengevat door Justinus zegt ons Trogus Pompeius "Ninus, de koning van de Assyriërs, (52) was de eerste die de tevreden matigheid van de oude gewoonten veranderde, omdat hij bezield was door een nieuwe passie, namelijk het verlangen om te veroveren. Hij was de eerste die oorlog voerde tegen zijn buren en hij veroverde alle natiën van Assyrië tot Libië, want zij waren nog niet vertrouwd met de kunst van de oorlogvoering." (53) Dit verslag verwijst dadelijk naar Nimrod en kan op geen ander worden toegepast. Het verslag van Diodorus Siculus is er volledig mee in overeenstemming, en voegt er een nieuw detail aan toe dat nog verder doordringt om de identiteit vast te stellen. Dit verslag luidt als volgt: "Ninus, de oudste van de Assyrische koningen die in de geschiedenis worden genoemd, zette grote ondernemingen op touw. Van nature oorlogszuchtig, en ambitieus naar de roem die het gevolg is van moed, bewapende hij een aanzienlijk aantal jonge mannen die dapper en krachtig waren als hij zelf, liet hen gedurende lange tijd moeizame oefeningen doen en ontbering lijden, en wende hen aldus de vermoeidheid van de oorlog te dragen en gevaren met onverschrokkenheid tegemoet te zien." (54) Aangezien Diodorus van Ninus "de oudste van de Assyrische koningen" maakt, en hem voorstelt als de grondlegger van oorlogen en als iemand die zijn macht tot een buitengewone hoogte deed

stijgen, door het volk van Babylonië te onderwerpen, terwijl de stad Babylon toen nog niet eens bestond, dan toont dit aan dat hij precies dezelfde positie bekleedde als Nimrod van wie de Bijbel zegt: "Deze was de eerste machthebber op aarde. En het begin van zijn koninkrijk was Babel." Toen de bouwers van Babylon, als hun spraak werd verward, over het oppervlak van de aarde werden verspreid, en daarom zowel de stad als de toren verlieten die zij waren begonnen te bouwen, kon er van Babylon bestaan als stad nog niet worden gesproken, totdat Nimrod er zijn macht ontwikkelde en ze tot basis en beginpunt van zijn grootheid maakte. Vanuit dit gezichtspunt dan, komt het verhaal van Ninus en Nimrod nauwkeurig overeen. De wijze waarop Ninus zijn macht verkreeg was precies dezelfde als waarop Nimrod de zijne opbouwde. Het staat buiten twijfel dat hij, door zijn volgelingen te wennen aan de inspanningen en gevaren van de jacht, hen er langzamerhand toe bracht handig om te gaan met wapens en hen alzo voorbereidde op de ondersteuning van het vestigen van zijn heerschappij en; en dit net zoals Ninus deed, door zijn metgezellen gedurende een lange tijd te oefenen in "moeizame oefeningen en ontberingen" en hen te bekwamen om van hem de eerste der Assyrische koningen te maken. De gevolgtrekkingen die wij uit deze getuigenissen van de oude geschiedenis kunnen maken worden in grote mate versterkt door vele aanvullende bedenkingen. In Gen.10:11 vinden we een passage, die, wanneer wij de betekenis ervan goed inzien, een verhelderend licht werpt op de zaak. Deze passage luidt volgens de King James: "Van dat land ging Asshur uit, en bouwde Nineve". Dat er gezegd wordt dat Asshur uit het land Sinear wegtrok, blijkt iets eigenaardigs te zijn, aangezien het menselijke ras, in het algemeen genomen, uit hetzelfde land kwam. Deze visie baseert zich op de hypothese dat Asshur een soort van goddelijke aanspraak maakte op dat land en dat hij er op een of andere wijze door Nimrod uit werd verdreven; maar er is geen enkele andere passage van de context die ook maar de minste aanwijzing geeft voor dit goddelijk recht en ik denkt niet dat men het kan bewijzen. Wat meer is, deze vertaling toont ons Asshur die in de onmiddellijke omgeving van Nimrod een koninkrijk opricht dat zo machtig is als dat van Nimrod zelf: Asshur bouwde vier steden, waarbij van één nadrukkelijk wordt gezegd dat ze 'groot' was. (Vers 12). Volgens deze zienswijze bouwde Nimrod precies hetzelfde aantal steden, waarvan echter géén typisch als groot wordt aangeduid. Welnu, het is nauwelijks voorstelbaar dat Nimrod zulk een machtige rivaal rustig naast zich zou dulden! Om deze moeilijkheden op te lossen, werd voorgesteld deze woorden als volgt weer te geven: "Van dat land trok hij (Nimrod) naar Assyrië (of Asshur)". Maar dan zou er volgens de grammatica in de originele tekst "Ashurah" hebben moeten staan, met het teken voor het zich begeven naar een plaats als voorvoegsel, waar er nu enkel Asshur staat, zonder zulk teken als voorvoegsel. Ik ben ervan overtuigd dat de verwarring van de uitleggers bij het beschouwen van deze passage, ontstaan is uit de veronderstelling dat er in de passage een eigennaam voorkomt daar waar in werkelijkheid geen eigennaam bestaat. Asshur is het voltooide deelwoord van een werkwoord dat in het Chaldeeuws de betekenis heeft van ' sterk maken' (55) en dientengevolge 'gesterkt worden' of 'versterken' betekent. Als men op deze wijze de passage leest dan wordt ze klaar en eenvoudig (vers 10): "En het begin van zijn (Nimrod) koninkrijk werd Babel en Brecht en Akkad en Kalne." Een begin van iets houdt vanzelfsprekend in dat er nog iets op volgt, en hier krijgen we dan (vers 11): "Vanuit dat land trok hij verder, gesterkt zijnde, of wanneer hij sterk was gemaakt (Asshur), en bouwde Nineve," enz. Welnu, dit komt nauwkeurig overeen met de aanhaling in de oude geschiedenis van Justinus: "Ninus verstevigde de grootheid van zijn verworven heerschappij door meer en meer bezittingen. Daarvoor onderwierp hij zijn buren, en wanneer hij verder gesterkt werd door een toename van zijn troepen, trok hij verder tegen andere volkeren en elke nieuwe overwinning opende de weg voor een andere en alzo onderwierp hij al de volkeren van het Oosten." (56) Alzo was Nimrod of Ninus de bouwer van Nineve; de oorsprong van de naam van die stad, als 'woonplaats van Ninun' laat zich gemakkelijk

verklaren, (57) en tevens wordt er gelijktijdig licht geworpen op het feit dat vandaag de dag het grootste deel van de ruďnes van Nineve, Nimrod worden genoemd. (58) Ninus is dus niemand anders dan Nimrod; het feit dat deze vaststelling zekere onverklaarde feiten uit de oude geschiedenis verklaart, bevestigt in grote mate dat deze conclusie de juiste is. Van Ninus wordt gezegd dat hij de zoon is van Belus of Bel, en van Bel wordt beweerd dat hij de grondlegger van Babylon is. Als Ninus in werkelijkheid de eerste koning van Babylon was, hoe kan er dan van Belus of Bel, zijn vader, worden gezegd dat hij er de stichter van was? Zoals zal blijken zijn nochtans beide meningen aanvaardbaar, indien wij in overweging nemen wie Bel was en wat we kunnen te weten komen over zijn handelingen. Indien Ninus dezelfde was als Nimrod, wie was dan de historische Bel? Hij moet ongetwijfeld Cush geweest zijn, want "Cush werd de vader van Nimrod" (Gen.10:8); en Cush wordt algemeen voorgesteld als de raddraaier van de grote afval. (59) Maar eveneens zien we dat Cush, als de zoon van Cham, Hermes of Mercurius was; want Hermes is enkel een Egyptisch synoniem voor de "zoon van Cham". (60) Welnu, Hermes was de oorspronkelijke grote profeet van de afgoderij; want hij werd door de heidenen erkend als de auteur van hun religieuze riten en de tolk van de goden. De vooraanstaande Gesenius vereenzelvigt hem met de Babylonische Nebo, de god van de profetie; en het getuigenis van Ilyginus toont aan dat hij bekend was als de leidinggevende figuur in de beweging die de taal verwarring veroorzaakte. Hij zegt: "Een lange tijd geleden leefden de mensen onder het bestuur van Jove (ongetwijfeld is dit niet Jupiter van de Romeinen maar Jehova van de Hebreeën), zonder steden en zonder wetten, en allen spraken slechts één taal. Maar nadat Mercurius de talen van de mensen had vertolkt (vandaar dat een tolk een Hermeneut genoemd wordt) verstrooide hij ook de natiën. Toen begon de tweedracht". (61) Hier is er klaarblijkelijk een raadsel. Hoe kon Mercurius of Hermes de behoefte voelen om de talen van de mensen te vertolken, indien zij allen "één taal spraken"? Om hier de betekenis van te vinden dienen wij ons tot de taal van de Mysteries te wenden. Peresh, in't Chaldeeuws, betekent "verklaren"; maar het werd door de oude Egyptenaren en de Grieken, en dikwijls door de Chaldeeën zelf, op dezelfde manier uitgesproken als "Peres", "verdelen". Daarom was Mercurius of Hermes of Cush, "de zoon van Cham," de "Verdeler van de talen der mensen". Daaruit blijkt dat hij de raddraaier was in het voornemen om de grote stad en de toren van Babel te bouwen; en zoals de welbekende titel van Hermes, "de tolk van de goden", blijkt aan te tonen had hij hen in de naam van God, aangemoedigd hun aanmatigende onderneming voort te zetten, en werd alzo de oorzaak van de verdeling van de taal der mensen, en van hun verstrooiing over het aardoppervlak zelf. Laten we nu in verband hiermee eens kijken naar de naam van Belus of Bel, die aan de vader van Ninus, of Nimrod, werd gegeven. Terwijl de Griekse naam Belus zowel Baäl als de Bel van de Chaldeeën vertegenwoordigt, waren dit nochtans twee volledig onderscheiden titels. Deze titels werden dikwijls aan dezelfde god gegeven, maar zij hadden een totaal verschillende betekenis "de Verwarrer". Wanneer we daarom lezen dat Belus, de vader van Ninus, degene was die Babylon bouwde of "stichtte", dan kan zich de vraag opwerpen in welke betekenis hem de titel van Belus werd gegeven? Het moet in de betekenis van Bel de "Verwarrer" zijn geweest. He […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Het kind in Egypte

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_2_2_2.htm

Wanneer we naar Egypte keren dan vinden we ook daar merkwaardige bewijzen voor hetzelfde onderwerp. Zoals we reeds hebben gezien, zegt Justinus dat "Ninus alle nati□n onderwierp, tot aan Libi□, en dientengevolge ook Egypte. De verklaring van Diodorus Siculus dient hetzelfde doel: volgens hem is Egypte □□n van de gewesten die Ninus aan zich onderwierp. (114) Volledig in overeenstemming met deze geschiedkundige verklaringen, vinden we dat de naam van de derde persoon van de primitieve drie□enheid van Egypte Khons was. Maar het Egyptische Khons komt van een woord dat "jagen" betekent. (115) Vandaar dat de naam van Khons, de zoon van Maut, de godin-moeder, die dusdanig werd aanbeden dat zij met Rhea, de grote godin-moeder van de Chaldee□n, (116) wordt vereenzelvigd, eigenlijk "de jager" betekent of god van de jacht. Als Khons in dezelfde verhouding staat tot de Egyptische Maut, zoals Ninus tot Rhea, hoe identificeert deze titel van "de Jager" de Egyptische god dan niet met Nimrod? Welnu, wanneer die naam Khons wordt geconfronteerd met de Romeinse mythologie, dan zet hij niet alleen de betekenis van een naam uit het Pantheon aldaar uiteen, die tot hiertoe een grote behoefte had aan een verduidelijking, maar wanneer die naam wordt verklaard, dan werpt deze op zijn beurt licht op de Egyptische godheid om aldus de conclusie te verstevigen waartoe we reeds waren gekomen. De naam waarnaar ik verwijs is de naam van de Latijnse god Consus, die in □□n opzicht werd ge□dentificeerd met Neptunus, (117) maar die tevens aangezien werd als "de god van de verborgen raadgevingen" of "de onthuller van geheimen", en die beschouwd werd als de patroon van de rijkunst en die naar men beweerde het paard had voortgebracht. (118) Wie kon de "god van de verborgen raadgevingen" of de "onthuller van geheimen" anders zijn dan Saturnus, de god van de "mysteries" en wiens naam zoals gebruikt in Rome "de Verborgene" betekende? (119) De vader van Khons of Khonso (zoals hij ook werd genoemd), namelijk Amoun, was zoals door Plutarchus wordt verteld, bekend als de "Verborgen god" (120) ; en aangezien vader en zoon in dezelfde drie□enheid gewoonlijk een overeenkomst van karakter vertonen toont dit aan dat Khons eveneens bekend moet zijn geweest onder hetzelfde karakter van Saturnus, de "Verborgene". Indien de Latijnse Consus aldus nauwkeurig overeenkomt met de Egyptische Khons, als de god van "mysteries" of "verborgen raadgevingen", kan er dan enige twijfel over bestaan dat Khons, de Jager, eveneens overeenkomt met dezelfde Romeinse godheid als de veronderstelde voortbrenger van het paard? Aan wie anders zou men het vaderschap van het paard kunnen toeschrijven dan aan de grote jager van Babel, die het ongetwijfeld opnam onder de benodigdheden van de jacht en die aldus buitengewoon werd geholpen bij zijn conflicten met de wilde dieren van het woud? Dat de lezer zich in verband hiermee het fabelachtige wezen in gedachten brenge, namelijk de Centaur, half-mens half-paard, die zo'n belangrijke plaats in de mythologie van Griekenland inneemt. Zoals algemeen wordt toegegeven was het doel van dit denkbeeldig schepsel, de man te herdenken die als eerste de rijkunst introduceerde. (121) Maar dat schepsel was niet de vrucht van de Griekse verbeelding. Hier, zoals in vele andere zaken, hebben de Grieken enkel geput uit een oudere bron. Men vindt de Centaur op muntstukken die in Babylon geslagen werden, hetgeen aantoont dat het idee oorspronkelijk uit die richting kwam. (Fig.16) (122) De Centaur komt voor in de Zodiak ((Fig.17)) (123) die teruggaat tot een zeer vroege periode, en die zijn oorsprong had in Babylon. De Centaur werd voorgesteld in de tempel van Babylon, (124) zoals ons uitdrukkelijk door de Babylonische geschiedschrijver Berosus wordt verzekerd, en zijn taal schijnt erop te wijzen dat dit ook zo is geweest in de primitieve tijden. De Grieken zelf erkennen deze ouderdom en oorsprong van de Centaur; want alhoewel Ixion over het

algemeen werd voorgesteld als de vader van de Centauren, gaven zij ook toe dat de primitieve Centaurus dezelfde was als Kronos of Saturnus, de vader van de goden. (125) Maar we hebben gezien dat Kronos de eerste koning van Babylon was of Nimrod; dientengevolge droeg de eerste Centaur dezelfde titel. Welnu, de manier waarop de Centaur op de Babylonische munten en in de Zodiak werd afgebeeld is in dit verband zeer treffend. De Centaur was dezelfde als het teken van Sagittarius of "de boogschutter". (126) Indien de grondlegger van Babylons roem "de machtige jager" was, wiens naam zelfs in de dagen van Mozes een spreuk was - (Gen.10:9: "Daarom zegt men wel : 'zoals Nimrod, een geweldige jager gekant tegen Jehova'.") - indien we de "Boogschutter" met zijn boog en pijl vinden onder het symbool van de opperste Babylonische godheid, (127) en indien die "Boogschutter" een plaats had onder de tekens van de Zodiak die in Babylon het licht zag, dan denk ik dat we gerust de conclusie mogen trekken dat deze Boogschutter, hetzij Menspaard op Paardmens, oorspronkelijk naar hem verwees en terzelfder tijd tot doel had de gedachtenis te vereeuwigen van zijn faam als jager en zijn vaardigheid als ruiter. Welnu, indien we aldus de Egyptische Khons, de "Jager" vergelijken met de Latijnse Consus, de god van de paardenrennen, die het "paard voorbracht," en de Centaur van Babylon aan wie de eer werd toegekend van de grondlegger te zijn van de rijkunst, terwijl we zien dat alle lijnen samenkomen in Babylon, dan denk ik dat het zeer duidelijk is vanwaar de primitieve Egyptische god Khons werd afgeleid. Khons, de zoon van de grote godin-moeder, schijnt in 't algemeen te zijn afgebeeld als een volwassen god. (128) De Babylonische godheid werd in Egypte dikwijls op precies dezelfde wijze voorgesteld als in zijn geboorteland - als een kind in de armen van zijn moeder. (129) Dit was de manier waarop Osiris "de zoon en echtgenoot van zijn moeder" dikwijls werd afgebeeld, en datgene wat we van deze god leren, net zoals in het geval van Khonso, toont aan dat hij van oorsprong niemand minder was dan Nimrod. Het is toegegeven dat het geheime systeem van de Vrijmetselarij oorspronkelijk was gegrondvest op de mysteries van de Egyptische Isis, de godin-moeder of de vrouw van Osiris. Maar, wat zou hebben kunnen leiden tot de relatie van de Vrijmetselaars met deze mysteries, ware het niet dat zij een speciale verhouding hadden met architectuur en dat de god die men bij hen aanbad gevierd werd om zijn succes op het gebied van de bouwkunst van vestingen en gebouwen? Ofwel, indien dit het geval was en indien wij de onderlinge relatie tussen Egypte en Babylon beschouwen, zoals we reeds hebben gedaan, naar wie zou men dan vanzelfsprekend in dit land opzien als de grote baas van de metselaarskunst? Er zijn ernstige verdenkingen om te geloven dat Nimrod die man moet zijn geweest. Hij was de eerste die op dit terrein roem verwierf. Als het kind van de Babylonische godin-moeder werd hij, zoals we hebben gezien, aanbeden onder het karakter van Ala mahozim "de god der vestingen". Op gelijke wijze werd Osiris, het kind van de Egyptische Madonna, vereerd als "de machtige chef van de bouwwerken". (130) Deze machtige leider van de bouwwerken werd oorspronkelijk in Egypte onder alle fysieke kenmerken van Nimrod aanbeden. Ik heb reeds het feit aangehaald dat Nimrod, als de zoon van Cush, een neger was. Welnu, in Egypte bestond er een overlevering, opgetekend door Plutarchus, volgens dewelke werd gesteld dat "Osiris zwart was" (131) , hetgeen in een land waar de normale huidskleur bruin was, op iets buitengewoons moet hebben gewezen. Plutarchus vertelt ons ook dat Horus, de zoon van Osiris "een lichte teint bezat", (132) en meestal werd Osiris op deze wijze afgebeeld. Maar we hebben onweerlegbare bewijzen dat Osiris, de zoon en echtgenoot van de grote godin-koningin van Egypte, ook als een neger werd voorgesteld. Bij Wilkinson kunnen we een afbeelding van hem terugvinden (Fig.18) (133) met de onmiskenbare kenmerken van een rasechte Kuschiet of neger. Bunsen beweert dat het simpelweg een toevallige invoering is vanuit de een of andere barbaarse stam; maar de kledij waarmee deze neger-god is uitgedorst duidt op een andere herkomst. Deze kledij brengt hem rechtstreeks in verband met Nimrod. Deze Osiris met de kenmerken van een neger is van kop tot teen gekleed met een gevlekt

kledingstuk, waarbij het boven deel een luipaardhuid is en het onderdeel ook gevlekt is om een harmonieus geheel te verkrijgen. Welnu, de naam Nimrod (134) betekent "de onderwerper van de luipaard". Deze naam schijnt in te houden dat toen Nimrod roem had verworven door het paard aan zich te onderwerpen en het alzo bruikbaar te hebben gemaakt voor de jacht, zijn faam als jager er voornamelijk in bestond dat hij het middel vond om het luipaard voor hem dienstig te maken in de jacht op andere wilde dieren. Een speciale soort van tamme luipaard wordt vandaag in Indi bij de jacht gebruikt; en van Bagajet I, de Mongoolse keizer van Indi wordt verteld dat hij in zijn jachtgebied niet alleen honden van verschillende rassen had, maar ook luipaarden wier "halsbanden bezet waren met edelstenen". (135) Bij de woorden van de profeet Habakuk hfst.1:8 "sneller dan luipaarden", maakt Kitto de volgende opmerkingen: "De snelheid van het luipaard is spreekwoordelijk in alle streken waar het wordt aangetroffen. Deze eigenschap samen met nog andere, heeft de volkeren van het Oosten op het idee gebracht het geduldig te trainen tot het bruikbaar zou worden voor de jacht. ... Vandaag is het een zeldzaamheid dat luipaarden in het westelijke deel van Azi worden gehouden voor de jacht, tenzij door koningen en regeerders; maar zij komen meer voor in de oostelijke delen van Azi. Orosius vertelt dat er een door de koning van Portugal naar de paus werd gezonden, die verbaasd was over de manier waarop het overviel en het gemak waarmee het herten en everzwijnen doodde. Le Bruyn heeft het over een luipaard dat gehouden werd door de pasja die regeerde over Gaza en de andere gebieden van de oude Filistijnen, en dat hij dikwijls gebruikte bij zijn jacht op jakhalzen. Maar het is in Indi dat de cheetah of jachtluipaard het meest wordt gebruikt en gezien wordt in de perfectie van zijn macht." (136) Dit gebruik van het temmen van het luipaard en het ten dienste stellen van de mens naar zijn goeddunken, is terug te voeren tot de vroegste tijden van de primitieve oudheid. In de werken van Sir William Jones vinden we in een aanhaling uit de Perzische legenden dat Hoshang, de vader van Tahmurs die Babylon bouwde, de eerste was "die honden en luipaarden kweekte voor de jacht". (137) Aangezien Tahmurs, die Babylon bouwde, niemand anders kan geweest zijn dan Nimrod, schrijft deze legende enkel datgene aan zijn vader toe wat aan hem toebehoorde door wat hij had gedaan, zoals zijn naam onthult. Welnu, indien de klassieke god met de leeuwehuid, daardoor herkend wordt als Hercules, de overwinnaar van de leeuw van Nemea, dan kan dienovereenkomstig de god met de luipaardehuid normaal worden aangeduid als Nimrod, de "luipaardonderwerper". Dat deze luipaardehuid geen occasionele kledij was, toebehorend aan de Egyptische god, tonen ons de duidelijkste bewijzen. Wilkinson vertelt ons dat bij elke belangrijke gelegenheid waarbij de Egyptische hogepriester de leiding nam, het ondenkbaar was dat hij dit zou doen zonder de luipaardehuid te dragen. (Fig.19) (138) Daar het een universeel beginsel is bij elke afgoderij dat de hogepriester de onderscheidingstekenen draagt van de god die hij dient, toont dit de belangrijkheid aan van de gevlekte huid en wel dat ze het symbool was van de god zelf. De gewone manier waarop de favoriete Egyptische godheid Osiris mystisch werd voorgesteld was als een jonge stier of kalf - het kalf Apis - waarvan de Isra lieten hun gouden kalf hebben afgeleid. Het was niet zonder reden dat het kalf niet in het openbaar verscheen met de symbolen van de god in het karakter van Saturnus "de verborgene", waarbi […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Het kind in Griekenland

Tot zover wat betreft Egypte. In Griekenland vinden we niet slechts bewijzen die hetzelfde doel dienen, maar krijgen we nog een uitbreiding van die bewijzen. De god die in Griekenland werd aanbeden als een kind in de armen van de grote moeder en dit onder de namen van Dionysius, Bacchus of Lacchus, werd door oude onderzoekers uitdrukkelijk vereenzelvigd met de Egyptische Osiris. Dit is onder andere het geval bij Herodotus, die zijn onderzoek in Egypte zelf heeft verricht, en die steeds spreekt over Osiris als zijnde Bacchus. (143) Het getuigenis van Diodorus Siculus leidt ons tot dezelfde conclusie. "Orpheus", zegt hij "bracht vanuit Egypte het grootste deel van de mystieke plechtigheden binnen, de orgie□n die het dwalen van Ceres verheerlijken en de gehele fabel van de schimmen beneden. De riten van Osiris en Bacchus zijn dezelfde; deze van Isis en Ceres gelijken precies op elkaar behalve in naam." (144) Welnu, om Bacchus te vereenzelvigen met Nimrod "de luipaarden-temmer" werden luipaarden gebruikt om zijn wagen te trekken; hij zelf werd afgebeeld als gekleed in een luipaardenhuid; zijn priesters waren op dezelfde wijze getooid ofwel, bij gebrek aan een luipaardehuid, werd de gevlekte huid van een jong hert gebruikt als priesterlijk gewaad. Dit gebruik om een gevlekte hertehuid te dragen schijnt in Griekenland te zijn binnengekomen vanuit Assyri□, waar een gevlekt hert een heilig embleem was, zoals we van de beelden uit Nineve leren; want daar vinden we een godheid die een gevlekt hert of gevlekt damhert in zijn armen draagt, (Fig.21) als een symbool van iets mystieks. (145) De reden waarom men aan het gevlekte hert en zijn huid zoveel aandacht is gaan schenken is ongetwijfeld de volgende: Toen Nimrod als de "luipaarden-temmer" zich begon te kleden met een luipaardehuid als trofee van zijn vaardigheid, moet zijn gevlekte kledij en zijn verschijning de verbeelding hebben be□nvloed van degenen die hem zagen; en men ging hem dan niet alleen meer "de onderwerper van de gevlekte" noemen (want dat is de juiste betekenis van NIM - de naam van het luipaard), maar "de Gevlekte" zelf. Damascius verschaft ons in verband hiermee afdoende bewijzen daar hij zegt dat de Babyloni□rs "de enige zoon" van de grote godin-moeder "Momis, of Moumis" (146) noemden. Welnu, Momis of Moumis betekent in het Chaldeeuws net zoals NIM "de Gevlekte". Aldus werd het gemakkelijk om Nimrod door het symbool van het "gevlekte hert" voor te stellen en wel voornamelijk in Griekenland of waar maar ook, waar enigszins de Griekse uitspraak overheerste. De naam van Nimrod zoals die aan de Grieken bekend was, was Nebrod. (147) De naam van het hert als "de gevlekte", was in Griekenland Nebros; (148) en aldus kon niets m□□r natuurlijk zijn dan dat Nebros, het "gevlekte hert" een synoniem zou worden voor Nebrod zelf. Wanneer daarom Bacchus van de Grieken symbolisch werd voorgesteld door Nebros of het "gevlekte hert" zoals we zullen zien, wat kan daarvan dan anders de opzet zijn geweest dan hem op een verborgen wijze te vereenzelvigen met Nimrod? Wij hebben het bewijs dat deze god, wiens embleem de Nebros was, bekend stond als een nakomeling van Nimrod. Bij Anacreon lezen we dat □□n van de titels van Bacchus Aithiopias was, (149) dit wil zeggen "de zoon van Aethiops". Maar wie was Aethiops? Aangezien de Ethiopi□rs Kuschieten waren, dan was Aethiops Cush. Eusebius zegt dat "Chus degene was van wie de Ethiopi□rs afstamden". (150) Het getuigenis van Josephus is hiermee in overeenstemming. Als de vader van de Ethiopi□rs was Cush Aethiops bij wijze van hoge positie. Vandaar dat Epiphanius met betrekking tot de oorsprong van Nimrod het volgende zegt: "Nimrod, de zoon van Cush, de Ethiopi□r." (151) Welnu, aangezien Bacchus de zoon van Aethiops of Cush was, werd hij ook dusdanig afgebeeld. Als Nin "de zoon" werd hij uitgebeeld als een jonge man of kind en die jonge man of dat kind werd meestal afgeschilderd met een beker in zijn hand. Deze beker maakte hem voor de massa tot de god van de braspartijen; en ongetwijfeld waren zulke

braspartijen in zijn orgie□n aan de orde van de dag; maar, ondanks alles was de beker hoofdzakelijk een hi□roglief en wel van de naam van de god. De naam van de beker was in de heilige taal khus, en alzo gaf de beker in de hand van de jeugdige Bacchus, de zoon van Aethiops, te kennen dat hij de jonge Chus was ofwel de zoon van Chus. Op het hier afgebeelde snijwerk (Fig.22) (152) , wordt de beker in de rechterhand van Bacchus zo betekenisvol vastgehouden als was het om een symbolische betekenis te suggereren; en voor de tak in de andere hand hebben wij het uitdrukkelijke bewijs dat het een symbool is. Maar het is het vermelden waard dat de tak geen bladeren heeft zodat niet met zekerheid kan worden gezegd wat voor soort van tak het is. Het moet daarom een generisch embleem van een tak zijn of een symbool van een tak in 't algemeen; dientengevolge is de beker een noodzakelijke aanvulling om meer specifiek te bepalen wat voor soort van tak het is. Vandaar dat de twee symbolen samen moeten gelezen worden; en aldus zijn zij het equivalent van de "tak van Chus", dat wil zeggen "de spruit of zoon van Cush". (153) Er is nog een ander hi□roglief verbonden met Bacchus dat, hetgeen wij hebben gezegd, nog sterk zal bevestigen en dat is de klimoptak. Er is geen ander embleem dat zo onderscheidend is voor de aanbidding van Bacchus dan dit. Waar men ook maar de riten van Bacchus verrichtte, waar men ook maar zijn orgie□n hield, de klimoptak zou zeker te zien zijn. In de ene of andere vorm was de klimop essentieel voor deze vieringen. De aanbidders droegen hem in de hand, (154) bonden hem rond het hoofd (155) , of hadden het klimopblad zelfs onuitwisbaar in hun lichaam gegrift. (156) Wat zou het nut of de betekenis van dit alles zijn? Een paar woorden zullen volstaan om het aan te tonen. Allereerst hebben we het bewijs dat Kissos, de Griekse naam voor klimop, □□n van de namen van Bacchus was (157) ; en verder zien we dat alhoewel de naam Cush onder zijn gewone vorm bekend was bij de priesters in de mysteries, de gangbare wijze waarop de naam van zijn nakomelingen, de Kuschieten, in Griekenland werd uitgesproken, niet volgens de Oosterse wijze gebeurde, maar dat zij "Kissaioi" of "Kissioi" werden genoemd. Wanneer hij het heeft over de inwoners van Susa, het volk van Chusistan of het oude land van Cush, dan zegt Strabo: "De Susianieten werden Kissioi genoemd", (158) wat ongetwijfeld duidt op Kuschieten. Welnu, indien de Kissioi Kuschieten zijn, dan is Kissos Cush. Vervolgens zien we dan dat de klimoptak, die zo'n belangrijke plaats in alle Bacchanalische vieringen innam, een uitdrukkelijk symbool is van Bacchus zelf; want Hesychius verzekert ons dat Bacchus, in zoverre hij door zijn priester werd voorgesteld, in de mysteries bekend was als "de Tak". (159) Hiervan uitgaande wordt het duidelijk hoe Kissos, het Griekse woord voor klimop, de naam werd van Bacchus. Als de zoon van Cush, en vereenzelvigd met hem, werd hij soms met de naam van zijn vader aangeduid, namelijk Kissos. (160) Nochtans werd zijn verhouding tot zijn vader specifiek weergegeven door de klimoptak, want "de tak van Kissos" die voor de gewone heiden slechts "de tak van klimop" was, was voor de ingewijde "de tak van Cush". (161) Welnu, deze god die erkend werd als "de spruit van Cush", werd onder een naam aanbeden die hem werd toegewezen in zijn normale karakter als de god van de wijnoogst, maar die hem ook beschreef als de grote versterker. Die naam was Bassareus die in zijn tweevoudige betekenis zowel de gedachte inhoudt van "de inzamelaar van de druiven of de wijnoogster", alsook van "de omgever met een muur". (162) Deze laatste betekenis vereenzelvigt de Griekse god met de Egyptische Osiris, "de machtige leider van de bouwwerken" en met de Assyrische "Belus dat Babylon met een muur omringde." Aldus hebben we van Assyri□, Egypte en Griekenland aangroeiende en overweldigende bewijzen die samenwerken in het aantonen van het feit dat het kind, dat werd aanbeden in de armen van de godin-moeder, in al deze streken onder het karakter van Ninus of Nin "de zoon", Nimrod de zoon van Cush was. Hier en daar kan een kenmerk of voorval zijn ontleend aan de een of andere held die hem opvolgde, maar het lijkt onmogelijk te twijfelen dat Nimrod van dat kind het prototype of het grote origineel was. De verbazingwekkende ontwikkeling van de aanbidding van deze man

duidt op iets zeer buitengewoons in zijn karakter; en er zijn goede redenen om te geloven dat hij in zijn tijd het voorwerp was van een grote populariteit. Alhoewel hij zich als koning had laten gelden en Nimrod inbreuk maakte op het patriarchale systeem en de menselijke vrijheden aan banden legde, werd hij toch door velen aangezien als een weldoener. Deze weldaden stelden hen ruimschoots schadeloos voor het verlies van hun vrijheden en overlaadden hem met roem en aanzien. Toen hij ten tonele trad zullen de wilde dieren van het woud, die zich sneller voortplantten dan de mensen, grote verwoestingen onder de verstrooide en zwervende volkeren van de aarde hebben aangericht en dit moet een grote angst in de gedachten der mensen hebben gebracht. Het gevaar dat er bestaat voor het mensenleven als de bevolking schaars is, ligt besloten in de reden die God zelf heeft gegeven voor het feit dat hij de veroordeelde Kana□nieten niet ineens van voor Isra□l verdreef, alhoewel de maat van hun zonde vol was (Ex.23:29,30): "Ik zal hen niet in □□n jaar van voor uw aangezicht verdrijven, opdat het land geen verlaten woestenij worde en de wilde dieren van het veld zich werkelijk tegen u vermenigvuldigen. Langzamerhand zal ik hen van voor uw aangezicht verdrijven, totdat gij vruchtbaar wordt en het land werkelijk in bezit neemt." Vandaar ook dat de daden van Nimrod bij het jacht maken op de wilde dieren van het veld en bij het uit de weg ruimen van de monsters, ten behoeve van hen de verdienste van vooraanstaande weldoener van zijn ras moet hebben verwezenlijkt. Het is op deze wijze, en niet minder door middel van de troepen die hij begeleidde, dat hij zijn macht verkreeg toen hij als eerste een machthebber op aarde begon te worden; en ongetwijfeld werd zijn macht op dezelfde wijze geconsolideerd. Maar hij deed nog meer; als de grote stedebouwer na de vloed, bracht hij de mensen samen in stammen en omgaf hen met muren, waardoor hij hun aldus de gelegenheid bood om hun dagen vreedzaam door te brengen, vrij van de verontrusting die zij hadden gekend in hun zwerversbestaan toen niemand kon zeggen op welk ogenblik hij een dodelijk gevecht zou dienen aan te gaan met rondzwervende wilde dieren, ter verdediging van zijn eigen leven en dat van degenen die hem dierbaar waren. Binnen de gebouwen van een versterkte stad bestond er niet langer het gevaar van wilde dieren; en voor de aldus verkregen veiligheid voelden de mensen zich ongetwijfeld veel verschuldigd aan Nimrod. Men dient zich dus niet te verbazen over het feit dat de naam van de "geweldige jager", die terzelfder tijd het prototype was van de "god der vestingen", een roemrijke naam werd. Het zou zeker verdienstelijk zijn geweest indien Nimrod zich enkel op deze wijze roem verwierf. Maar nog niet tevreden met de bevrijding van de mens uit de klauwen van de wilde dieren, vatte hij ook het plan op om hen te bevrijden van de vrees voor "Jehova die het begin van wijsheid is" en die alleen het ware geluk kan schenken. Hiervoor blijkt hij, als □□n van de titels waarin de mensen zich verheugden in zijn verering, de bijnaam te hebben gekregen van Emancipator" of "Bevrijder". De lezer herinnert zich misschien een naam die reeds werd genoemd. Die naam is Phoroneus. De eeuw van Phoroneus is precies deze van Nimrod. Hij leefde, in de tijd dat de mens slechts □□n taal had, toen de taalverwarring begon en de mensheid uiteen werd gedreven. (163) Van hem wordt gezegd dat hij de eerste (164) was die de mensheid in gemeenschappen samenbracht, de eerste sterveling die regeerde, (165) en de eerst […]

De Twee Babylons - A. Hislop - De dood van het kind

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_2_2_4.htm

De Schrift vertelt ons niet hoe Nimrod stierf. Er bestond echter een oude overlevering die ons meedeelt dat hij een gewelddadig einde kende. De omstandigheden van zijn dood echter, voor zover de oudheid ze onthult, zijn omgeven door legenden. Men vertelt dat de stormen die God losliet de toren van Babel omverwierpen en dat Nimrod onder het puin om het leven kwam. (176) Dit kan echter niet waar zijn aangezien we afdoende bewijzen hebben dat de toren van Babel nog lange tijd na Nimrod overeind bleef. Met betrekking tot Ninus' dood spreekt de oudheid ook duistere en mysterieuze taal, alhoewel een verslag ons vertelt dat hij een gewelddadige dood stierf die gelijkenis vertoonde met deze van Pentheus, (177) Lycurgus (178) en Orpheus, (179) van wie werd beweerd dat zij in stukken getrokken werden. (180) Aangezien de identiteit van Nimrod en de Egyptische Osiris vaststaat, werpt de dood van Osiris licht op de dood van Nimrod. Osiris stierf een gewelddadige dood en de gewelddadige dood van Osiris werd het centrale thema van de gehele afgoderij in Egypte. Indien Osiris Nimrod was, zoals we hebben gezien, dan was die gewelddadige dood die de Egyptenaren zo aandoenlijk in hun jaarlijkse feesten betreurden slechts de dood van Nimrod. De verslagen in verband met de dood van de god die in verscheidene mysteries in verschillende landen werd aanbeden wijzen alle in dezelfde richting. Een aanhaling van Plato schijnt aan te tonen dat in zijn dagen de Egyptische Osiris als identiek werd beschouwd met Tammuz; (181) en van Tammuz is goed bekend dat hij dezelfde was als Adonis, (182) de vermaarde jager voor wiens dood, volgens de legende, Venus bitter weende. Zoals de vrouwen van Egypte weenden over Osiris, zoals de Fenicische en Assyrische vrouwen weenden over Tammuz, zo weenden in Griekenland en Rome de vrouwen over Bacchus wiens naam, zoals we hebben gezien, de "beweende" of de "betreurde" betekent. En nu, in verband met de Bacchanalische weeklachten zal de belangrijkheid van de verhouding die tot stand kwam tussen Nebros "het gevlekte hert" en Nebrod "de machtige jager", naar voren treden. Nebros of het "gevlekte hert" was het symbool van Bacchus, Nebrod of Nimrod zelf voorstellend. Welnu, bij bepaalde gelegenheden bij de mystieke vieringen werd de Nebros of het "gevlekte hert" in stukken getrokken, en dit, zoals we van Photius leren, uitdrukkelijk als een herdenking aan hetgeen er met Bacchus (183) gebeurde, van wie het hert een representatief was. Het in stukken trekken van Nebros "de gevlekte", bevestigt de conclusie dat de dood van Bacchus evenals de dood van Osiris, de dood van Nebrod voorstelde die onder de naam van "de Gevlekte" door de Babyloni□rs werd aanbeden. Alhoewel we geen verslag terugvinden over mysteries die in Griekenland ter ere van Orion werden gehouden, de reus en machtige jager bezongen door Homerus onder die naam, werd hij toch symbolisch voorgesteld als gestorven zijnde op een gelijke wijze als Osiris, waarna hij werd overgebracht naar de hemel. (184) In de Perzische verslagen wordt ons uitdrukkelijk verzekerd dat Nimrod na zijn dood werd vergoddelijkt onder de naam Orion, en dat hij bij de sterren werd geplaatst. (185) Hier hebben we dan overvloedige en overeenstemmende bewijzen die ons alle tot dezelfde conclusie leiden, namelijk dat Nimrod, aanbeden als het kind in de armen van de godin-moeder van Babylon, een gewelddadige dood stierf. Wanneer nu deze machtige held midden in zijn roemrijke carri□re door een brutale dood werd afgesneden, dan schijnt de schok die door deze catastrofe werd teweeggebracht, groot te zijn geweest. Toen het nieuws zich verspreidde ervoeren de liefhebbers van het plezier dit als de grootste weldoener van de mensheid kwam te sterven, en de vrolijkheid van de nati□n verdween. Luid waren de weeklachten die overal ten hemel opstegen onder de afvalligen van het oorspronkelijke geloof, voor zo'n gruwelijke ramp. Het was toen dat het bewenen van Tammuz begon, waaraan zelfs de dochters van Isra□l zich

schuldig maakten en waarvan men de sporen niet alleen terugvindt in de annalen van de klassieke oudheid maar tevens in de literatuur van de ganse aarde van Ultima Thule tot Japan. De Rev. W. Gillespie zegt over de invloed van dit wenen in China: "Het feest van de draak-boot wordt gevierd op midzomer en het is een tijd van grote opwinding. Ongeveer 2000 jaar geleden leefde er een jonge Chinese mandarijn, Wat.yune, die zeer gerespecteerd en geliefd was bij het volk. Tot aller verdriet verdronk hij plotseling in de rivier. Verschillende boten voeren onmiddellijk uit om hem te zoeken maar zijn lichaam werd nooit weer gevonden. Vanaf die tijd, op dezelfde dag van de maand, trekt de draak-boot uit om hem te zoeken." De schrijver voegt eraan toe: "Het is iets zoals het bewenen van Adonis of het weeklagen over Tammuz waarvan de Schrift melding maakt." (186) Aangezien de grote god Buddh in China algemeen wordt voorgesteld als een neger, mag dit bijdragen tot de identificatie van de geliefde mandarijn wiens verlies jaarlijks wordt beweend. Het religieuze systeem van Japan komt in grote trekken overeen met dat van China. In IJsland en in Scandinavi□ kende men gelijksoortige weeklachten over het verlies van de god Balder. Zoals werd opgetekend in het boek van het lot, werd Balder door het verraad van de god Loki, de geest van het kwade, "ter dood gebracht, alhoewel het rijk der hemelen van zijn leven afhankelijk was." Zijn vader Odin "had het vreselijke geheim uit het boek van het lot geleerd door een van de Volar van het helse verblijf aan te roepen. Al de goden beefden bij het nieuws omtrent deze gebeurtenis. Bijgevolg liet Frigga (de vrouw van Odin) alle wezens, bezielde en onbezielde, onder ede beloven Balder niet te vernietigen of de wapens tegen hem op te heffen. Vuur, water, rotsen en planten werden door deze plechtige verplichting gebonden. Slechts □□n plant werd over 't hoofd gezien: de maretak. Loki ontdekte deze nalatigheid en maakte van die verachtelijke plant het fatale wapen. Onder de krijgshaftige tijdverdrijven van Walhalla (de vergadering der goden), was er □□n die erin bestond werptuigen naar de onkwetsbare godheid te gooien, die het prettig vond zijn bekoorlijke borst voor hun wapens aan te bieden. Tijdens een dergelijk toernooi stopte de kwade geest een maretak in de hand van de blinde Hod en zijn doel bereikend, ging de gevreesde voorspelling in vervulling door een onvrijwillige broedermoord. (187) De toeschouwers werden met sprakeloosheid geslagen; en het ongeluk was des te groter daar niemand, uit respect voor de heiligheid van de plaats, durfde wraak te nemen. Met geween en geweeklaag droegen zij het levenloze lichaam naar de kust en legden het op een schip als op een dodenstapel, samen met dat van Nanna zijn geliefde bruid, die stierf aan een gebroken hart. Zijn paard en zijn wapens werden terzelfder tijd verbrand, zoals gebruikelijk was bij de uitvaart van de oude helden van het noorden." Dan werd zijn moeder Frigga overmand door smarten. Dr. Crichton zegt: "Ontroostbaar door het verlies van haar mooie zoon, zond zij Hermod (de snelle) naar het verblijf van Hela (de godin van de hel of van de helse verblijven), om een losprijs voor zijn bevrijding aan te bieden. De sombere godin beloofde dat hij zou terugkeren op voorwaarde dat alles op aarde hem zou bewenen. Dan werden boodschappers over de ganse aarde uitgezonden ten einde na te gaan of het bevel werd opgevolgd, en het gevolg van de algemene bezorgdheid was dat er "precies een universele dooi kwam". (188) Er bestaan aanzienlijke variaties van het origineel van deze twee legenden; maar fundamenteel is de betekenis van de verhalen dezelfde, hetgeen aangeeft dat zij alle vanuit □□n bron ontspringen. Voetnoten [176] BRYANT, deel IV, pp.61, 62. [177] Hyginus, Fab.184, p.138 [178] IBID. Fab. 132, p.109. Lycurgus, die over het algemeen wordt afgeschilderd als de vijand van Bacchus, werd door de Traci□rs en de Phrygi□rs gelijkwaardig geacht aan Bacchus, die in stukken werd gereten, zoals algemeen bekend is. Zie STRABO, boek X, p.453. [179] APOLLODORUS, Bibliotheca, boek I, h.3 en 7, p.17. [180] LUDOVICUS VIVES, Commentary on Augustine, boek VI, h.IX, noot p.239. Ninus, waarvan Vivus melding maakt, wordt genoemd als "Koning van India". Het woord "India" in de klassieke geschriften, betekent over het algemeen hoewel ook weer niet altijd, Ethiopi□, ofwel het land van Kush. Zo wordt de Choaspes in het land van de Oosterse Kushieten

ook wel de "Indiase Rivier" genoemd (DIONYSIUS AFER., Piergesis, v.1073-4, p.32), terwijl van de Nijl door Virgilius wordt gezegd dat deze afkomstig is van de "gekleurde Indianen" (Georg., deel IV, v.293, p.230), ofwel afkomstig van de Kushieten of Ethiopi□rs van Afrika. Ook Osiris wordt door Diodurus Siculus (Bibliotheca, deel I, p.16) "een Indiaan van Afkomst" genoemd. Er kan daarom geen twijfel over bestaan dat "Ninus, koning van India" dezelfde is als de Kushiet of de Ethiopische Ninus. [181] Zie WILKINSON, Egyptians, deel V, p.3. De bewering van Plato komt hierop neer dat de fameuze Thoth de raadgever was van Thamus, de koning van Egypte. Nu is Thoth algemeen bekend als de "raadsheer" van Osiris (WILKINSON, deel V, h.XIII, p.10). Daarom mag geconcludeerd worden dat Thamus en Osiris dezelfde zIJn. [182] KITTO, Illustrated Commentary, deel IV, p.141. [183] Photius citeert onder "Nebridzion" Demosthenes, die zei dat "gevlekte jonge herten (of reekalven) om de een of andere mystieke reden in stukken werden gereten" en hij vertelt ons zelf dat "het in stukken scheuren van de reekalven (of gevlekte jonge herten) een symbool was voor het lijden van Dionysius" ofwel Bacchus (PHOTIUS, Lexicon, deel I, p.291). [184] Zie Ovidus Fasti, boek V, regels 540-544. Ovidus schildert Orion af als opgeblazen van trots door zijn grote kracht; hij zou zich erop beroemen dat geen enkel ander schepsel op aarde het tegen hem op kon nemen, waarop een schorpioen verscheen "en", zo zegt de dichter, "hij werd aan de sterren toegevoegd." De naam voor een schorpioen is in het Chaldees "Akrab", maar Ak-rab, betekent op deze wijze opgesplitst "De grote Verdrukker", en dit is de verborgen betekenis van de Schorpioen, zoals deze is afgebeeld in de Zodiac. Dit teken typeert degene die de Babylonische god afsneed, en het systeem dat hij had ingesteld onderdrukte. Terwijl de zon in de Schorpioen stond, "verdween" Osiris in Egypte (WILKINSON, deel IV, p.331), en er was grote rouw vanwege zijn verdwijning. Nog andere elementen werden in verband gebracht met de dood van de Egyptische god, maar opgemerkt moet worden dat in de afwikkeling van het conflict met de schorpioen, Orion "aan de sterren werd toegevoegd". Toen dus de Schorpioen opkwam, "verdween" Osiris. [185] Zie Pascal Chronicle, deel II, p.64. [186] GILLESPIE, Sinim, p.71. [187] In THEOCRITUS, wordt ook melding gemaakt van het feit dat het wilde zwijn, dat Adonis doodde, dit per ongeluk gedaan zou hebben. Zie de volgende paragraaf. [188] Scandinavia, deel I, pp.93, 94. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - De vergoddelijking van het kind

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_2_2_5.htm

Indien er iemand diep bezorgd was over de tragische dood van Nimrod, dan was het wel zijn vrouw Semiramis, die van een eerst lage positie werd verhoogd om samen met hem de troon van Babylon te delen. Wat gaat zij in deze noodsituatie doen? Zal zij rustig afstand doen van de pracht en praal die ze had verworven? Neen! Alhoewel de dood van haar echtgenoot een harde klap was voor haar macht, betekende dit geen enkele belemmering voor haar vastberadenheid en haar onbeteugelde eerzucht. In tegendeel, haar eerzucht werd nog groter. Gedurende zijn leven werd haar man vereerd als een held; nu dat hij dood was wilde zij hem aanbeden zien worden als een god, ja als het beloofde zaad van de vrouw, "Zeroashta", (189) dat bestemd was om de kop van de slang te vermorzelen en dat hierbij zelf in de hiel zou vermorzeld worden. De aartsvaders en de oude wereld in het algemeen waren nauwkeurig op de hoogte van de oorspronkelijke belofte van Eden, en zij wisten zeer goed dat het vermorzelen van de hiel duidde op de dood van het beloofde zaad, en dat de vloek van de aarde slechts kon worden weggenomen door de dood van de grote Verlosser. Indien de belofte over het vermorzelen van de kop van de slang zoals opgetekend in Genesis, en zoals gedaan aan onze eerste ouders, daadwerkelijk plaatsvond, en indien de gehele mensheid van dit ouderpaar afstamt, dan mogen wij verwachten dat er sommige sporen van deze belofte teruggevonden zouden worden bij alle nati□n. En dit is ook zo. Er bestaat nauwelijks een volk op aarde in wiens mythologie het niet vooraf geschaduwd wordt. De Grieken stellen hun grote god Apollo voor terwijl hij de slang Python verslaat, en vermelden dat Hercules in zijn wieg reeds slangen wurgt. Ook in Egypte, Indi□, Scandinavi□ en Mexico vinden we duidelijke toelichtingen voor dezelfde grote waarheid. "De kwade genius", zegt Wilkinson "van de tegenstanders van de Egyptische god Horus wordt dikwijls afgebeeld onder de vorm van een slang van wie hij de kop doorsteekt met een speer. Dezelfde fabel komt voor in de religie van Indi□ waar de verderfelijke slang Calyia gedood wordt door Visjnoe in zijn avatar van Krisjna; (Fig.23) en van de Scandinavische godheid Thor wordt vermeld dat hij de kop van de grote slang verpletterde met zijn hamer." "De oorsprong hiervan", voegt hij er aan toe "kan gemakkelijk teruggevoerd worden tot de Bijbel." (190) Met verwijzing naar een gelijk geloof onder de Mexicanen zegt Humboldt: "De slang die verpletterd wordt door de grote geest Teotl wanneer hij de vorm aanneemt van □□n van de ondergeschikte goden, is de geest van het kwade - een ware Kakodaemon". (191) Welnu, wanneer de zaak grondig wordt onderzocht, dan blijkt in bijna alle gevallen dat de slang-vernietigende-god wordt voorgesteld alsof hij ongemakken en lijden verduurt die uitlopen op zijn dood. Alzo wordt de god Thor afgebeeld terwijl hij er tenslotte in slaagt de grote slang te vernietigen maar toch wordt hij nog op het ogenblik van zijn overwinning door een giftig uitvloeisel van haar adem omgebracht. (192) Het is op dezelfde wijze naar het schijnt, dat de Babyloni□rs hun grote vernietiger van de slang onder de figuren van hun oude sfeer voorstelden. Zijn mysterieus lijden wordt ook door de Griekse dichter Aratus beschreven, wiens taal aantoont dat op het moment dat hij schreef, men over 't algemeen de betekenis van dit beeld had verloren alhoewel het zeer betekenisvol wordt wanneer wij het beschouwen in het licht van de Schrift: "Een menselijke figuur, afgemat door de inspanning verschijnt; Tot nog toe blijft hij zonder een bepaalde naam; Noch kent men het werk dat hij alzo volvoert; Maar sedert hij op zijn knie□n lijkt te vallen; Noemen de onwetende stervelingen hem Engonasis; En terwijl zijn vreselijke handen zijn opgeheven; Rolt onder hem het afschuwelijke hoofd van de draak; En zijn rechtervoet schijnt onbeweeglijk te rusten; Gefixeerd op de bruine kop van het kronkelende monster:" (193) Het sterrenbeeld dat aldus wordt voorgesteld is, volgens deze beschrijving van de Griekse dichter,

algemeen gekend onder de naam van "de Knieler"; maar het is duidelijk dat aangezien "Engonasis" van de Babyloni□rs afkomstig zijn, men dit niet in de Griekse maar in de Chaldeeuwse betekenis moet interpreteren; aldus ge□nterpreteerd, zoals de actie van de figuur zelf inhoudt, is de titel van de mysterieuze martelaar juist "de slang-verpletteraar". (194) Soms echter werd het vermorzelen van de slang als een veel eenvoudiger daad voorgesteld; maar dan was zelfs de dood nog het uiteindelijke resultaat; en de dood van de slang-vernietiger wordt op zo'n manier beschreven dat er geen twijfel over bestaat waar de fabel haar oorsprong vindt. Dit is voornamelijk het geval met de Indische god Krisjna, naar wie Wilkinson verwijst in het reeds aangehaalde citaat. In de legende die op hem betrekking heeft wordt de ganse oorspronkelijke belofte van Eden op een treffende wijze uitgedrukt. Eerst en vooral wordt deze god op afbeeldingen weergegeven met zijn voet op de kop van de grote slang, (195) en nadat hij deze heeft vernietigd, zoals de fabel vermeldt, stierf hij ten gevolge van een pijlwonde in de voet; en zoals in het geval van Tammuz worden jaarlijks grote weeklachten geuit ten gevolge van zijn dood. (196) Zelfs in Griekenland, in de klassieke geschiedenis van Paris en Achilles, hebben we een duidelijke toespeling op dat gedeelte van de oorspronkelijke belofte, die verwees naar de vermorzeling van de hiel van de overwinnaar. Achilles, de enige zoon van een godin, was overal onkwetsbaar behalve aan de hiel waar een wonde dodelijk was. Deze plaats koos zijn tegenstander als doel, met de dood tot gevolg. Welnu, indien er nog bewijzen zijn dat zelfs heidenen wisten dat de beloofde Messias door te sterven de dood teniet zou doen en ook degene zou vernietigen die de macht over de dood heeft, namelijk de duivel, hoeveel duidelijker moet het begrip van de mensheid in 't algemeen met betrekking tot deze vitale waarheid dan niet zijn geweest in de vroege dagen van Semiramis, toen ze nog zoveel dichter bij de bron van elke goddelijke traditie stonden? Wanneer daarom de naam Zoroaster, "het zaad van de vrouw", werd gegeven aan degene die omkwam midden in een voorspoedige loopbaan van valse aanbidding en afvalligheid, dan kan er geen twijfel bestaan over de betekenis die deze naam diende mee te delen. De gewelddadige dood van de held die in de achting van zijn partizanen zoveel gedaan had tot zegen van de mensheid, om hun leven gelukkiger te maken en hen te bevrijden van de vrees voor de toorn die zou komen, steunde het gewaagde project om hem deze titel toe te kennen, in plaats van het te verhinderen. Al wat nodig was om het streven aan te moedigen van degenen die een verontschuldiging zochten voor hun voortschreidende afvalligheid van de ware God, was juist de aankondiging dat de grote meester van de afval ten prooi gevallen was aan de boosaardigheid van de mensen en zich aldus vrijelijk had geofferd voor het welzijn van de mensheid. Welnu, dit was wat gebeurde. De Chaldeeuwse versie van het verhaal van de grote Zoroaster is dat hij bad tot de opperste godheid van de hemel hem zijn leven te ontnemen; zijn gebed werd verhoord, en hij blies de laatste adem uit en verzekerde zijn volgelingen dat wanneer zij hem op de juiste wijze herdachten, het Babylonische rijk nooit ten onder zou gaan. (197) Hetgeen de Babylonische geschiedschrijver Berosus zegt over het afhouwen van het hoofd van de grote god Belus, wijst in dezelfde richting. Berosus zegt dat Belus □□n van de goden het bevel gaf hem zijn hoofd af te houwen, opdat uit het op zijn bevel en met zijn toestemming vergoten bloed, wanneer vermengd met de aarde, nieuwe schepselen zouden gevormd worden, waarbij de eerste schepping als een mislukking werd afgeschilderd. (198) Aldus werd de dood van Belus of Nimrod, zoals deze die men aan Zoroaster toeschrijft, voorgesteld als zijnde volledig vrijwillig en alsof zij werd ondergaan voor het welzijn van de wereld. Het schijnt dat nu pas, wanneer de dode held werd vergoddelijkt, de geheime mysteries hun ontstaan kregen. De vorige vorm van afvalligheid gedurende het leven van Nimrod schijnt open en publiek te zijn geweest. Nu voelde men ongetwijfeld aan dat er geen sprake kon zijn van openlijkheid. De dood van de grote raddraaier van de afval was niet de dood van een krijger die in het gevecht was verslagen, maar een daad van een gerechtelijke strengheid,

plechtig toegediend. Dit wordt treffend bewezen door de verslagen over de dood van zowel Tammuz als Osiris. Hetgeen nu volgt is een verslag over Tammuz, zoals wordt weergegeven door de beroemde Maimonides, een man die goed onderlegd was in de leringen van de Chaldee□n: "Toen de valse profeet Tammuz tot een zekere koning predikte dat hij de zeven sterren en de twaalf tekens van de dierenriem zou dienen te aanbidden, beval die koning dat hij op een vreselijke manier ter dood gebracht zou worden. In de nacht van zijn dood verzamelden alle beelden van de einden der aarde zich in de tempel van Babylon voor het grote gouden beeld van de zon, hetwelk was opgehangen tussen hemel en aarde. Dat beeld wierp zich in het midden van de tempel neer, en al de beelden die het omringden deden hetzelfde, terwijl het hun alles bekend maakte wat er met Tammuz was gebeurd. De beelden weenden en weeklaagden de ganse nacht en in de morgen vlogen ze weg ieder naar zijn eigen tempel, naar de uiteinden der aarde. Vandaar komt het gebruik om elk jaar, op de eerste dag van de maand Tammuz, te treuren en te wenen voor Tammuz." (199) Wij krijgen hier natuurlijk al het extravagante van de afgoderij, zoals in de Chaldeeuwse heilige boeken die Maimoides raadpleegde is terug te vinden; maar er bestaat geen enkele reden om te twijfelen aan het hier aangehaalde feit, noch aan de manier noch aan de oorzaak van de dood van Tammuz. In deze Chaldeeuwse legende wordt vermeld dat het op het bevel van een zekere koning was dat de raddraaier van de afval ter dood werd gebracht. Wie zou deze koning kunnen zijn, die zich zo vastberaden tegen de aanbidding van het heir n.l. de sterren des hemels verzette? Van datgene wat ons wordt verhaald over de Egyptische Hercules, wordt ons waardevol licht verschaft in verband met dit onderwerp. Wilkinson erkent dat de oudste Hercules, dat wil zeggen de waarlijk primitieve Hercules, diegene was van wie in Egypte werd gezegd dat hij "door de kracht van de goden" (200) (dit is door de geest) tegen de reuzen vocht en hen overwon. Welnu, ongetwijfeld werd de titel en het karakter van Hercules later door de heidenen gegeven aan degene die zij aanbaden als de grote bevrijder of messias, net zoals de tegenstanders van de heidense goden gebrandmerkt werden als de "reuzen" die tegen de hemel in opstand kwamen. Maar de lezer denke na over wie de ware reuzen waren die tegen de hemel opstonden. Het waren Nimrod en zijn partij; want de "reuzen" waren slechts de "machtigen" van wie Nimrod de leider was. Wie was dan hoogst waarschijnlijk het hoofd van de oppositie tegen de afval van de primitieve aanbidding? Indien Sem in die tijd nog leefde, hetgeen ongetwijfeld het geval was, wie was er dan zoals hij? Volledig in harmonie met deze gevolgtrekking, vinden we dat een van de namen van de primitieve Hercules in Egypte "Sem" was. (201) Indien "Sem" dan de primitieve Hercules was, die de reuzen overwon, en dit niet door louter fysieke kracht maar door "de kracht van God" of de invloed van de heilige Geest, dan is dit volledig in overeenstemming met zijn karakter; en wat meer is, het komt merkwaardig overeen met de dood van Osiris. De Egyptenaren zeggen dat de grote vijand hun god overwon, niet door een openlijk gevecht, maar dat hij hem door een samenzwering met twee□n zeventig van de leiders van Egypte in zijn macht kreeg, hem ter dood bracht en dan zijn dode lichaam in stukken sneed en de verschillende delen naar vele verschillende steden van het land stuurde. (202) De ware betekenis hiervan zal duidelijk worden i […]

De Twee Babylons - A. Hislop - De moeder van het kind

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_2_3.htm

Terwijl de moeder haar verheerlijking in de eerste plaats verkreeg door het goddelijke karakter van het kind in haar armen, overschaduwde zij toch ten lange laatste de zoon. Naar alle waarschijnlijkheid was er in het begin niet de minste gedachte om goddelijkheid aan de moeder toe te schrijven. Er bestond een uitdrukkelijk belofte die de mensheid er noodzakelijkerwijs toe leidde te verwachten dat op één of ander ogenblik de Zoon van God in een verbazende afdaling in deze wereld als de Zoon des mensen zou verschijnen. Maar er was geen enkele belofte of zelfs niet de minste schaduw van een belofte, om iemand ertoe te brengen te verwachten dat een vrouw zou worden bekleed met eigenschappen die haar zouden verhogen tot een goddelijk niveau. Het is daarom heel onwaarschijnlijk dat, toen de moeder in het begin werd afgebeeld met het kind in haar armen, dit met de bedoeling was haar goddelijke eer te betonen. Ongetwijfeld werd zij hoofdzakelijk benut als voetstuk voor het dragen van de goddelijke Zoon, en om hem aldus aan te bieden voor de verering door de mensheid; de eer was voor haar reeds groot genoeg dat zij onder de dochters van Eva de enige was die het leven mocht schenken aan het beloofde zaad, de enige hoop voor de wereld. Dit was ongetwijfeld het doel, maar het belangrijkste beginsel van alle afgoderij is dat datgene wat het meest beroep doet op de gevoelens de krachtigste indruk dient te maken. Welnu, in zijn nieuwe incarnatie, want men was de mening toegedaan dat Nimrod was teruggekeerd in een zuiverder vorm, werd de zoon slechts voorgesteld als een kind, zonder een zeer specifieke aantrekkelijkheid; de moeder daarentegen, die hem in armen droeg, werd opgesmukt met elke kunst van het schilderen en het beeldhouwen, en met de buitengewone schoonheid die haar in werkelijkheid toebehoorde. Van Semiramis wordt gezegd dat zij zo mooi was dat toen zij onverwacht voor haar onderdanen verscheen zij een beginnende opstand onderdrukte; er wordt dan ook vermeld dat men ter nagedachtenis aan deze verschijning, die een bewondering in hun geest had opgewekt, in Babylon een standbeeld oprichtte dat haar weergaf in de gedaante waarmee zij hen zozeer had bekoord. (239) Deze Babylonische koningin was niet slechts wat betreft haar charmes analoog aan Aphrodite van Griekenland en Venus van Rome, maar was in werkelijkheid het historische origineel van die godin die door de oude wereld werd beschouwd als de belichaming van al het aantrekkelijke van de vrouwen de vervolmaking van de vrouwelijke schoonheid. Sanchuniathon geeft ons de verzekering dat Aphrodite of Venus dezelfde was als Astarte, (240) en de naam Astarte betekent (241) "de vrouw die torens bouwde of die omringde met muren" - dat is Semiramis. De Romeinse Venus, zoals men weet, was de Cyprische Venus, en de Venus van Cyprus werd ingevoerd vanuit Babylon zoals de geschiedenis heeft bewezen. (Zie hfst. IV, deel III). Welnu, datgene wat onder deze omstandigheden kon worden verwacht gebeurde werkelijk. Indien het kind vereerd diende te worden, dan zeker ook de moeder. In werkelijkheid werd de moeder het geliefde voorwerp van aanbidding. (242) Om deze aanbidding te rechtvaardigen werd aan de moeder zowel goddelijkheid toegeschreven als aan de zoon, en zij werd beschouwd als zijnde voorbestemd om het verpletteren van de kop van de slang te voltooien, waarbij, indien dit nodig zou blijken, het eenvoudig was overvloedige en aanvaardbare redenen te vinden om te beweren dat Ninus of Nimrod, de grote Zoon, gedurende zijn sterfelijke leven hier slechts een begin mee had gemaakt. De Roomse kerk beweert dat het niet zozeer het zaad van de vrouw, als wel de vrouw zelf zou zijn die de kop van de slang zou verpletteren. Ondanks alle grammatica vertolkt zij de goddelijke uitspraak tegen de slang als volgt: " Zij zal u de kop verpletteren en gij zult haar hiel verpletteren." Hetzelfde geloofden ook de oude Babyloniërs, en zij stelden dit symbolisch voor in hun tempels. In de hoogste verdieping van de toren van Babel of

tempel van Belus, zo vertelt ons Diodorus Siculus, stonden drie beelden van de grote godheden van Babylon; één van deze was een vrouw die de kop van een slang vastgrijpt . (243) Bij de Grieken werd hetzelfde tafereel gesymboliseerd; want daar wordt Diana, wier ware karakter oorspronkelijk hetzelfde was als dat van de grote Babylonische godin, (244) voorgesteld met in één hand een slang die werd onthoofd . (245) Na verloop van tijd, toen de feiten over de geschiedenis van Semiramis in de vergetelheid raakten, werd de geboorte van haar zoon stoutweg miraculeus genoemd; vandaar dat zij " Alma Mater", (246) "de Maagd -Moeder" werd genoemd. Lang vóór het christelijke tijdperk wist men dat de geboorte van de Grote Bevrijder iets miraculeus zou zijn. Eeuwen geleden, sommigen spreken van duizenden jaren vóór die gebeurtenis, kenden de Boeddhisten een overlevering dat een Maagd een kind zou baren tot zegening van de wereld. (247) Dat deze overlevering niet van een paapse of christelijke bron afkomstig is, blijkt duidelijk uit de verbazing van de Jezuďtische zendelingen toen die voor het eerst in Tibet en China kwamen en daar niet alleen de aanbidding van moeder en kind terugvonden zoals hij hen thuis, maar tevens moesten vaststellen dat deze moeder onder een karakter werd aanbeden dat precies overeenkwam met dat van hun eigen Madonna, "Virgo Deipara" "de Maagd -Moeder van God", (248) en dat in gebieden waar zij niet het minste spoor konden terugvinden omtrent de naam of de geschiedenis van onze Heer Jezus Christus. (249) De oorspronkelijke belofte dat het "zaad van de vrouw de kop van de slang zou vermorzelen" hield natuurlijk het idee in van een miraculeuze geboorte. Priesterschap en menselijke aanmatiging zetten zich in om de vervulling van die belofte te verhaasten; en de Babylonische koningin leek de eerste te zijn aan wie die eer werd gegeven. Dienovereenkomstig werden haar de hoogste titels toegekend. Zij werd de "koningin des hemels" genoemd. (Jer.44:17,18,19,25) (250) . In Egypte werd zij Athor genoemd, dat wil zeggen "de woonplaats van God", (251) dit om te kennen te geven dat in haar de "volheid van de godheid" verblijf hield. Om de grote godin-moeder op een panthe ďstische wijze voor te stellen, als zijnde tegelijkertijd de Eeuwige en de Almachtige en de Maagd-Moeder, werd de volgende inscriptie op één van haar tempels in Egypte aangebracht: "Ik ben alles wat er is geweest, of wat is, of wat zal zijn. Geen sterveling heeft mijn sluier opgelicht. De vrucht die ik heb voortgebracht is de Zon." (252) In Griekenland was ze bekend onder de naam Hestin en bij de Romeinen als Vesta, hetgeen slechts een wijziging is van dezelfde naam - een naam die, alhoewel hij over 't algemeen anders wordt begrepen, in werkelijkheid " de verblijfplaats " (253) betekent. Zie hier hoe Hestia of Vesta in de Orphische Hymnen wordt aangeroepen als de Verblijfplaats van de Godheid: "Dochter van Saturnus, eerbiedwaardige dame, die verblijf houdt tussen de eeuwige vlammen van het grote vuur, in u hebben de goden hun VERBLIJFPLAATS gevestigd, stabiele basis van het sterfelijke geslacht." (254) Zelfs wanneer Vesta wordt ge ďentificeerd met vuur, dan nog treedt het karakter van Vesta als de "Verblijfplaats" duidelijk naar voren. Sprekend van een vuur in het middelpunt van de wereld noemt Philolaüs dit "de Vesta van het universum, het HUIS van Jupiter, de Moeder van de goden". (255) In Babylon was de titel van de godin-moeder als de verblijfplaats van de god, Sacca (256) of in de benadrukte vorm Sacta, dat is de "Tabernakel". Vandaar dat vandaag de grote godinnen in India, als bezitters van al de macht van de god die zij vertegenwoordigen, "Sacti" of de "Tabernakel" (257) worden genoemd. Als de Tabernakel of de Tempel van god werd verondersteld dat in haar niet alleen alle macht maar ook alle glorie en goedheid woonde. Zij verpersoonlijkte elke eigenschap van vriendelijkheid en barmhartigheid; en als de dood aan haar loopbaan een einde maakte terwijl zij werd vergoddelijkt en veranderd in een duif, (258) om de hemelse vriendelijkheid van haar aard aan te duiden, werd zij bij de naam "D'Iune" (259) of "de Duif' genoemd, of zonder het lidwoord "Juno"; dit was de naam van de Romeinse "koningin des hemels" welke precies dezelfde betekenis heeft. De Babyloniërs vereerden haar onder de vorm van een duif alsook onder haar eigen vorm. De duif, het gekozen symbool van deze vergoddelijkte

koningin, wordt over 't algemeen met een olijftak in de snavel afgebeeld, (fig. 25) net zoals zij zelf in haar menselijke vorm wordt gezien met een olijftak in de hand; (260) en het is hoogst waarschijnlijk dat zij van deze voorstellingsvorm de naam heeft afgeleid waaronder zij gewoonlijk bekend is, want "Z'emir-amit" betekent "de Tak-drager". (261) Wanneer de godin als de Duif met de olijftak werd voorgesteld, dat bestaat er geen twijfel over dat het symbool ten dele verwijst naar het verslag van de zondvloed; maar het symbool omvat veel meer dan louter een herinnering aan die grote gebeurtenis. Zoals we reeds hebben bewezen was "een spruit, een tak" het symbool van de vergoddelijkte zoon, en wanneer de vergoddelijkte moeder werd afgebeeld als een "duif', wat kon dit dan anders op het oog hebben dan haar vereenzelviging met de Geest van alle gratie die net als een duif, broedde over de diepte bij de schepping; want zoals we hebben gezien in de beeldhouwwerken van Nineve, wordt het derde lid van de afgodische Assyrische drieëenheid door de vleugels en de staart van de duif weergegeven. Ter bekrachtiging van deze zienswijze dient te worden opgemerkt dat de Assyrische "Juno" of "de Maagd Venus", zoals zij werd genoemd, vereenzelvigd werd met de lucht. Vandaar dat Julius Firmicus zegt: "De Assyriërs en een gedeelte van de Afrikanen wensen dat de lucht de suprematie over de elementen uitoefent, want zij hebben hetzelfde element geheiligd onder de naam Juno of de Maagd Venus. (262) "Waarom werd lucht aldus vereenzelvigd met Juno, wier symbool dat van de derde persoon van de Assyrische drieëenheid was? Omdat in het Chaldeeuws hetzelfde woord dat lucht betekend ook de betekenis heeft van de " heilige geest ". Deze kennis ondersteunt volledig de uitspraak van Proclus, dat "Juno de generatie der zielen voortbrengt." (263) Waar kon de ziel - de geest van de mens - anders zijn oorsprong hebben gevonden, dan bij de Geest van God. In overeenstemming met dit karakter van Juno als de incarnatie van de goddelijke geest, de bron van het leven, en tevens als de godin van de lucht, wordt zij als volgt aangeroepen in de Orphische Hymnen: "0 koninklijke Juno, van majestueuze houding, door lucht gevormd, goddelijk, de gezegende koningin van Jove, die troont in de boezem van de azuren lucht , het geslacht der stervelingen is uw voortdurende zorg; uw macht alleen brengt de verfrissende wind voort, die het leven voedt, dat elk leven verlangt; Moeder van buien en winden, die alle dingen voortbrengt, het is van u dat het sterfelijk leven afkomstig is; Alle wezens getuigen van uw goddelijke natuur, en universele macht behoort alleen aan u, met huilende stormwind bulderen de aanzwellende zee en de kronkelende rivieren als ze door u worden geschud. " (264) Terwijl ze in elk opzicht als een waarachtige vrouw werd beschouwd, werd de vergoddelijkte koningin tezelfder tijd vereerd als de incarnatie van de heilige geest, de geest van vrede en liefde. In de tempel van Hiërapolis te Syrië, bevond zich een beroemd beeld van de godin Juno, waarnaar menigten van alle streken toestroomden om te aanbidden. Het beeld van de godin was rijkelijk gekleed met op haar hoofd een gouden duif, en zij had een naam die typisch was voor de streek, namelijk "Seméion". (265) Wat betekent Seméion? Ongetwijfeld is het "de Woonplaats"; (266) en de gouden duif op haar hoofd toont duidelijk aan wat dan wel verondersteld werd in haar verblijf te houden - de geest van God. Wanneer haar zulk een transcendente waardigheid werd toebedeeld, wanneer haar […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Kerstmis en Maria boodschap

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_3_1.htm

Indien Rome werkelijk het Babylon uit de Openbaring is, en de Madonna, die in haar heiligdommen wordt bewaard, niemand anders is dan de koningin des hemels, voor wiens aanbidding de joden zich in de dagen van Jeremia de brandende toorn van God op de hals haalden, dan is het van het grootste belang dat het feit buiten elke twijfel verheven wordt; want, als dat eenmaal bevestigd is, dan dient een ieder die het woord van God vreest, te huiveren bij de gedachte om aan zo'n systeem, hetzij individueel of als natie de minste bescherming of ondersteuning te schenken. Wij hebben reeds in voldoende mate aangetoond dat het roomse en het Babylonische systeem identiek zijn; maar bij elke stap wordt het bewijs nog overtuigender. Dit is voornamelijk zo met hetgeen aan het licht treedt bij een vergelijking van de verschillende feesten. De feesten van Rome zijn ontelbaar; maar vijf van de meest belangrijke kunnen worden uitgekozen om te worden toegelicht, nl. Kerstmis, Maria Boodschap, Pasen, Geboorte van St. Jan en Onze Lieve Vrouw Hemelvaart. Voor elk van deze feesten kan worden bewezen dat het Babylonisch is. Laten we als eerste Kerstmis nemen, het feest ter ere van de geboorte van Christus. Hoe komt het dat dit feest werd verbonden met de 25 december? Er wordt met geen woord in de Schrift gesproken over de precieze dag van zijn geboorte, noch over de tijd van het jaar waarin Hij werd geboren. Datgene wat echter wel wordt vermeld, houdt in dat in welke tijd hij ook geboren mag zijn, dit zeker niet kan gebeurd zijn op 25 december. Op het ogenblik dat de engel zijn geboorte aan de herders van Bethlehem bekend maakte, waren zij 's nachts met hun kudden in het open veld. Welnu, het klimaat is nachts ongetwijfeld in Palestina niet zo streng als in ons land; doch, alhoewel het overdag aanzienlijk warm kan zijn, is zelfs daar de koude van de nacht zeer doordringend vanaf december tot februari, (1) en het was voor de herders van Judea niet gebruikelijk hun kudden in het open veld te bewaken, later dan omstreeks eind oktober. (2) Het is dan op zijn minst ongelooflijk dat de geboorte van Christus eind december kon hebben plaats gehad. Omtrent dit punt bestaat er onder commentators een grote unanimiteit. Behalve Barnes, Doddige, Lightfoot, Joseph Scaliger en Jennings in zijn "Joodse Oudheden", die allen de mening zijn toegedaan dat 25 december niet de juiste tijd van onze Heer zijn geboorte kan zijn. De beroemde Joseph Mede heeft een zeer besliste mening met betrekking tot dit feit. Na een lang en nauwkeurig onderzoek van het onderwerp, voert hij naast andere argumenten het volgende aan: "Bij de geboorte van Christus diende iedere vrouw en elk kind zich te laten registreren in de stad waartoe zij behoorden, waardoor sommigen een lange reis dienden te ondernemen; maar het midden van de winter was hiervoor zeker niet geschikt, en zeker niet voor vrouwen en kinderen. Vandaar dat Christus niet midden in de winter kan zijn geboren. Bovendien waren de herders, op het tijdstip van Christus' geboorte, buiten hun kudden aan 't bewaken; maar dit was niet waarschijnlijk midden in de winter. En als iemand denkt dat de winterwind niet extreem was in deze streken, laat hij dan aandacht schenken aan de woorden van Christus in het evangelie: "Bidt dat uw vlucht niet geschiedt in de wintertijd". Als de winter dan zo'n ongunstige periode was om te vluchten, dan lijkt dit zeker niet de geschikte tijd voor herders om zich op het veld te bevinden, en voor vrouwen en kinderen om te reizen." (3) Het wordt natuurlijk door de meeste geleerden en oprechte schrijvers van alle gezindten (4 toegegeven dat de geboortedag van onze Heer niet vastgesteld kan worden, (5) en dat van zo'n feest als kerstmis in de christelijke kerk geen sprake was tot de derde eeuw . Hoe komt het dan dat de roomse Kerk 25 december vastlegde als Kerstdag? Ziehier de reden: lange tijd v□□r de vierde eeuw, en lang v□□r de christelijke tijdrekening zelf, werd door de heidenen op die bepaalde dag van het jaar een feest gevierd, ter ere van de zoon van de Babylonische koningin

des hemels; en we mogen gerust aannemen dat, ten einde de heidenen te winnen en het aantal naamchristenen te verhogen, dat feest door de roomse Kerk werd geadopteerd enkel door het met Christus' naam te verbinden. Deze tendens van de christenen om het heidendom halverwege tegemoet te komen, ontwikkelde zich reeds zeer vroeg; we zien hoe Tertullianus omstreeks het jaar 230 bitter de tegenstrijdigheid op dit punt van de discipelen van Christus betreurt, en ook hoe hij deze confronteert met de nauwgezette getrouwheid van de heidenen ten aanzien van hun eigen bijgeloof. "Bij ons", zegt hij "die vreemdelingen zijn ten overstaan van de sabbatten, (6) en nieuwe maanden en feesten, die eens aanvaardbaar waren voor God, komen nu de Saturnalia, de feesten van januari, de Brumalia en Matronalia, veelvuldig voor; geschenken worden over en weer gezonden, nieuwjaars geschenken worden met misbaar gebracht, en spelen en feestmalen zijn overvloedig en luidruchtig; ach, hoeveel getrouwer zijn de heidenen aan hun godsdienst, die er speciaal op letten geen plechtigheid van de christenen over te nemen." (7) Oprechte mensen poogden moedig tegen het getij op te tornen, maar ondanks al hun pogingen schreed de afval voort, totdat de Kerk, met uitzondering van een klein overblijfsel, aan het heidense bijgeloof werd onderworpen. Dat Kerstmis oorspronkelijk een heidens feest was, staat buiten elke twijfel. De tijd van het jaar en de gebruiken waarmee het nog steeds wordt gevierd wijzen ons op de oorsprong. In Egypte werd de zoon van Isis (de Egyptische titel voor de koningin des hemels), op dezelfde tijd geboren, "omstreeks de tijd van de winterzonnewende. (8) De juiste naam waarmee Kerstmis in Engeland populair bekend is, namelijk "Yuledag", (9) bewijst meteen zijn heidens en Babylonische oorsprong. "Yule" is de Chaldeeuwse naam voor een "zuigeling" of "klein kind"; (10) en aangezien de 25e december door onze heidense, Angelsaksische voorouders "Yuledag" werd genoemd of de "dag van het kind", en de nacht die daaraan voorafging "Moeder nacht" (11) , en dit reeds lang voordat zij met het christendom in contact kwamen, toont dit in voldoende mate het ware karakter ervan aan. Deze geboortedag werd dan ook alom in het heidendom gevierd. In 't algemeen dacht men dat dit feest slechts een astronomisch karakter had, en dat het verwees naar de voltooiing van de jaarlijkse cyclus van de zon en het begin van een nieuwe cyclus. (12) Maar er is het onbetwistbare bewijs dat het feest in kwestie een veel wijdere draagwijdte had en dat het niet slechts was bedoeld om de figuurlijke geboortedag van de zon, in de vernieuwing van haar cyclus te herdenken, maar dat het de geboortedag was van de grote Bevrijder. De Sabee□rs van Arabi□, die de maan en niet de zon als het zichtbare symbool als het favoriete voorwerp van hun afgoderij beschouwden. vierden om dezelfde tijd het geboorte feest. In Stanley's Sabean Philosohy lezen wij: "Op de 24e van de tiende maand", dat is volgens onze tijdrekening december, vieren de Arabieren de GEBOORTEDAG VAN DE HEER - dat is de maan." (13) De Maan-god was het grote voorwerp van de Arabische aanbidding, en die Maan-god was volgens hen geboren op de 24e december, hetgeen duidelijk aantoont dat de " geboorte die zij vierden geen noodzakelijk verband had met de cyclus van de zon. Het is ook speciaal vermeldenswaardig, dat indien Kerstdag door de oude Saksen van Engeland werd gevierd om de geboorte van een Heer van de hemelse menigte te herdenken, dit hier net hetzelfde geval dient te zijn als in Arabi□. Zoals bekend, beschouwden de Saksen de Zon als een vrouwelijke godheid en de Maan als een mannelijke. (14) Vandaar ook dat het wel de geboortedag van de Maangod dient geweest te zijn en niet van de Zon die door hen op 25 december werd gevierd, zelfs als de geboortedag van dezelfde Maan-god door de Arabieren op 24 december werd gevierd. De naam van de Maan-god schijnt in het Oosten "Meni" te zijn geweest, want dit lijkt de meest natuurlijke interpretatie van de goddelijke verklaring in Jes.65:11: "Maar gij, die Jahweh verzaakt, en mijn heilige Berg hebt vergeten, die een tafel aanricht voor Gad, en de beker voor Meni vult." (P:C.) (15) Er zijn redenen om te geloven dat Gad verwijst naar de zon-god en dat Meni op gelijke wijze de maan-godheid aanduidt. (16) Meni of Manai betekent "degene die telt", en het is door de veranderingen van de maan dat de maanden

worden geteld: "Hij heeft de maan gemaakt voor vaste tijden; de zon kent de tijd van haar ondergang." Ps.104:19. De naam van de "Man van de Maan", of de god die over dat licht onder de Saksen presideerde, was Man□ zoals vermeld in de "Edda" (17) en Mani in de "Voluspa". (18) Dat het wel degelijk de geboorte van de "Maan-god" was die door onze voorvaders met Kerstmis werd gevierd, blijkt uit het opmerkelijke bewijs dat is gelegen in de naam die in de Schotse Laaglanden aan het feest ter gelegenheid van de laatste dag van het jaar wordt gegeven, hetwelk een overblijfsel schijnt te zijn van het oude geboorte-feest, want de koeken die dan worden gemaakt worden N□r-koeken (N□r-Cakes) of Geboorte koeken genoemd. Die naam is Hogmanay. (19) Welnu, "Hog-Manai" betekent in 't Chaldeeuws "het feest van degene die telt"; m.a.w., het feest van Deus Lunus of van de Man van de Maan. Om het verband tussen de verschillende landen en de ingewortelde duurzaamheid van oude gebruiken aan te tonen, is het vermeldingswaardig dat in verband met de reeds aangehaalde woorden van Jesaja over het aanrichten van "een tafel voor Gad" en het "vullen van de beker voor Meni", Heeronymus opmerkt dat het "in zijn tijd (4e eeuw) gebruikelijk was om in alle steden en voornamelijk in Egypte en Alexandri□, op de laatste dag van de maand en van het jaar, tafels aan te richten en te dekken met verschillende weelderige spijzen en bekers gevuld met mengsels van nieuwe wijn, waaruit het volk voortekens haalde met betrekking tot de vruchtbaarheid van het jaar." (20) Het Egyptische jaar begon op een ander tijdstip dan het onze; maar dit is zo identiek mogelijk (slechts de wijn is vervangen door whisky) de manier waarop Hogmanay op de laatste dag van de laatste maand van het jaar in Schotland wordt gevierd. Ik weet niet of er enige voortekens worden gehaald uit iets wat op die tijd plaats vindt, maar iedereen uit het zuiden van Schotland is persoonlijk bekend met het feit dat op Hogmanay, of de avond v□□r Nieuwjaarsdag, het onder degenen die oude gebruiken in acht nemen gebruikelijk is een tafel aan te richten, en terwijl broodjes en anderen lekkernijen door degenen die het zich kunnen veroorloven worden aangeboden, worden haverkoeken en kaas uitgedeeld aan degenen die nooit haverkoeken te zien krijgen dan bij deze gelegenheid en daarbij vormt sterke drank een essentieel onderdeel van het gerecht. Zelfs daar waar de zon het geliefde voorwerp van aanbidding was, zoals in Babylon zelf en elders, werd zij bij dit feest niet louter aanbeden als het hemellichaam van de dag, maar als de ge□ncarneerde god. (21) Het was een essentieel beginsel van het Babylonische systeem, dat de Zon of Ba□l de enige god was. (22) Wanneer Tammuz werd aanbeden als de ge□ncarneerde god, dan hield dit ook in dat hij een incarnatie was van de zon. In de mythologie van de Hindoes, waarvan wordt erkend dat die wezenlijk Babylonisch is, komt dit zeer duidelijk tot uiting. Daar wordt Surya of de Zon, als ge□ncarneerd voorgesteld, en als geboren met het doel de vijanden van de goden te onderwerpen, die zonder zulk een geboorte niet onderworpen konden worden. (23) Het was dus niet louter een astronomisch feest dat de heidenen vierden op het winter solsticium. Te Rome werd die viering het feest van Saturnus genoemd, en de manier waarop het daar was voorgeschreven door Caligula, duurde vijf dagen; (24) aan dronkenschap en gefuif werd de vrije teugel gelaten, slaven genoten een tijdelijke vrijheid, (25) en hadden net als hun meeste […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Pasen

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_3_2.htm

Laten we nu eens kijken naar Pasen. Wat betekent eigenlijk Easter? Dit is zeker geen christelijke naam. Hij draagt zijn Chaldeeuwse oorsprong op het voorhoofd. Pasen (Eng. Easter) is niets anders dan Astarte, één van de titels van Beltis, de koningin des hemels, wier naam, zoals uitgesproken door de Ninevieten, opmerkelijk overeenkomt met die welke nu algemeen voorkomt in Engeland. Die naam, zoals die door Layard op de Assyrische monumenten werd teruggevonden, is Ishtar. (57) De aanbidding van Bel en Astarte werd reeds zeer vroeg in Brittannië binnengebracht, samen met de Druďden, "de priesters van de bosjes". Sommigen hebben verondersteld dat de Druďdische aanbidding voor het eerst door de Feniciërs werd binnen-gebracht, die eeuwen vóór de christelijke jaartelling handel dreven op de tinmijnen van Cornwall. Maar de ondubbelzinnige sporen van die aanbidding worden teruggevonden op plaatsen van de Britse eilanden waar de Feniciërs nooit zijn doorgedrongen, en ze heeft overal onuitwisbare indrukken nagelaten van de sterke invloed die ze moet hebben gehad op de vroege Britse geest. Naar Bel, wordt op de kalender de 1e mei nog steeds Beltane genoemd; (58) en we kennen gebruiken die heden ten dage nog worden nageleefd, die bewijzen hoe precies de aanbidding van Bel of Moloch (want beide titels behoren tot dezelfde god) zelfs in de noordelijke delen van het eiland werd beoefend. "Wijlen Lady Baird van Fern Tower uit Perthshire", zegt een schrijver in "Notes and Queries", die goed thuis is in de Britse oudheden, (59) "vertelde me, dat elk jaar met Beltane (1e mei), een aantal mannen en vrouwen te samen komen bij een oude Druďdische kring van stenen op haar landgoed nabij Crieff. In het midden ontsteken zij een vuur en elke persoon legt een stuk haverkoek in een herdersmuts; allen zetten zich neer en nemen geblinddoekt een stuk uit de muts. Van tevoren werd één stuk zwart gemaakt en degene die dit stuk neemt moet in het midden van de cirkel door het vuur springen en een boete betalen. In werkelijkheid is dit weergegeven door het vuur te springen en de betaling van de boete koopt het slachtoffer vrij." Indien Baäl aldus in Brittannië werd aanbeden, dan zal het niet moeilijk te geloven zijn dat zijn gemalin Astarte eveneens door onze voorouders aanbeden werd, en dat naar Astarte, wier naam in Nineve Ishtar was, de religieuze plechtigheden van april, zoals die nu worden gehouden, in Engeland Easter worden genoemd - hierbij werd die maand door onze heidense voorouders Easter-monath genoemd. Het feest, waarvan in de geschiedenis van de Kerk, onder de naam Easter (Pasen) in de derde en vierde eeuw melding wordt gemaakt, was een geheel ander feest dan hetgeen nu door de roomse Kerk wordt gevierd, en was op die tijd niet bekend onder een naam als Easter. (60) Het werd Pasen of Pascha genoemd en alhoewel het geen apostolische (61) basis had, werd het zeer vroeg door vele belijdende christenen gevierd ter herdenking aan de dood en opstanding van Christus. Dat feest kwam oorspronkelijk overeen met de tijd van het joodse Pascha, toen Christus werd terechtgesteld, en waarvan men in de dagen van Tertullianus, tegen het einde van de tweede eeuw, aannam dat dit de 23e maart was. (62) Dat feest was niet afgodisch en het werd niet voorafgegaan door een Grote Vasten. "Ik meen te weten", zie Cassianus, de monnik van Marseilles, die in de vijfde eeuw schreef en de primitieve Kerk vergeleek met de Kerk van zijn tijd," dat het houden van de veertig dagen vasten niet bestond, zolang de perfectie van die primitieve Kerk ongeschonden bleef." (63) Vanwaar kwam dan deze inachtneming? De veertig dagen van onthouding of de Vasten was rechtstreeks overgenomen van de aanbidders van de Babylonische godin. Zulk een vasten van veertig dagen "in de lente van het jaar" wordt nog steeds onderhouden door de Yezidis of heidense duivelaanbidders van Koerdistan, (64) die het hebben geërfd van hun vroege meesters, de Babyloniërs. Zo'n Vasten van veertig

dagen werd in de lente gehouden door de heidense Mexicanen, waarover Humboldt, (65) wanneer hij een verslag geeft van de Mexicaanse vieringen, het volgende zegt: "Drie dagen na de voorjaarsnacht... begon een plechtig vasten van veertig dagen ter ere van de zon." Zoals uit een raadpleging van Wilkinsons Egyptians mag blijken, werd zo'n Vasten van veertig dagen ook in Egypte onderhouden. (66) Deze Egyptische Vasten van veertig dagen, zo wordt ons geleerd door Landseer in zijn Sabean Researches , werd uitdrukkelijk gehouden ter nagedachtenis aan Adonis of Osiris, de grote bemiddelende god. (67) Omstreeks dezelfde tijd werd blijkbaar de ontering van Proserpina herdacht, en wel op dezelfde wijze; want Julius Firmicus deelt ons mee dat het "weeklagen voor Proserpina" gedurende "veertig nachten" aanhield; (68) van Arnobius leren we dat de vasten die de heidenen onderhielden en die "Castus" of de "heilige" vasten werd genoemd, volgens de christenen van zijn tijd werd beschouwd als een imitatie van de lange vasten van Ceres, toen deze verscheidene dagen vastberaden weigerde te eten wegens haar "buitengewoon groot verdriet" (violentia moeroris) (69) , dat wil zeggen wegens het verlies van haar dochter Proserpina toen deze werd ontvoerd door Pluto, de god van de onderwereld. Aangezien de verhalen van Bacchus of Adonis en Proserpina later werden samengevoegd, alhoewel ze oorspronkelijk gescheiden waren, zodat Bacchus, Liber werd genoemd en zijn vrouw Ariadne, Libera (70) (wat één van de namen van Proserpina was) (71) , dan is het hoogst waarschijnlijk dat de vasten van veertig dagen in later tijden op beide betrekking had. Onder de heidenen schijnt deze Grote Vasten een onmisbare voorbereiding te zijn geweest op het grote jaarlijkse feest ter nagedachtenis aan de dood en opstanding van Tammuz, hetgeen werd gevierd onder afwisselend geween en gejuich en dat in vele landen aanzienlijk later viel dan het christelijke feest; in Palestina en Assyrië viel het in de maand juni die daardoor de "maand Tammuz" werd genoemd; in Egypte was dit omstreeks het midden van mei en in Brittannië in april. Om de heidenen voor het nominale christendom te winnen, trof Rome, haar gewone politiek volgend, maatregelen om de christelijke en de heidense feesten samen te smelten en door een ingewikkelde maar vaardige aanpassing van de kalender bleek het over 't algemeen niet zo moeilijk, om het heidendom en het christendom - dat nu diep in de afgoderij verzonken was - elkaar op dit vlak en nog vele andere, de hand te reiken. Het werktuig om deze fusie tot stand te brengen was de abt Dionysius de Kleine (72) aan wie we het ook te danken hebben, zoals moderne chronologen hebben aangetoond, dat de datum van de christelijke tijd, of van de geboorte van Christus zelf, VIER JAAR van de ware tijd werd teruggeplaatst. Of dit uit onwetendheid werd gedaan of met een bepaald doel kan betwist worden; maar er blijkt niet de minste twijfel over te bestaan, dat de geboorte van onze Heer Jezus vier jaar later werd gedateerd dan de werkelijkheid. (73) Deze wijziging van de kalender met betrekking tot Pasen kende belangrijke gevolgen. Het bracht in de Kerk de grofste corruptie en het walgelijkste bijgeloof in verband met de onthouding van de Vasten. Dat iemand slechts leze over de gruwelijkheden die werden herdacht gedurende de "heilige vasten" of "heidense vasten", zoals beschreven door Arnobius en Clemens Alexandrinus, (74) en hij zal zich beslist schamen over het christendom van degenen die, in het volle besef van al deze gruwelen, "afdaalden naar Egypte om hulp" om de zwakke devotie van de ontaarde Kerk wat op te peppen en die geen betere manier meer konden vinden om ze te doen "herleven" dan door te putten uit een zo bezoedelde bron, namelijk de ongerijmdheden en gruwelijkheden die kleefden aan datgene wat de vroege christelijke schrijvers hadden geminacht. Dat christenen er ooit aan zouden denken de heidense onthouding van de Vasten in te voeren was een slecht teken; het toonde aan hoe laag zij waren gezonken en het was tevens een oorzaak van het kwaad; het leidde onontkoombaar tot diepere ontaarding. Oorspronkelijk was de Grote Vasten met de daaraan voorafgaande braspartijen van Karnavals zelfs in Rome totaal onbekend; en zelfs toen men van mening was dat men diende te vasten vóór het christelijke Pasen, was het slechts langzaam aan dat het in dit opzicht gelijkvormig

werd aan het ritueel van het heidendom. Hoe lang de periode van het vasten in de roomse Kerk duurde vóór het Concilie van Nicea is niet erg duidelijk, maar voor een aanzienlijke periode na dat Concilie hebben we het onderscheidend bewijs dat ze de drie weken niet overschreed. (75) Socrates schrijft omstreeks 450 n.Chr. over dit thema het volgende: "Degenen die in de vorstelijke stad Rome wonen vasten vóór Pasen drie weken, behalve op zaterdag en de dag des Heren." (76) Maar toen tenslotte de aanbidding van Astarte de overhand begon te krijgen, werden er stappen ondernomen om het volledige Chaldeeuwse Vasten van zes weken of veertig dagen, verplicht te maken voor allen binnen het West Romeinse Rijk. Hiervoor werd de weg geopend door een Concilie dat gehouden werd te Aurelia in de dagen van Hormisdas, bisschop van Rome, omstreeks het jaar 519, waar het decreet werd uitgevaardigd dat de Grote Vasten plechtig diende gehouden te worden vóór Pasen. (77) Ongetwijfeld was het met het oog op de uitvoering van dit decreet dat de kalender een paar dagen later door Dionysius werd gewijzigd. Dit decreet kon niet in zijn geheel worden uitgevoerd. Omstreeks het einde van de zesde eeuw, werd de eerste beslissende poging gedaan om de inachtneming van de nieuwe kalender kracht bij te zetten. In Brittannië werd een eerste poging gedaan (78) maar men stuitte hier op een hevige tegenstand. Het verschil in tijd, tussen het christelijke Pasen, zoals dit werd gevierd door de plaatselijke christenen, en het heidense Pasen dat door Rome werd opgedrongen, bedroeg op het ogenblik van de opdringing, een gehele maand; (79) en het was tenslotte slechts met geweld en bloedvergieten dat het feest van de Angelsaksische of Chaldeeuwse godin, datgene wat ter ere van Christus werd gehouden, kwam vervangen. Dat is de geschiedenis van Pasen. De populaire gebruiken die de periode van deze viering begeleiden bevestigen in grote mate het getuigenis van de geschiedenis van het Babylonische karakter. De warme kruis-broodjes van Goede Vrijdag en de geverfde eieren van Pasen of Paaszondag kwamen in de Chaldeeuwse riten zowel voor als nu. De broodjes, ook onder de naam "buns" bekend, werden gebruikt bij de aanbidding van de koningin des hemels, de godin Easter, en dit zelfs in de dagen van Cecrops, de stichter van Athene - dat wil zeggen 1500 jaar vóór de christelijke tijd. "Eén soort van heilig brood", zegt Bryant (80) "dat aan de goden werd geofferd dateerde van de vroege oudheid en werd Boun genoemd." Diogenes Laertius, sprekend over de offergave die door Empedocles werd gebracht, beschrijft de voornaamste bestanddelen waaruit het was samengesteld, en hij zegt: "Hij offerde één van de heilige koeken die Boun worden genoemd, en die werden gemaakt van fijne bloem en honing." (81) De profeet Jeremia merkt over deze wijze van offeren het volgende op: "De zonen rapen sprokkelhout bijeen en de vaders steken het vuur aan en de vrouwen kneden meeldeeg om offerkoeken te maken voor de koningin des hemels." (82) Bij het feest van Astarte worden vandaag de warme kruis-broodjes niet geofferd maar gegeten ; maar toch laat dit er geen twijfel over bestaan vanwaar zij afkomstig zijn. De oorsprong van de paaseieren is al even duidelijk. De oude Druďden erkenden het ei als het heilige symbool van hun orde. (83) Bij de Dionysiaca of de mysteries van Bacchus, zoals die werden gehouden te Athene, maakte de consecratie van een ei deel uit van de nachtelijke ceremonie. (84) De fabels van de Hindoes verheerlijken hun werelds ei en kennen het een gouden kleur toe. (85) De Japanners beweren dat hun heilige ei verkoperd was. […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Geboorte van Sint Jan

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_3_3.htm

Het feest van de Geboorte van Sint Jan staat op de paapse kalender op de 24e juni of op midzomerdag. Precies dezelfde periode werd eveneens herdacht op de Babylonische kalender als □□n van de meest gevierde feesten. Het was op midzomer of het zomerzonnewende, dat de maand , die in Chaldea, Syri□ en Fenici□ "Tammuz" werd genoemd, begon; en op de eerste dag, dat wil zeggen op of omstreeks de 24e juni werd □□n van de grote originele feesten van Tammuz gevierd. (99) In verscheidene landen werden om verschillende redenen andere perioden gewijd om de dood en de opstanding van de Babylonische god te herdenken; maar dit , zoals afgeleid kan worden uit de naam van de maand, blijkt de juiste tijd te zijn waarop het feest oorspronkelijk werd gevierd in het land waar de afgoderij werd geboren. Dit feest, met zijn eigen rituelen, had zo'n grote invloed op de geest van de mensen, dat zelfs in het geval dat andere dagen werden gewijd voor de grootste gebeurtenissen die in verband stonden met de Babylonische Messias, zoals dat het geval was in sommige delen van Engeland, dit heilige seizoen niet mocht voorbijgaan zonder dat op zijn minst sommige van zijn gebruikelijke rituelen in acht werden genomen. Toen het pausdom tegen het einde van de zesde eeuw zijn missionarissen over Europa uitzond, om de heidenen in haar schaapskooi binnen te brengen, was dit feest zeer populair in vele landen. Wat diende ermee te gebeuren? Moesten zij er de strijd tegen aanbinden? Neen. Dit zou indruisen tegen de vermaarde raad van paus Gregorius I, dat zij op alle mogelijke manieren de heidenen halfweg dienden te ontmoeten en hen alzo in de roomse Kerk moesten binnenbrengen. (100) De Gregoriaanse politiek werd stipt nageleefd; zodoende werd midzomerdag, die door het heidendom aan de aanbidding van Tammuz was gewijd, als een heilig christelijk feest in de roomse kalender opgenomen. Maar er diende nog een vraag beantwoord te worden. Welke naam moest aan dit heidense feest worden toegekend, als het werd gedoopt en opgenomen in het ritueel van het roomse christendom? Het bij zijn oude naam Bel of Tammuz noemt, in die vroege periode waarin het werd opgenomen, zou al te stoutmoedig zijn geweest. Het naar de naam van Christus noemen was moeilijk, des te meer daar er niets speciaals van zijn leven in die periode te herdenken was. Maar voor de spitsvondigheid van de agenten van het Mysterie der Wetteloosheid was dit niet zo moeilijk. Als de naam van Christus er niet op de geschikte wijze aan kon worden vastgeknoopt, wat kon dan verhinderen dat het werd genoemd naar de naam van zijn voorloper, Johannes de Doper? Johannes de Doper werd zes maanden voor onze Heer geboren. Wanneer daarom het heidense feest van het winters zonnewende eens werd geheiligd als de geboortedag van de Heiland, dan volgt hieruit vanzelfsprekend, dat, indien zijn voorloper dan toch een feest moest hebben, dit maar in deze periode diende te zijn; want tussen de 24e juni en de 25e december - dat wil zeggen tussen het zomer- en winterzonnewende telt men juist zes maanden. Welnu, voor het doeleinde van het pausdom kon niets beter geschikt zijn dan dit. E□n van de vele gewijde namen waarbij Tammuz of Nimrod werd genoemd, toen hij opnieuw verscheen in de mysteri□n na te zijn gedood, was Oannes. (101) In de gewijde taal van de roomse kerk was Joannes de naam van Johannes de Doper. Om het feest van de 24e juni dan zowel naar de zin van de christenen als van de heidenen te maken, diende men het feest enkel Johannes te betittelen; aldus veronderstelden de christenen dat zij Johannes de Doper vereerden, terwijl de heidenen nog steeds hun oude god Oannes of Tammuz aanbaden. Zodoende wordt deze periode, waarop in het oude Babylon het grote zomerfeest van Tammuz werd gevierd, op dit ogenblik in de paapse Kerk herdacht als het feest van de Geboorte van Sint Jan. En het feest van Sint Jan begint precies als de feestdag in Chaldea begon. Het is wel bekend dat in het Oosten de dag 's avonds begint. Welnu, alhoewel de 24e

beschouwd wordt als de geboortedag, is het toch op Sint Jans Vooravond - dat wil zeggen op de avond van de 23e - dat de feestelijkheden en plechtigheden van die periode beginnen. Als we nu de feestelijkheden zelf onderzoeken, dan zal het ons opvallen hoe puur heidens ze wel zijn en hoe ze ontegensprekelijk hun ware afkomst verraden. De grote specifieke plechtigheden van Sint Jans Vooravond zijn de midzomervuren. Deze worden ontstoken in Frankrijk, in Zwitserland, in het Rooms-Katholieke Ierland, en in sommige van de Schotse eilanden van het westen, waar het pausdom nog altijd invloed heeft. Zij worden ontstoken in alle plaatsen van de aanhangers van Rome en men draagt brandende fakkels over hun korenvelden. Bell geeft ons in zijn Wayside Pictures de volgende beschrijving van de Sint Jansvuren in Bretagne te Frankrijk: - "Elk feest wordt gekenmerkt door specifieke gebruiken. Dit van Sint Jan is over 't algemeen genomen misschien wel het treffendste. Overdag gaan de arme kinderen overal bijdragen bedelen om de vuren van Mijnheer Sint Jan te ontsteken, en tegen de avond wordt een eerste vuur geleidelijk gevolgd door een tweede, een derde, een vierde; spoedig glanzen duizenden vuren op de heuveltoppen totdat het ganse land gloeit door al die vuren. Soms ontsteekt de priester het eerste vuur op de marktplaats; en soms wordt het ontstoken door een engel, die op een mechanische wijze neerdaalt van de top van de kerk, en die met een toorts in de hand het vuur aansteekt en dan weer verdwijnt. De jongeren dansen met een verbijsterende activiteit rondom de vuren; want er bestaat een bijgeloof onder hen dat wanneer zij v□□r middernacht rond negen vuren hebben gedanst, zij het volgende jaar gehuwd zullen zijn. Dicht bij de brandende stapels worden stoelen geplaatst voor de doden, van wie men denkt dat hun geesten daar naartoe komen om het melancholieke genoegen te hebben, er nog een keer te kunnen luisteren naar hun nationale liederen, en het levendige gestoei van de jeugd te beschouwen. Fragmenten van de toortsen worden bewaard als afweermiddel tegen donder en zenuwziekten; en de bloemenkrans die het voornaamste vuur bekroonde wordt zo begeerd dat het bezit ervan een rumoerige afgunst cre□ert." (102) Ziedaar hoe men het feest in Frankrijk viert. Laten we nu een kijkje gaan nemen in Ierland. "Gedurende dat grote feest van de boerenbevolking, namelijk de Vooravond van Sint Jan," vertelt ons Charlotte Elizabeth, een bepaald feest beschrijvend waarvan zij getuige was, "is het gebruikelijk, dat bij zonsondergang die avond, enorme vuren worden ontstoken over het gehele land, die met onze vreugdevuren kunnen worden vergeleken en die zijn samengesteld uit turf, veenhout en anderen gelijksoortige brandbare materialen die zij bijeenzoeken. De turf zorgt voor een compact vuurlichaam, terwijl het veenhout een schitterende vlam geeft. Deze grote vuurbakens, oplaaiend op elke heuvel en massa's rook opzendend van elk punt aan de horizon, geven een merkwaardig effect. Vroeg in de avond beginnen de boeren samen te komen, allen met hun beste pak aan, blakend van gezondheid, met op elke gelaatsuitdrukking die bruisende levendigheid en buitengewone verheuging die kenmerkend is voor de enthousiaste bevolking van dat land. Ik had nooit iets soortgelijks gezien en ik was dan ook bijzonder verheugd over hun flinke, intelligente en gelukkige gezichten, de forse houding van de mannen en het speelse maar werkelijk bescheiden gedrag van de meisjes, de opgewektheid van de ouderen en de onbeheerste vrolijkheid van de kinderen. Toen het vuur ontstoken werd lichtte een schitterende gloed op; voor een ogenblik stonden zij het gade te slaan met gezichten die vervormd werden door het speciale licht dat ontstond door het veenhout dat in de vlammen werd geworpen. Na een korte pauze werd er ruimte vrijgemaakt voor een blinde doedelzakspeler, het voorbeeldige ideaal van energie, grappig en schrander, die gezeten op een lage stoel, met een goed gevulde kruik binnen zijn bereik, de vrolijkste tonen uit zijn doedelzak opriep waarna de eindeloze Schotse dans begon. Maar dan volgde er lets dat mij niet weinig in de war bracht. Toen het vuur een paar uur gebrand had en een laag peil had bereikt, nam een onmisbaar onderdeel van de ceremonie een aanvang. Elk van de aanwezige boeren ging er doorheen en verschillende kinderen werden over de gloeiende kooltjes

gegooid; ondertussen verscheen een man op het toneel met op zijn schouders een houten frame van zo'n acht voet lang, Waarop aan het ene uiteinde een paardekop was bevestigd en waarover een lang wit laken hing dat de man en het hout bedekte. Dit "witte paard" werd met luid gejuich begroet; nadat het door de vaardigheid van de drager met forse sprongen verscheidene keren door het vuur was gegaan, ging het de omstanders najagen die schreeuwend in alle richtingen wegliepen. Op mijn vraag wat het paard voorstelde kreeg ik als antwoord dat het "al het vee" vertegenwoordigde. Hier, "voegt de schrijfster eraan toe", werd de oude heidense aanbidding van Ba□l, indien ook niet die van Moloch, openlijk en algemeen in ere gehouden in het hartje van een belijdend christelijk land, en dat door miljoenen die de naam van Christus dragen! Ik was verward omdat ik toen nog niet wist dat het pausdom, het heidendom op listige wijze in zichzelf opgenomen had." (103) Tot daar wat het feest betreft van de Vooravond van Sint Jan zoals het in Frankrijk en het paapse Ierland vandaag wordt gevierd. Dat is de manier waarop de aanhangers van Rome de geboorte beweren te herdenken van degene die de weg van de Heer kwam bereiden, door zijn volk af te keren van hun leugens en hen de noodzaak te doen inzien van het koninkrijk van God dat niet slechts bestaat in uiterlijk vertoon, maar in "rechtvaardigheid en vrede en vreugde door de Heilige Geest." (Rom.14:17). We hebben bemerkt dat enkel het zien van de rituelen waarmee dat feest werd gevierd, de schrijfster ertoe bracht te concluderen dat wat zij zag in werkelijkheid een overblijfsel was van de heidense aanbidding van Ba□l. De geschiedenis van het feest en de manier waarop het wordt gevierd, belichten elkaar wederzijds. Vooraleer het christendom zijn intrede deed op de Britse eilanden, werd het heidens feest van de 24e juni reeds door de Dru□den gevierd, met oplaaiende vuren ter ere van hun grote godheid die, zoals we reeds hebben gezien, niemand minder was dan Ba□l. "Deze midzomer-vuren en offers", zegt Toland in zijn Account of the Druids , "waren bedoeld om een zegening te ontvangen voor de vruchten van de aardbodem waarvan de oogsttijd spoedig ging aanbreken; die van de eerste mei waren bedoeld om een voorspoedige groei; en die van eind oktober waren een dankzegging na de inzameling van de oogst." (104) In verband met de Dru□dische vuren van midzomer zegt hij vervolgens: "Om terug te komen op onze vuren, was het gebruikelijk dat de heer van de omgeving, of zijn zoon of een andere persoon van aanzien, nadat de vlammen waren geminderd, driemaal blootsvoets door de kolen liep met de ingewanden van de geofferde dieren in de handen, om deze vervolgens naar de Dru□de te brengen die, gekleed met een huid, bij het altaar stond te wachten. Als de edelman er ongedeerd doorheen kwam dan werd dit als een goed teken gezien en werd dit met luid gejuich begroet; maar als hij enige verwonding opliep betekende dit ongeluk zowel voor de man als voor de gemeenschap". Toland voegt eraan toe: "Ik zag de mensen door de Sint Jansvuren lopen in Ierland; zij waren niet alleen trots als zij er onverbrand doorheen kwamen, maar, alsof het een soort van reiniging betrof dachten zij dat zij op een speciale manier door de ceremonie werden gezegend, daar waar zij in hun onvolmaakte nabootsing echter onwetend waren over de oorsprong ervan". (105) Wij hebben al de redenen beschouwd om te kunnen besluiten dat er een relatie bestaat tussen Phoroneus "de eerste sterveling die regeerde" - dat is Nimrod - en de Romeinse godin Ferania. In verband met de vuren van Sint Ja […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Het feest van Maria Hemelvaart

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_3_4.htm

Indien dat wat reeds werd gezegd de vleselijke politiek van Rome aantoont bij de verspreiding ten koste van de waarheid, dan tonen de omstandigheden van het feest van Maria Hemelvaart, de gedurfde goddeloosheid en godslastering van die Kerk in nog grotere mate; hierbij dienen we te bedenken dat de leerstelling van dit feest, voor zover het pausdom betreft, niet gedurende de Middeleeuwen werd geformuleerd, maar drie eeuwen na de Hervorming, en dit ondanks al het verbluffende licht van de negentiende eeuw. De leer waarop het feest van Maria Hemelvaart is gegrondvest is deze; de Maagd Maria kende geen verderf, en werd met lichaam en ziel ten hemel opgenomen en is nu bekleed met alle macht in de hemel en op aarde. Deze leer werd schaamteloos in het gelaat van het Britse publiek gegooid, in een recent herderlijk schrijven van de paapse aartsbisschop van Dublin. Deze leer heeft nu het zegel van pauselijke onfeilbaarheid gekregen, belichaamd in het godslasterlijke decreet dat "de Onbevlekte Ontvangenis" proclameert. Het is echter voor de priesters van Rome onmogelijk een spoor van bewijs voor zo'n leer te vinden in de Schrift. Maar, in het Babylonische systeem vonden zij de geschikte fabel. Daar vertelde men dat Bacchus naar de hel afdaalde, zijn moeder uit de helse machten bevrijdde en haar in triomf met zich voerde naar de hemel. (139) Deze fabel verspreidde zich samen met het Babylonische systeem; dienovereenkomstig vieren de Chinezen in onze tijd, zoals zij dat reeds sinds onheuglijke tijden doen, een feest ter ere van een moeder, die door haar zoon was gered van de macht van de dood en het graf. Het feest van Maria Hemelvaart wordt door de roomse Kerk gehouden op de 15de augustus. Het Chinese feest, dat is gebaseerd op een gelijksoortige legende, en dat wordt gevierd met lantarens en lichtkransen, zoals wordt aangetoond door Sir.Z.F. Davis in zijn bevoegd en levendig verslag over China, wordt eveneens in de maand augustus gevierd. (140) Wanneer nu de moeder van de heidense Messias werd beschouwd als " opgenomen ", dan was het onder de naam van de "Duif" (141) dat zij werd aanbeden als de incarnatie van de Geest van God, waarmee zij werd vereenzelvigd. In die hoedanigheid werd zij beschouwd als de bron van alle heiligheid, de grote "Reinigster", en was ze zelf bekend als de "Maagd"-moeder "REIN EN ONBEVLEKT'. (142) Terwijl zij werd vereerd als de moeder van de eerste Bacchus, en bekend was als "Pluto's vereerde vrouw", wordt zij, onder de naam van Proserpina (met wie zij werd vereenzelvigd, alhoewel de Babylonische godin oorspronkelijk van haar was onderscheiden), in de Orphische Hymnen ook als volgt bezongen: - "Metgezellin van de seizoenen, verlichtend wezen, Alles beheersende MAAGD, draagster van het hemelse licht." (143) Wie deze hymnen ook geschreven mag hebben, des te meer zij worden onderzocht en worden vergeleken met de oudste leer van het klassieke Griekenland, des te duidelijker wordt het dat hun auteurs begrip hadden van de diepe aanhankelijkheid voor de onvervalste theologie van het heidendom. In verband met Proserpina die in het heidense Griekenland algemeen werd aanbeden, en van wie bekend was dat zij onder de naam van "de Heilige Maagd" de vrouw was van Pluto, de god van de hel, krijgen we van Pausanias in zijn beschrijving van het bos Carnasius, het volgende getuigenis: "In dit bos bevindt zich een beeld van Apollo Carneus, van Mercurius die een ram draagt en van Proserpina, de dochter van Ceres, die 'de Heilige Maagd' wordt genoemd." (144) De reinheid van deze "Heilige Maagd" bestond niet alleen uit de afwezigheid van werkelijke zonde, maar zij onderscheidde zich voornamelijk door haar "onbevlekte ontvangenis"; want Proclus zegt: "Zij wordt Kore genoemd, vanwege de reinheid van haar wezen en haar ONBESMETTE uitmuntendheid in haar GENERATIES." (145) Dient men zich te verbazen over deze laatste verklaring? Er is geen enkele reden om zich te verbazen. Het was slechts in navolging van de heidense leerstelling, die vroeger

werd opgenomen in, en verweven werd met het hele systeem van Rome tot de logische gevolgen, dat dat decreet werd uitgevaardigd en dat de Madonna van Rome formeel "ONBEVLEKT' verklaard werd, naar de volste betekenis van het woord. Is het na dit alles nog mogelijk eraan te twijfelen dat de Madonna van Rome, met het kind in de armen, en de Madonna van Babylon □□n en dezelfde godin zijn? Het is algemeen bekend dat de roomse Madonna aanbeden wordt als een godin, ja dat ze zelfs het voornaamste onderwerp van aanbidding is. Zouden de christenen (van Groot Brittanni□) zich dan niet verzetten tegen het idee nog langer dit monsterachtig Babylonisch heidendom te ondersteunen? Welke christelijke natie zou toelaten dat haar afgevaardigden het geld van deze protestantse natie zouden gebruiken voor het ondersteunen van zulke lasterlijke afgoderij? (146) Indien de menselijke geest in deze rechterlijke aangelegenheid niet was verblind, dan zouden zij beven alleen maar bij de gedachte de fout te begaan die dit land de laatste jaren heeft begaan, door de corruptie en de perversiteit van Rome te steunen. Heeft het Woord van God met de meest energieke en ontzagwekkende bewoordingen, het Babylon van het Nieuwe Testament niet veroordeeld? Heeft het niet tevens verklaard dat degenen die deel hebben aan de zonden van Babylon, ook in Babylons plagen zullen delen ? (Openb.18:4) Velen beschouwen de zonde van afgoderij betrekkelijk licht en onbeduidend. Maar zo beschouwt de God des hemels dit niet. Welk van de Tien Geboden bevat de ernstige en ontzagwekkendste sancties? Het is het tweede: "Gij zult u geen gesneden beeld maken, noch enige gestalte van wat boven in de hemel, noch van wat beneden op de aarde, noch van wat in de wateren onder de aarde is. Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen, want Ik de Here, uw God, ben een naijverig God, die de ongerechtigheid van de vaderen bezoekt aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde geslacht van hen die Mij haten." Exodus 20:4-5. Deze woorden werden door God zelf gesproken, zij werden door Gods vinger op de stenen tafelen geschreven: dit was echter niet alleen voor het onderricht van het zaad van Abraham, maar voor al de stammen en generaties van de mensheid. Geen ander gebod gaat vergezeld van zulk een bedreiging als dit . Welnu, als God dreigt de zonde van afgoderij boven alle andere te straffen en als we zien dat de zware oordelen van God op ons als natie rusten, terwijl deze zonde van ons tot de hemel roept, dient het dan niet een zaak van een ernstig onderzoek te zijn indien deze zonde, onder al onze andere nationale zonden die zowel vele als ernstig zijn, niet de eerste en hoofd zonde is? Wat zal er gebeuren ofschoon wij ons zelf niet neerbuigen voor stokken en stenen? Als wij, die een tegenovergestelde leer leren, die afgoderij die God zo ernstig heeft bedreigd met zijn toorn, gaan aanmoedigen, koesteren en ondersteunen, dan is onze zonde, in plaats van onbeduidend, des te groter, want het is een zonde tegen het licht. De feiten zijn echter duidelijk voor allen. Het dient vermeld dat in 1854 een antichristelijke afgoderij werd opgenomen in de Engelse grondwet, op zo'n manier dat gedurende anderhalve eeuw voorheen iets dergelijks niet werd opgenomen. Het is eveneens vermeldenswaardig dat de natie sindsdien geconfronteerd werd met een opeenvolging van strafzaken. Dienen wij deze samenloop van omstandigheden als louter toeval te beschouwen? Dienen we hierin niet eerder de vervulling te zien van de dreigende uitspraken van God in de Openbaring? Dit vormt voor het ogenblik een intens praktisch onderwerp. Indien onze zonde in deze zaak op nationaal vlak niet wordt erkend, indien ze niet berouwvol wordt beleden, indien ze niet van ons wordt weggenomen; indien wij ze integendeel nog doen toenemen, indien wij nu voor de eerste keer sinds de Revolutie, terwijl wij zo duidelijk afhankelijk zijn van de God der strijdkrachten voor het succes van onze wapenen, Hem in het aangezicht krenken door priesters van afgoden in ons kamp binnen te brengen, dan mogen wij nog nationale feesten en dagen van nederigheid hebben; zij zullen door God niet aanvaard worden; zij mogen ons dan al een tijdelijk uitstel geven, maar wij kunnen er zeker van zijn dat "de toom van God zich niet zal afwenden, maar zijn hand zal nog steeds tegen ons uitgestrekt zijn." (147) Voetnoten [139] APOLLODURUS, boek III, h.5, p.266. We hebben gezien dat de grote godin,

die in Babylon werd aanbeden als "de Moeder" in werkelijkheid de echtgenote van Ninus was, de grote god, het prototype van Bacchus. In overeenstemming hiermee treffen we een enigszins soortgelijk verhaal aan, zoals dat verteld wordt over Ariadne, de echtgenote van Bacchus, en zoals dat is verwoord door Semel□, zijn moeder. "Het kleed van Thetis" zegt Bryant (deel II, p.99), "bevatte een opschrift over sommige grote gebeurtenissen uit de geschiedenis, in het bijzonder een verslag van de apotheose van Ariadne, van wie wordt gezegd, wat het ook mag betekenen, dat zij door Bacchus naar de hemel gedragen was." Een soortgelijk verhaal wordt verteld van Alemen□, de moeder van de Griekse Hercules, die nogal afweek van de primitieve Hercules, zoals we hebben gezien, en slechts een van de gedaanten van Bacchus was, want hij was de "grote pimpelaar", en de drinkbekers van hercules zijn spreekwoordelijk (M□LLER, Dorians, deel I, p.462). Nu wordt van de moeder van deze Hercules gezegd, dat zij uit de dood was opgestaan, en zij was opgevaren naar de eilanden der gezegenden, zoals ook de vrouw van Rhadamanthus." (Idem, p.443). [140] China, deel I, pp.354, 355. [141] Zie ante, p.79. [142] PROCLUS, in TAYLOR, Note upon Jamblichus, p.136. [143] Orfische Hymnen, 28ste vers, p.109. Sommigen vermoeden dat deze hymnen gecomponeerd zijn door Neo-Platonisten na het vroeg-christelijke tijdperk, en van wie wordt gezegd dat zij het zuivere geloof van hun voorouders bedorven hebben. Ik betwijfel dit. In ieder geval zal ik niet iets ten nadele van hen zeggen, wat niet zorgvuldig is uitgezocht door gezaghebbende onderzoekers. [144] PAUSANIAS, boek IV, Messenica, h.33, p.362. [145] PROCLUS, in een toegevoegde noot over TAYLOR, Orfische Hymnen, p.198. [146] Het is te betreuren dat christenen in het algemeen zo weinig besef hebben van het gewicht van de huidige crisis in de kerk en in de wereld, of van de plicht die op hen rust om als getuigen van Christus hun stem te laten horen, en dat vooral in praktische zin, tegen de zonden van de volken. Als ze gestimuleerd wille worden tot een krachtiger plichtsbesef, laten ze dan een uitstekend en op het juiste tijdstip geschreven werkje lezen, dat recentelijk is uitgegeven onder de titel: An Original Interpretation of the Apocalypse, waarin men in het kort doch uiterst precies kan lezen wat de Openbaring zegt over zaken als het karakter, het leven en de dood, en de opwekking van de Twee Getuigen. [147] Deze paragraaf verscheen voor het eerst in het voorjaar van 1855, toen het Britse Rijk maanden lang met verbazing had gekeken naar de "afschuwelijke en hartverscheurende taferelen" in de Crimea, veroorzaakt door het simpele feit dat ambtenaren op die afgelegen plek "besluiteloos toekeken". Het is aan de lezer om uit te maken of de gebeurtenissen die sindsdien hebben plaatsgevonden deze redenering overbodig hebben gemaakt. De weinige jaren die sinds het neerslaan van de Indianenopstand straffeloos voorbij zijn gegaan, tonen aan hoe lijdzaam God is. Maar als deze lijdzaamheid wordt geminacht (zoals blijkbaar gebeurt, terwijl de schuld zich opstapelt) moet duidelijk zijn wat hier op het spel staat. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Wedergeboorte door de doop

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_4_1.htm

Toen Linacar, een voortreffelijk fysicus, maar dweepzuchtig roomsgezind, gedurende de regering van Hendrik VIII, voor het eerst in kontact kwam met het Nieuwe Testament, en nadat hij dit een tijd had gelezen, slingerde hij het ongeduldig en met een krachtige vloek van zich af en riep hij: "Ofwel is dit boek niet waar, of wij zijn geen christenen." Hij bemerkte meteen dat het systeem van Rome en het systeem van het Nieuwe Testament lijnrecht tegenover elkaar stonden; en niemand die de twee systemen op een onpartijdige wijze met elkaar vergelijkt kan tot een andere conclusie komen. Overgaan van de Bijbel naar het Brevier is als overgaan van het licht naar de duisternis. Terwijl het ene glorie aan God in de hemel, vrede op aarde en goede wil aan de mensen uitademt, zal het andere al wat onterend is voor de Allerhoogste inprenten en verderfelijk zijn voor het morele en geestelijke welzijn van de mensheid. Hoe kwam het dat zulke verderfelijke leerstellingen en praktijken door het pausdom werden omarmd? Was de Bijbel zo vaag of dubbelzinnig dat de mensen onoverkomelijk de vergissing moesten begaan te veronderstellen dat zij precies het tegenovergestelde moesten gaan geloven en beoefenen van wat daarin werd gezegd? Neen; de leerstellingen en tucht van het pausdom werden nooit ontleend aan de Bijbel. Het feit dat, waar het maar enigszins de macht had, het de lezing van de Bijbel onder de ban legde, en nog eerder die uitgelezen gave van hemelse liefde aan de vlammen prijs gaf, of ze achter slot en grendel opborg, bewijst ons reeds voldoende. Maar dit kan nog overtuigender worden aangetoond. Een blik op de voornaamste steunpilaren van het paapse systeem zal overduidelijk aantonen dat haar leerstellingen en tucht, in al hun essenti□le onderdelen, ontleend zijn aan Babylon. Laat de lezer nu het bewijs aandachtig bekijken. Deel I Wedergeboorte door de doop Het is wel bekend dat wedergeboorte door de doop een fundamenteel onderwerp van Rome is, ja, dat ze op de drempel van het roomse systeem staat. Volgens Rome is de doop voor dit doel zo belangrijk dat het aan de ene kant als "absoluut noodzakelijk voor redding" (1) wordt genoemd, en dit in zulke mate dat kinderen die ongedoopt sterven geen redding zullen verwerven; aan de andere kant zijn zijn deugden zo groot dat het in alle gevallen onfeilbaar wordt verklaard om "ons te regeneren door een nieuwe geestelijke geboorte, ons kinderen van God makend" (2) : - het wordt gedefinieerd als de " eerste deur waardoor we in de schaapskooi van Jezus Christus binnengaan, het eerste middel waardoor we de gunst van verzoening met God verkrijgen; daarvoor worden de verdiensten van zijn dood voor onze zielen bij de doop in zo'n rijke mate aangewend, dat ze ten volle de verzoening van de goddelijke rechtvaardigheid bewerkstelligen voor al onze schulden, hetzij voor de erfzonde hetzij voor bedreven zonden." (3) Deze leerstelling is echter in beide opzichten absoluut antischriftuurlijk; in beide opzichten is ze zuiver heidens. Het is antischriftuurlijk, want de Heer Jezus Christus heeft uitdrukkelijk verklaard dat kinderen, zonder de minste relatie tot de doop of enig ander uiterlijke ritus, in de positie verkeren om toegelaten te worden tot de heerlijkheid van de hemelse wereld: "Laat de kinderen tot Mij komen en verhindert ze niet, want voor zodanige is het koninkrijk Gods." Lucas 18:16. Terwijl hij nog in de schoot van zijn moeder was, werd Johannes de Doper zo vervuld met vreugde bij de aankondiging van de Messias, dat zodra de begroeting van Maria in zijn moeder oren klonk, de ongeboren baby "in haar schoot opsprong." Indien dat kind bij de geboorte was gestorven, wat kon het hebben uitgesloten van de "erfenis van de heiligen in het licht" waarvoor hij duidelijk was verwekt? Nochtans aarzelt de rooms-katholieke bisschop Hay niet, in strijd met elk beginsel van Gods Woord, het volgende te schrijven: "Vraag: Wat gebeurt er met kleine kinderen die zonder doopsel sterven?" Antwoord: "Indien een jong kind ter dood werd gebracht omwille van Christus, dan zou dit voor het kind de doop in het bloed betekenen, en het

ten hemel opvoeren; maar aangezien, behalve in dit geval, deze kinderen de wens niet kunnen uiten de doop te ontvangen samen met de andere noodzakelijke schikkingen, kunnen zij niet , indien zij niet met water worden gedoopt, naar de hemel gaan ." (4) Als deze leerstelling niet uit de Bijbel komt, waar komt ze dan vandaan? Ze werd ontleend aan het heidendom. De lezer van klassieken zal zich wellicht herinneren waar, en in welke melancholieke toestand, Aeneas, bij zijn bezoek aan de duivelse regionen, de zielen vond van ongelukkige kinderen die waren gestorven zonder, om zo te zeggen, "de riten van de Kerk" te hebben bijgewoond:- " Voor aan de ingang van de onderwereld vernamen zij al dadelijk de stemmen en 't klagelijk geschrei van kinderschimmen een zwarte onheilsdag had hen voortijdig, nog niet deelachtig aan het zoete leven en weggegrepen van de borst der moeder, geroofd en in de bittere dood bedolven." (5) Tot de verheerlijking van de deugdzaamheid en doeltreffendheid van de mystieke riten van het heidendom, werden deze onschuldige Baby's de toegang ontzegd tot de Elysese Velden, het paradijs van de heidenen, met als naaste verwanten geen beter gezelschap dan dat van schuldige zelfmoordenaars: - "Daarnaast wonen de schimmen der bedroefden die, alhoewel onschuldig, eigenhandig hun dood bereidden en het daglicht hatend vrijwillig van het leven afstand deden." (6) Tot daar wat het ontbreken van de doop aangaat. De paapse leerstelling is echter eveneens antischriftuurlijk, wanneer ze het positieve effekt van de daad belicht. Er zijn protestanten die vasthouden aan de leerstelling van de wedergeboorte door de doop; maar het Woord van God geeft hierover geen enkele uitspraak. Het schriftuurlijke verslag over de doop is niet dat het de nieuwe geboorte aankondigt , maar dat het aangewezen middel is om die nieuwe geboorte aan te duiden en te verzegelen , daar waar die reeds bestaat. In dit opzicht komt de doop overeen met de besnijdenis. Welnu, wat leert Gods Woord over de doeltreffendheid van de besnijdenis? Sprekend over Abraham, lezen we: "En hij ontving een teken, namelijk de besnijdenis, als een zegel van de rechtvaardigheid door het geloof dat hij in zijn onbesneden staat bezat." (Rom.4:11) De besnijdenis had niet tot doel Abraham rechtvaardig te maken ; hij was reeds rechtvaardig v□□rdat hij werd besneden. Maar, de bedoeling was veeleer om hem rechtvaardig te verklaren , om hem een overduidelijk bewijs te leveren van zijn eigen bewustzijn. Als Abraham niet rechtvaardig was geweest v□□r zijn besnijdenis, dan had zijn besnijdenis geen zegel kunnen zijn en kon geen bevestiging zijn geweest van iets dat niet bestond. Wat de doop aangaat, is het "een zegel van rechtvaardigheid door geloof" die de man had "voordat hij werd gedoopt": want er staat geschreven: "Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft zal veroordeeld worden." Marcus 16:16. Daar waar geloof bestaat, als het oprecht is, is dit het bewijs van een nieuw hart, van een wedergeboren natuur; en het is enkel op de belijdenis van dat geloof en wedergeboorte in het geval van de volwassene, dat hij tot de doop wordt toegelaten. Zelfs in het geval van kinderen, die geen belijdenis kunnen doen van geloof of heiligheid, dient de toediening van de doop niet het doel van hun wedergeboorte of maakt het hen niet heilig, maar verklaart hen "heilig" in de betekenis dat zij, zelfs in hun kindertijd, klaar zijn om zich toe te leggen op de dienst van Christus, net zoals de natie Isra□l, door hun vleselijke relatie tot Abraham, "heilig voor Jehova" was. Indien zij niet in die figuurlijke betekenis "heilig" waren, dan zouden zij niet in aanmerking komen voor de doop, dat het "zegel" is van een heilige aard. Maar de Bijbel verklaart hen "heilig", ten gevolge van hun afkomst van gelovige ouders, en dat zelfs wanneer slechts □□n van de ouders een gelovige is: "Want de ongelovige man is geheiligd in zijn vrouw, en de ongelovige vrouw is geheiligd in de broeder; anders zouden immers uw kinderen onrein zijn, doch nu zijn zij heilig." (1 Kor.7:14) Het is ten gevolge van die heiligheid en hun ernstige verklaring hiervan; met alle verantwoordelijkheden die ermee in verband staan, dat zij worden gedoopt. Die "heiligheid" echter verschilt sterk van de "heiligheid" van de nieuwe persoonlijkheid; en alhoewel de doop, schriftuurlijk beschouwd en juist uitgevoerd, in de hand van God een belangrijk middel is om van die "heiligheid" een glorierijke werkelijkheid te

maken, in de volste zin van het woord, dan waarborgt dit nog niet noodzakelijk in elk geval hun geestelijke wedergeboorte. God zou, als hij dit verkiest, het nieuwe hart kunnen geven v□□r, tijdens, of na de doop; maar het is duidelijk, dat duizenden die plechtig werden gedoopt nog steeds niet wedergeboren zijn, en zich nog steeds in dezelfde positie bevinden als Simon Magus, van wie, nadat hij door Filippus was gedoopt, werd gezegd "dat hij een vergiftigde gal en een band van onrechtvaardigheid was." (Hand.8:23) De leerstelling van Rome is echter, dat allen die canoniek werden gedoopt, hetzij onwetend, hetzij immoreel, evenzeer wedergeboren zijn als zij ooit zouden kunnen zijn, op voorwaarde dat zij onvoorwaardelijk geloof stellen in de Kerk en hun geweten toevertrouwen aan de priesters; de kinderen die de doop hebben ontvangen zijn ook volledig gezuiverd van de bezoedeling van de erfzonde. Ten gevolge hiervan vinden we de Jezu□etenzendelingen zich weer beroemen dat zij duizenden bekeerlingen maken, door hen eenvoudigweg te dopen, zonder het minste voorafgaandelijk onderricht, in de meest komplete onwetendheid van de waarheden van het christendom, en louter op hun erkenning van onderworpenheid aan Rome. Deze leerstelling van de wedergeboorte door de doop is in wezen Babylonisch. Sommigen verbazen zich misschien over de idee dat de wedergeboorte in de heiden wereld bekend is; maar als zij zich slechts tot Indi□ wenden, dan zullen ze daar vandaag nog dweepzuchtige Hindoes aantreffen die nooit gehoor hebben gegeven aan het christelijke onderwijs, maar die net zo goed met de term als de idee bekend zijn als wij zelf. De Brahmanen beschouwen het als hun bijzondere trots dat zij "tweemaal geboren" (7) mannen zijn, en dat zij in die hoedanigheid zeker zijn van het eeuwig geluk. Welnu, hetzelfde was het geval in Babylon, waar de nieuwe geboorte werd verleend door de doop. In de Chaldeeuwse mysteries was het een eerste vereiste, v□□rdat iemand enig onderricht mocht ontvangen, dat de persoon die zou ingewijd worden, zich onderwierp aan de doop als teken van blinde en onvoorwaardelijke gehoorzaamheid. We vinden verschillende oude schrijvers die rechtstreeks getuigenis afleggen van deze doop zelf, als van de bedoeling ervan. "In zekere heilige riten van de heidenen", zegt Tertullianus, met een speciale verwijzing naar de aanbidding van Isis en Mithra, "geschiedt de inwijding door de doop." (8) De term "inwijding" toont duidelijk aan dat hij naar de mysteries van deze godheden verwees. Deze doop gebeurde door onderdompeling, en het schijnt eerder een ruwe en geduchte gebeurtenis te zijn geweest; want in verband hiermee lezen we dat degene die door de reinigende wateren was gegaan en andere noodzakelijke boetedoeningen had gedaan, "toegelaten werd tot de kennis van de mysteries, Indien hij het overleefde." (9) Om dit godsgericht tegemoet te treden was er niet weinig moed vereist van degenen die werden ingewijd. Wij dienen op te merken dat de voornaamste beweegreden van degenen die aldus werden gedoopt, zoals Tertullianus ons verzekert, de "WEDERGEBOORTE" was, en de kwijtschelding van al hun overtredingen." (10) Van onze eigen heidense voorvaderen, de aanbidders van Odin, is bekend dat zij doopritуelen hielden, die ons in verband met het hun bekende doel dat zij beoogden, aantonen dat zij, op zijn minst in het begin, moeten hebben geloofd dat d […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Rechtvaardiging door werken

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_4_2.htm

De aanbidders van Nimrod en zijn koningin werden beschouwd als herboren en gereinigd van zonde door middel van de doop, en deze doop ontving zijn kracht uit de beproevingen van deze twee grote Babylonische godheden. Maar toch, met betrekking tot de rechtvaardiging, was de Chaldeeuwse leerstelling dat de mensen door middel van werken en verdiensten van henzelf, tot rechtvaardiging en aanvaarding door God moesten komen. De volgende bemerkingen van Christie in zijn opmerkingen bij Ouvaroffe ' Eleusinian Mysteries ', tonen aan dat dit het geval was: "Mr. Duvaroff heeft de mening geopperd dat □□n van de grote voorwerpen van de mysteries was, dat aan de gevallen mens de middelen werden geboden om tot God terug te keren. Deze middelen waren de cathartische deugden (dit zijn de deugden waardoor de zonde wordt verwijderd), waardoor men bij de beoefening ervan een stoffelijk leven vermocht te overwinnen. Overeenkomstig werden de mysteries dan ook Telatae, 'onvolmaaktheden' genoemd, omdat er van de veronderstelling werd uitgegaan dat zij een volmaaktheid van het leven konden induceren. Degenen die erdoor gereinigd werden, werden als Teloumenoi en Tetelesmenoi betiteld, dat wil zeggen 'tot volmaaktheid gebracht' hetgeen afhankelijk was van de krachtige pogingen van het individu." (54) In de Metamorphosis van Apulsius, die zelf in de mysteries van Isis was ingewijd, vinden we diezelfde leerstelling van menselijke verdiensten duidelijk uiteengezet. Aldus wordt de godin zelf voorgesteld als zij de held van het verhaal toespreekt: "Indien gij waardig wordt bevonden mijn goddelijke bescherming te VERDIENEN door middel van ijverige gehoorzaamheid , religieuze devotie , en onschendbare kuisheid , dan zult gij bemerken dat het in mijn macht ligt, en alleen in de mijne, uw leven te verlengen tot buiten de grenzen welke er door uw noodlot aan zijn gesteld." (55) Wanneer dezelfde persoon een bewijs heeft ontvangen van de veronderstelde gunst van de godheid, dan uiten de aanbidders hun gelukwensen als volgt: "Gelukkig, bij Hercules! En driemaal gezegend degene die door de onschuld en oprechtheid van zijn voorbije leven, zo'n speciale bescherming van boven heeft verdiend." (56) Aldus was het met betrekking tot het leven. Ook bij de dood verkreeg men enkel het paspoort voor het binnentreden in de onzichtbare wereld, door zijn eigen verdiensten, alhoewel de naam van Osiris, zoals we zullen zien, aan diegenen werd gegeven die in geloof stierven. "Wanneer de lichamen van personen van aanzien" (in Egypte), zegt Wilkinson, Porphyrus aanhalend, "werden gebalsemd, dan namen zij de ingewanden eruit en deden ze in een pot, waarover (na het voltrekken van enkele andere riten van de dood) □□n van de balsemers een aanroeping tot de zon uitsprak ten gunste van de overledene." Volgens Euphantus, die ze vertaalde uit de oorspronkelijke taal in het Grieks, was de formule als volgt: "0 gij zon, onze soevereine Heer! En jullie alle goden, die het leven aan de mens schonken, ontvangt mij, en kent mij een verblijf toe bij de eeuwige goden. Gedurende mijn levensloop heb ik nauwgezet de goden aanbeden die mijn vader mij had geleerd te vereren; ik heb steeds mijn ouders ge□erd, die dit lichaam verwekten; ik heb niemand gedood; ik heb niemand beroofd, noch heb ik enig mens onrecht aangedaan." (57) Aldus vormden de verdiensten, de gehoorzaamheid, of de onschuld van de mens het grote motief. De leerstelling van Rome in verband met deze vitale vraag over de rechtvaardiging van de zondaar is net eender. Ongetwijfeld bewijst dit weinig van de verwantschap tussen de twee systemen, het Babylonische en het Roomse; want vanaf de dagen van Ka□n tot in deze tijd, is de opvatting over de menselijke verdienste en zelfrechtvaardiging overal aangeboren in het hart van de bedorven mensheid. Maar datgene wat in de twee systemen opmerkenswaardig is, is dat de symbolische weergave ervan juist dezelfde is. In de paapse legende wordt ons geleerd dat de weegschaal van Gods rechtspraak wordt toevertrouwd aan de

aartsengel Micha□l (58) , en dat de verdiensten en de fouten van de overleden persoon respectievelijk in de ene en de andere schaal van de weegschaal worden gelegd opdat ze eerlijk tegenover elkaar zouden worden afgewogen, en dat, naargelang de schalen doorwegen naar de gunstige of ongunstige zijde, de dode wordt gerechtvaardigd ofwel veroordeeld al naargelang het geval. Welnu, uit de gegevens van de monumenten uit Egypte, zien we dat de Chaldeeuwse leerstelling over de rechtvaardiging precies op dezelfde wijze wordt uitgebeeld, met dit verschil dat in het land van Cham de schalen van het recht waren toevertrouwd aan de god Anubis in plaats van aan de aartsengel Micha□l, en dat de goede daden en de slechte klaarblijkelijk afzonderlijk werden gewogen, waarbij over ieder een apart bericht werd opgesteld, zodat wanneer deze werden samengevoegd en de weegschaal doorsloeg, het godsgericht dienovereenkomstig werd uitgesproken. Wilkinson vermeldt dat Anubis en zijn schalen dikwijls zijn afgebeeld, en dat er in sommige gevallen enkele verschillen zijn waar te nemen in de details. Uit zijn verklaringen blijkt echter duidelijk dat het principe steeds hetzelfde is. Wat nu volgt is een verslag dat hij geeft van een van deze oordeelstaferelen, die voorafgaan aan het toegang verlenen van de dode tot het Paradijs: "Cerberus is aanwezig als de bewaker van de poorten, en naast hem zijn de schalen van het recht opgesteld. Anubis, die het wegen leidt onderzoekt of de vaas, die de goede daden van de overledene symboliseert, als die op de ene schaal wordt geplaatst, opweegt tegen de andere schaal met het symbool van de waarheid, en of zijn aanspraak op toegang voortgang kan vinden. Indien hij bij de weging niet aan de verwachtingen voldoet, dan wordt hij verworpen, en Osiris, de rechter van de dood, zijn scepter neerwaarts houdend als teken van veroordeling, spreekt het godsoordeel over hem uit, en veroordeelt zijn ziel tot terugkeer naar de aarde in de vorm van een varken of enig ander onrein dier. ...Maar, indien op het ogenblik dat het totaal van zijn daden door Thoth wordt bekend gemaakt (die zich daar bevindt om de gegevens van de verschillende wegingen die Anubis verricht, op te tekenen), zijn deugden in zulk een mate overheersen dat ze hem de toegang verschaffen tot de woonplaatsen van de gezegenden, dan leidt Horus, het tablet van Thoth in de hand nemend, hem tot voor Osiris, die in zijn paleis, bijgestaan door Isis en Nepthys, zetelt op zijn troon te midden van de wateren, waaruit de lotus opstijgt, die op haar uitgespreide bladeren de vier Gonii van Amenti draagt." (59) Dezelfde wijze om de rechtvaardiging door werken te symboliseren was duidelijk ook in gebruik in Babylon zelf; vandaar ook dat er een geweldige kracht zat in het goddelijke handschrift op de muur, toen de ondergang van Belsazar werd voorzegd: " Tekel , gij zijt op weegschaal gewogen en te licht bevonden." In het Perzische systeem, dat veel heeft overgenomen van Chaldea, is het principe van het afwegen van de goede daden tegenover de slechte volledig ontwikkeld. In een verslag over de Perzische leerstellingen met betrekking tot de dood, zegt Vaux, in zijn werk Nineveh and Persepolis , dat men veronderstelt dat, "drie dagen na het overlijden" de ziel rond het stoffelijk lichaam fladdert, op zoek naar de □□nmaking; op de vierde dag verschijnt de engel Seroch, en leidt haar naar de brug van Chinawad. Op deze brug, die naar ze beweren hemel en aarde verbindt, zit de Engel van Gerechtigheid, om de daden van de doden af te wegen; indien de goede daden overheersen dan wordt de ziel op de brug met een verblindend wezen geconfronteerd, dat zegt: 'Ik ben uw goede engel; van oorsprong was ik zuiver, maar uw goede daden hebben mij nog meer gezuiverd'; hierna legt het de hand op de schouder van de ziel en leidt ze naar het Paradijs. Indien de overtredingen de overhand hebben, dan wordt de ziel benaderd door een afschuwelijke spookfiguur die uitroept, 'Ik ben uw kwade genius; van oorsprong was ik onzuiver, maar uw overtredingen hebben mij nog gemener gemaakt; door uw schuld zullen wij ellendig blijven tot aan de opstanding;' de zondige ziel wordt dan weggesleept naar de hel, waar Ahriman zit om hem te beschimpen om zijn fouten." (60) Zo is de leerstelling van de Perzen. Hetzelfde is het geval in China, waarover bisschop Hurd, in een verslag over de Chinese beschrijvingen van de helse woonplaatsen, en van de wezens die

daar verblijf houden zegt: "E□n hiervan stelt altijd een zondaar in een paar schalen voor, met zijn overtredingen in de ene en zijn goede werken in de andere." Hij voegt hieraan toe: "Ook in de Griekse mythologie worden we geconfronteerd met verschillende gelijksoortige voorstellingen." (61) Sir J.F. Davis beschrijft de uitvoering van dit beginsel in China, als volgt: "In een werk over enkele bemerkingen voor stervelingen, Merits and Damarits Examined genoemd, wordt een man gezegd een credit en debet verslag van zijn daden van elke dag te maken, en deze aan het eind van het jaar op te tellen. Indien het resultaat in zijn voordeel is, dan dient het als een basis voor de verdiensten van het volgende jaar; indien het tegen hem is, dan moet het worden tenietgedaan door toekomstige goede daden. Verschillende lijsten en vergelijkende tabellen van zowel de goede als de slechte daden van de verschillende relaties van het leven worden gegeven; weldadigheid wordt in de eerste plaats sterk met betrekking tot de mens ingeprent, en hierna ook met betrekking tot de redeloze schepping. Iemand zijn dood veroorzaken wordt geteld als honderd op de balans van de fouten; terwijl een enkele daad van liefdadigheid wordt geteld als □□n op de andere zijde. In het bovengenoemde werk wordt het redden van het leven van een persoon als een volledige tegenwaarde beschouwd van het wegnemen hiervan; en er wordt in gezegd dat deze goede daad iemands leven met twaalf jaar zal verlengen." (62) Terwijl zo'n manier van rechtvaardigen aan de ene kant, uit de aard der zaak, totaal demoraliserend is, dan kon ze aan de andere kant, bij iemand die een waakzaam geweten had, nooit een stevig gevoel van welbehagen schenken, noch een zekerheid met betrekking tot de eeuwigheid. Wie zou ooit kunnen zeggen, wat iemand ook van zichzelf zou mogen denken, of de "som van zijn goede daden" wel of niet zou opwegen tegen de hoeveelheid zonden en overtredingen waarmee zijn geweten hem aanklaagt. Hoe zeer verschilt dit van het schriftuurlijke, goddelijke voornemen betreffende de "rechtvaardiging door geloof", en "alleen door geloof, zonder de werken der Wet", volledig zonder rekening te houden met de menselijke verdiensten, enkel en alleen door de "rechtvaardigheid van Christus, die in allen en op allen is die geloven", die onmiddellijk en voor altijd "elke veroordeling" wegneemt van degenen die het offer van de Zaligmaker aanvaarden en die door het geloof met Hem vitaal zijn verbonden. Het is niet de wil van onze Vader in de hemel, dat zijn kinderen in deze wereld in duisternis en twijfel zouden verkeren omtrent het vitale punt van hun eeuwige redding. Ongetwijfeld kan zelfs een oprechte heilige gedurende een periode zwaarmoedigheid meemaken vanwege veelvuldige beproevingen, maar dit is niet de natuurlijke, normale toestand van een gezonde christen, van iemand die de volheid en de vrijheid van de zegeningen van het evangelie van de vrede kent. God heeft de meest solide basis voor gans zijn volk gelegd door via Johannes te zeggen: "En wij hebben gekend en geloofd de liefde die God tot ons heeft;" (1 Joh.4:16) of via Paulus: "Want ik ben ervan overtuigd dat noch dood noch leven noch engelen noch regeringen, noch tegenwoordige noch toekomende dingen: noch krachten, noch hoogte, noch diepte, noch enige andere schepping ons zal kunnen scheiden van Gods liefde, die in Christus Jezus, onze Heer is." (Rom.8:38,39) Maar dit kan niemand zeggen die "zijn eigen rechtvaardigheid tracht te bevestigen" (Rom.10:3), die onder elke vorm de rechtvaardigh […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Het misoffer

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_4_3.htm

Indien het inwijdingssacrament van Rome, de wedergeboorte door de doop, en de rechtvaardiging door werken, beide Chaldeeuws zijn, dan is het beginsel dat belichaamd is in het "onbloedige offer" van de mis dit in niet mindere mate. We hebben bewijzen die zeer duidelijk de Babylonische oorsprong van het idee van dat "onbloedige offer" zullen aantonen. Van Tacitus (96) leren we dat geen bloed werd toegelaten als offer op de altáren van Venus van Paphos. Slachtoffers werden toegewezen aan de Haruspex die door het onderzoeken van de ingewanden van die slachtoffers toekomstige gebeurtenissen voorspelde; maar de altaren van de godin van Paphos dienden vrij te blijven van bloed. Tacitus toont aan dat de Haruspex van de tempel van Venus van Paphos afkomstig was van Cilicië, vanwege zijn kennis van haar riten, opdat ze juist zouden worden uitgevoerd volgens de wil van de godin, daar de Ciliciërs een speciale kennis hadden van haar riten. Tarsus nu, de hoofdstad van Cilicië, werd gebouwd door de Assyrische koning Sennacherib en dit volgens het model van Babylon. (97) Haar religie zou natuurlijk overeenkomst vertonen; wanneer we het "onbloedige offer" terugvinden in Cyprus, waarvan de priesters afkomstig waren uit Cilicië, dan is dat, gezien de omstandigheden, op zichzelf een sterk vermoeden dat het "onbloedige offer" via Cilicië uit Babylon kwam. Dit vermoeden wordt bijzonder versterkt als we van Herodotus vernemen dat het speciale en verfoeilijke gebruik in Babylon van de prostitutie van maagden ter ere van Mylitta ook in Cyprus ter ere van Venus (98) bekend was. Maar het positieve getuigenis van Pausanias maakt van deze veronderstelling een zekerheid. "Hiernaast", zegt de historicus, wanneer hij spreekt over de tempel van Vulcanus te Athene, "bevindt zich de tempel van de hemelse Venus, die eerst werd aanbeden door de Assyriërs en na hen door de inwoners van Paphos in Cyprus en de Feniciërs die in de stad Ascalon in Palestina woonden. Maar de Cytheriërs vereerden deze godin daar ze haar heilige riten van de Feniciers hadden leren kennen." (99) De Assyrische Venus, dat wil zeggen de grote godin van Babylon, en de Cyprische Venus waren één en dezelfde, met als gevolg dat de "bloedeloze" altaren van de godin van Paphos het kenmerk dragen van de bijzondere aanbidding van de Babylonische godin van wie ze een duplicaat was. In dit opzicht verschilde de godin-koningin van Chaldea van haar zoon, die in haar armen werd aanbeden. Zoals we hebben gezien had hij behagen in bloed. Maar zij , als de moeder van gratie en barmhartigheid, als de hemelse "Duif", als de hoop van de ganse wereld," (100) was afkerig van bloed, en werd voorgesteld als vriendelijk en zachtaardig. Dienovereenkomstig droeg ze in Babylon de naam Mylitta (101) - dat is, "de Middelares". (102) Ieder die de Bijbel leest, en opmerkt hoe uitdrukkelijk daar staat dat net zoals er slechts "één God" is er ook slechts "één Middelaar tussen God en de mensen" is, (1 Tim.2:5) moet zich wel verbazen hoe het ooit in de geest van iemand kan opkomen om aan Maria het karakter van "Middelares" toe te schrijven, zoals de Kerk van Rome dat trouwens heeft gedaan. Maar de eigenschap van de Babylonische godin Mylitta verantwoordt dit in ruime mate. In navolging van haar functie als Middelares werd zij Aphrodite genoemd - dat is "de toorn-bedwingster" (103) - die door haar charmes de woede van Jove kon bedaren, en de ruwste geesten van goden en sterfelijke mensen kan vermurwen. In Athene werd ze Amarusia (104) genoemd - dat is "de Moeder van gunstige ontvangst." (105) In Rome werd ze "Bona Dea", "de goede godin" genoemd terwijl de mysteries van deze godin, gehuld in grote geheimhouding, door vrouwen werden gevierd. In India wordt de godin Laksjmi, "de Moeder van het Universum", de gemalin van Visjnoe, voorgesteld als iemand met een minzame en vriendelijke gezindheid; deze gezindheid komt op dezelfde wijze tot uiting als in het geval van de Babylonische godin. "Bij de feesten van Laksjmi", zegt Coleman, "worden geen bloedige offers

gebracht ." (106) In China zijn de grote goden, van wie de uiteindelijke bestemming van de mens afhangt, voor het volk voorwerpen van vrees; maar de godin Kuayin, "de godin van barmhartigheid," (107) die volgens de Chinezen van Canton een analogie vertoont met de Maagd van Rome, wordt beschreven als kijkende met een oog van medelijden ten aanzien van de schuldige. En als bemiddelend om zelfs de armzalige zielen te onttrekken aan de folteringen waartoe ze in de geestenwereld waren verdoemd. (108) Vandaar dat ze bij de Chinezen speciaal begunstigd is. Dit karakter van de godin-moeder heeft zich blijkbaar vanuit Chaldea in alle richtingen verspreid. Nu wordt ons duidelijk waarom Rome, Christus afbeeldt als een strenge en onverbiddelijke rechter voor wie de zondaar "in het stof moest kruipen zonder de zekerheid te hebben dat zijn gebeden verhoord zouden worden", (109) daar waar Christus het "Lam Gods" was, deemoedig en nederig van hart, die nooit het geknakte riet brak noch de rokende vlaspit bluste, die woorden sprak van de zachtste aanmoediging tot elke treurende boeteling, die weende om Jeruzalem, die bad voor zijn moordenaars; daartegenover plaatst men Maria in het meest onweerstaanbare en innemende licht, als de hoop van de schuldige, als de grote toevlucht voor zondaars. Vandaar dat er gezegd wordt dat Christus "rechtvaardigheid en oordeel voor zichzelf bewaard" heeft, maar het betonen van barmhartigheid aan zijn moeder heeft toevertrouwd! (110) De meeste godsdienstige standaardwerken van Rome zijn doordrongen van dit beginsel, waarbij het medelijden en de vriendelijkheid van de moeder worden verheven ten koste van het liefdevol karakter van de zoon. Aldus vertelt St. Alphonsus Liguori zijn lezers dat de zondaar die het waagt rechtstreeks tot Christus te naderen bevreesd dient te zijn voor diens toorn; maar indien hij slechts een beroep doet op de bemiddeling van de Maagd met haar Zoon, en zij die Zoon slechts haar " borsten die hem hebben gezoogd laat zien," (111) dan zal zijn toom onmiddellijk bedaren. Maar waar in het Woord van God kunnen wij zo'n idee terugvinden? Zeker niet in het antwoord dat Jezus aan de vrouw gaf die uitriep: "Gelukkig is de schoot die u heeft gedragen en de borsten die u hebben gezoogd! Jezus antwoordde haar en zei: " Neen , gelukkig zijn veeleer zij die het woord Gods horen en het bewaren." (Luc.1:27,28) Er valt niet aan te twijfelen dat dit antwoord door de vooruitziende Redder werd gegeven, om elk idee dat verwant is aan de uitspraak van Liguori, in de kiem te smoren. Deze gedachte, die we in de Schrift niet terugvinden, maar die de Schrift uitdrukkelijk verwerpt, was wijd verspreid onder de heidense natiën. We vinden dan ook een nauwkeurig parallel terug in de mythologie van de Hindoes en wel met betrekking tot de god Siva en zijn vrouw Kali, waar de god verschijnt als een klein kind. De Lainga Pura zegt dat "Siva als een kind op een begraafplaats verscheen, omringd door geesten, en toen (zijn vrouw) Kali hem bemerkte, nam ze hem in haar armen, streelde hem en gaf hem de borst . Hij zoog de nectarachtige vloeistof op; toen hij echter kwaad werd, drukte Kali hem, ten einde hem te kalmeren, tegen haar borst , en danste met haar begeleidende plaaggeesten en demonen te midden van de doden, totdat hij zich verheugde en tot bedaren kwam ; ondertussen bogen zich Visjnoe, Brahma, Indra en al de goden, en prezen met lofzangen de god der goden, Kal en Parvati." (112) In India is Kali de godin van de vernietiging; maar zelfs in de mythe die betrekking heeft op deze godin der vernietiging, heeft de macht van de godin- moeder zijn oorsprong gevonden in het verzoenen van een beledigde god op een wijze waarop men normaal een eigenzinnig kind sust. Indien het verhaal van de Hindoes zijn "god der goden" in zo'n vernederend licht stelt, in hoeverre vereert het paapse verhaal dan te meer de Zoon van de Almachtige, wanneer het hem voorstelt als iemand die door zijn moeder tot bedaren moet worden gebracht door hem "de borsten te tonen die hem hebben gezoogd?" Dit alles gebeurt enkel om de Moeder te verheffen als minzamer en medelijdender dan haar glorierijke Zoon. Welnu, dit was precies de situatie in Babylon en de offers die haar het meest behaagden zijn nauwkeurig in harmonie met dit kenmerk van de godin-koningin. Vandaar dat de vrouwen van Juda "offerrook aan de koningin des

hemels brachten, drankoffers voor haar uitgoten en offerkoeken voor haar maakten." (Jer.44:19) De offerkoeken waren "het bloedeloze offer" dat zij vereiste. Haar aanbidders offerden niet alleen dit "bloedeloze offer", maar wanneer zij werden toegelaten tot de hogere mysteriën, namen zij er ook van, en zwoeren haar opnieuw trouw. Toen men in de vierde eeuw de koningin des hemels, onder de naam Maria, in de christelijke Kerk begon te aanbidden, nam ook dit bloedeloze offer zijn plaats in. Epiphanius vermeldt dat het offeren en eten ervan zijn oorsprong vond bij de vrouwen van Arabië; (113) in die tijd wist men trouwens maar al te goed dat het gebruik ontleend was aan de heidenen. De vorm van dit bloedeloze offer van Rome is een aanduiding waar het vandaan kwam. Het is een kleine dunne, ronde hostie en de roomse kerk hecht zo'n grote waarde aan die ronde vorm dat, om het met de krachtige woorden van John Knox in verband met de hostie-god te zeggen: "Indien men bij het rond maken de ring breekt, een andere hostie de eer moet te beurt vallen een god te worden, en de gebroken koek, die eens het vooruitzicht had een god te worden, moet aan een kind worden gegeven om ermee te spelen." (114) Wat kan het pausdom ertoe bewogen hebben zoveel waarde te hechten aan de " ronde vorm " van haar "bloedeloze offer"? Zeker geen verwijzing naar de goddelijke instelling van het Avondmaal des Heren; want in geen enkel verslag hierover wordt iets gezegd over de vorm van het brood dat onze Heer nam, toen Hij het zegende en brak en aan zijn discipelen gaf met de woorden: "Neemt en eet; dit is mij lichaam: blijft dit tot een gedachtenis aan mij doen." Evenmin kan hij zijn ontleend aan enig voorschrift omtrent de vorm van het joodse Pascha brood; in de boeken van Mozes staat hierover geen enkel gebod vermeld. Het belang dat Rome echter aan een ronde vorm van de hostie hecht moet een reden hebben; en die reden vinden we als we onze blik richten naar de altaren van Egypte. "De dunne, ronde koeken," zegt Wilkinson, "zijn op elk altaar te vinden." (115) Praktisch elke jota of tittel had in de Egyptische aanbidding een symbolische betekenis. De ronde schijf , die zo veelvuldig in de heilige emblemen van Egypte voorkomt, symboliseerde de zon . Welnu, wanneer Osiris, de zonnegod, vlees werd en werd geboren, dan was het niet zo dat hij slechts zijn leven als een slachtoffer voor de mens zou geven, (116) maar dat hij ook het leven en het voedsel van de ziel der mensen zou zijn. Het wordt algemeen erkend dat Isis het origineel was van de Griekse en Romeinse Ceres. Hierbij dienen wij op te merken dat Ceres niet louter werd aanbeden als de ontdekster van het graan; zij werd aanbeden als "de moeder van het graan". (117) Het kind dat zij voortbracht was He-Siri, "het Zaad", of zoals hij zeer veelvuldig in Assyrië wordt genoemd, "Bar", wat zowel de betekenis inhoudt van "de Zoon " als "het graan ". (fig.37) (118) De oningewijde zal Ceres vereren voor haar gave van het graan dat zijn lichaam voedt, maar de ingewijde vereert haar voor een hogere gave - om het voedsel dat zijn ziel voedt - omdat zij hem het brood van God dat uit de hemel is neergedaald geeft, voor het leven der wereld, waardoor, "indien iemand ervan eet, hij nooit zal sterven." Beseffen wij wel dat het louter een leerstelling uit het Nieuwe Testament is, dat Christus het "brood des levens" is? Sedert het begin der wereld, op zijn minst sedert de verdrijving uit Eden, was of kon er nooit geestelijk leven in enige ziel zijn, dat niet werd gevoed of in stand gehouden door een voortdurend geloof in de Zoon van God, […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Heilig Oliesel

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_4_4.htm

De laatste dienst die het pausdom aan de levenden bewijst is door hen het "heilig oliesel" toe te dienen, hen te zalven in de naam van de Heer, nadat zij hebben gebiecht en hen de absolutie is geschonken en hen alzo voor te bereiden op hun laatste en onzichtbare reis. Het voorwendsel voor deze "zalving" van stervende personen wordt openlijk ontleend aan een gebod van Jakobus met betrekking tot het bezoeken van de zieken maar indien we de betreffende gedachte volledig beschouwen dan zullen we bemerken dat zulk een handelwijze niet ondersteund wordt door de apostolische raad en dat ze uit een geheime andere bron afkomstig dient te zijn. Jakobus zegt: "Is iemand krank onder u? Dat hij zich roepe de ouderlingen der gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in de Naam des Heren. En het gebed des geloofs zal de zieke behouden, en de Here zal hem oprichten, en zo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden." (Jak.5:14-15). Welnu, het is duidelijk dat dit gebed en deze zalving tot doel hadden de zieke te herstellen . Om de fundamenten van de christelijke gemeente te leggen, waren de apostelen door hun Leider en grote Koning begiftigt met wonderbaarlijke krachten die slechts tijdelijk waren en die, zoals de apostelen zelf verklaarden, zouden worden weggedaan. (1 Kor.13:8) Toen Jakobus zijn brief schreef werden deze krachten elke dag door de "oudere mannen van de gemeente" gebruikt om de lichamen der mensen te genezen zoals onze Heer zelf ook deed. Het "heilig oliesel" van Rome is niet voor zulk een doel bestemd, zoals de uitdrukking zelf verklaart. Het heeft niet tot doel de zieken te genezen, of " hen op te richten "; want het dient in geen enkel geval verstrekt te worden voordat alle hoop op herstel verloren is en de dood duidelijk aan de deur staat. Indien nu de opzet van deze zalving volledig tegengesteld is aan de schriftuurlijke zalving, dan moet ze wel uit een heel andere bron komen. Die streek is dezelfde als deze vanwaar het pausdom zoveel andere heidense gebruiken in haar onreine boezem heeft opgenomen, zoals we reeds hebben gezien. Het heilig oliesel komt duidelijk van de Chaldeeuwse mysteriën. Onder de vele namen van de Babylonische god kende men ook de naam "Baälsamen", "Heer van de hemel", (132) wat de naam van de zon is, maar tevens ook van de zonnegod. Maar Baäl-samen betekent ook terecht "Heer van de olie", en was klaarblijkelijk bedoeld als een synoniem van de goddelijke naam "de Messias". Bij Herodotus vinden we een passage die deze naam volledig kan verklaren. Daar wordt vermeld dat iemand droomde dat de zon haar vader had gezalfd. (133) Dat de zon iemand zou zalven is zeker geen idee dat zo maar ontstaan is; maar indien de naam "Baäl-samen", "Heer van de hemel" ook beschouwd wordt vanuit zijn betekenis "Heer van de olie", dan is het duidelijk dat zo'n idee reeds gesuggereerd wordt. Dit pleit ook voor de bewering dat het lichaam van de Babylonische Belus in zijn graf in olie werd bewaard tot de tijd van Xerxes. (134) Het was ongetwijfeld om dezelfde reden dat het "beeld van Saturnus" te Rome "werd uitgehold, en werd gevuld met olie ." (135) De olijftak, waarvan wij reeds hebben gezien dat het één van de symbolen was van de Chaldeeuwse god, had klaarblijkelijk dezelfde hiëroglyfische betekenis; want aangezien de olijf de olieboom bij uitstek was, betekende een olijftak automatisch een "zoon van olie", of een "gezalfde" (Zach.4:12,14). Dat is ook de reden waarom de Grieken bij het benaderen van hun goden, in een smekende houding hun toorn trachten af te wenden en om hun gunst verzoeken, terwijl zij naar de tempel komen met een olijftak in de hand. Als de olijftak één van de erkende symbolen was van hun Messias, wiens grote opdracht het was vrede te brengen tussen God en de mens, erkenden zij, door deze tak van de gezalfde te dragen, dat zij in naam van die gezalfde vrede kwamen zoeken. Welnu, de aanbidders van deze Baäl-samen, "Heer van de hemel" en "Heer van de olie", werden gezalfd in de naam van hun god. Het was niet

voldoende dat zij werden gezalfd met "speeksel"; zij werden ook gezalfd met "magische zalven" van de krachtigste soort; door middel van deze zalven bracht men drugs in hun lichaam om hun verbeelding te prikkelen en om de kracht te verhogen van de magische dranken die zij ontvingen, opdat zij voorbereid zouden zijn om de visioenen en de openbaringen van de mysteriën op te nemen. Zulke " zalvingen ", zegt Salverté "werden veelvuldig toegepast in de oude plechtigheden. Alvorens het orakel van Trophonius te raadplegen werden zij over het ganse lichaam met olie ingewreven. Deze voorbereiding droeg ongetwijfeld bij tot de verwekking van het gewenste visioen. Voordat Apollonius en zijn metgezel tot de mysteriën van de Indische wijzen werden toegelaten, werden zij zo krachtig met olie ingewreven dat het leek alsof zij zich in vuur hadden gebaad ." (136) Dit was duidelijk een zalving in de naam van de "Heer des hemels" om hen voor te bereiden op het visioen van die vreselijke godheid. Dezelfde reden die deze zalving veronderstelt vóór de inwijding, zou nog krachtiger pleiten voor een speciale " zalving " wanneer de persoon, niet in visioen maar in werkelijkheid, geroepen werd om het "Mysterie der mysteries" te aanschouwen, namelijk zijn persoonlijke intrede in de onzichtbare en eeuwige wereld. Aldus evolueerde het heidense systeem zelf naar het "laatste oliesel". (137) Haar volgelingen werden gezalfd voor hun laatste reis, ten einde onder de dubbele invloed van bijgeloof en krachtige stimulerende middelen, die op de nog enig mogelijke manier in hun lichaam werden gebracht, hun geest zowel onmiddellijk te sterken tegen het schuldgevoel als tegen de aanvallen van de koning der verschrikkingen. Uit deze bron, en deze alleen, kwam ongetwijfeld het "heilig oliesel" van het pausdom, dat onder de christenen totaal onbekend was totdat het verderf zich sterk ontwikkeld had in de Kerk. (138) Voetnoten [132] "Heer des Hemels" is waarschijnlijk "Beel-shemin", maat in Sanchuniathon wordt het precies zo weergegeven als de naam van de "Heer van de Olie" (pp.12, 13) in EUSEBIUS, Praep. Evang., deel I, h.10, p.39. [133] HERODOTUS, boek III, h. 124. [134] CLERICUS, Philosoph. Orient., deel I, De Chaldoeis, par. I, h.4. [135] SMITH, Classical Dictionary, p.679. [136] SALVERTÉ, Des Sciences Occultes, p.282. [137] Quarterly Journal of Prophecy, p.6,januari 1853. [138] Bisschop GIBSON zegt dat het gedurende duizend jaar onbekend was in de kerk (Preservative against Popery, deel VIII, p.255). Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Vagevuur en gebeden voor de doden

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_4_5.htm

Het "Heilige oliesel" was ten slotte maar een schrale troost voor een belaste ziel die de dood in de ogen keek. Het wekt dan ook geen verwondering dat men iets anders vond om degenen, die alles hadden ontvangen wat die aanmatigende priesters konden geven, te vertroosten in hun vooruitzicht op de eeuwigheid. Vandaar dat wij in elk systeem, behalve dat van de Bijbel, de leerstelling terugvinden van het vagevuur en van het bidden voor de doden. Waar wij ook gaan, in de oude of de moderne tijd, overal vinden we dat het heidendom hoop geeft na de dood voor de zondaar, die op het moment van zijn overlijden, bewust ongeschikt was voor het verblijf van de gezegenden. Om dit te bereiken werd een overgangstoestand geveinsd, waar de schuld, die tijdens het leven niet werd weggenomen, in een andere wereld, door middel van reinigende pijnen, werd verwijderd en de ziel de gelegenheid werd geboden de uiteindelijke zaligheid tegemoet te treden. In Griekenland werd de leerstelling van een vagevuur door de leider der filosofen ingeprent. Plato spreekt over het toekomstige oordeel van de doden, waarbij hij zijn geloof uitdrukt in de uiteindelijke bevrijding voor allen, maar beweert dat "sommigen van degenen die worden geoordeeld" eerst "naar een onderaardse plaats van oordeel moeten gaan, waar zij de bestraffing zullen ontvangen die zij hebben verdiend ." Anderen daarentegen, zullen als gevolg van een gunstig oordeel, onmiddellijk in een hemelse verblijfplaats worden opgenomen, "om er een leven te leiden dat overeenkomt met hun leven in een menselijke vorm." (139) In het heidense Rome werd de mensen ook het vagevuur voorgehouden, het blijkt echter dat daar geen enkele kans bestond om vrijstelling van die pijnigingen te verkrijgen. Vandaar dat Vergilius de verschillende folteringen als volgt beschrijft:- "Een ziel brengt heel die massa in beweging; door alle ledematen henen stromend verenigt zij zich met het wereldlichaam. Daaruit ontstaan de mensen en de dieren, het vliegend vogelvolk, de wangedrochten onder de schitterende waterspiegel. Vurige kracht bezitten deze wezens daar zij in hemels zaad hun oorsprong vinden, als zij tenminste niet belemmerd werden door een verderfelijk, verlammend lichaam, niet afgestompt door aardse ledematen of door een al te sterfelijke gestalte. Dat is de oorzaak van hun sentimenten, verdriet en vreugde, onrust en verlangen. In duisternis en kerker opgesloten, zien zij zelfs nooit de tintelende hemel. Meer nog, als met het allerlaatste daglicht het leven hen verlaat, worden niet alle gebreken noch lichamelijke kwalen meteen van die rampzaligen verwijderd, want veel verderf is al lang en grondig met hen vergroeid op wonderbare wijze. Derhalve worden zij door straf gelouterd en boeten zij voor misdaden van vroeger. Er zijn er die gestrekt zijn opgehangen en prijsgegeven aan de ijdele winden; bij anderen wordt de droesem van het misdrijf in een immense draaikolk weggewassen of spoorloos opgezogen in de vuurgloed. De ziel van ieder onzer ondergaat hier de voor haar voorbestemde louteringen. Dan worden wij gezonden naar het wijde Elysium. Met weinigen bewonen wij voor altijd het gelukzalige landschap, totdat de lange tijd, na de voleinding der wentelende jaren, alle smetten die aan ons kleefden helemaal gedelgd heeft en niets blijft dan een hemelse gezindheid, een vuur van louter licht. (140) In Egypte werd in wezen dezelfde leerstelling van het vagevuur ingeprent. Wanneer echter □□nmaal deze leerstelling van het vagevuur in de populaire geest werd toegelaten, dan was tevens de deur geopend voor elke wijze van priesterlijke afzetterij. Gebeden voor de doden gaan steeds hand in hand met het vagevuur; maar de gebeden kunnen niet ten volle doeltreffend zijn zonder de bemiddeling van de priesters; en de medewerking van de priester kan slechts verkregen worden wanneer daar speciaal voor betaald wordt. Vandaar, dat we in elk land de heidense priesters terugvinden die de "huizen van de weduwen opeten",

(Lucas 20:47) en koopwaar maken van de tedere gevoelens van treurende verwanten die zich zorgen maken om het eeuwige geluk van de dierbare gestorvene. Openb.18:11-13. Van alle kanten steekt een unaniem getuigenis op tegen het drukkende karakter van, en de uitgaven voor deze postmortale devotie. E□n van de drukkende lasten waaronder de arme katholieken in Ierland gebukt gaan, is de speciale periodieke devotie, waarvoor zij moeten betalen, wanneer de dood iemand van hun huisgezin heeft weggenomen. Er zijn niet alleen de begrafenisdiensten en de begrafeniskosten voor de rust van de gestorvene, gedurende de begrafenis, maar de priester bezoekt nog herhaaldelijk de familie met hetzelfde doel, wat enorme kosten met zich brengt. Deze uitgaven beginnen met wat "de geest van de maand" wordt genoemd, dat wil zeggen een dienst ten behoeve van de overledene een maand na zijn dood. Iets dat hier volledig mee overeenkomt, kwam klaarblijkelijk voor in het oude Griekenland, want, zegt M□ller in zijn boek ' Historie of the Dorians ': "de Argi□rs offerden op de dertigste dag (na de dood) aan Mercurius, de begeleider van de doden." (141) In India zijn de diensten van de Sr□ddha of de rouwdiensten voor de rust van de overledene, talrijk en vormen ze een zware last. Om zich van de doeltreffendheid hiervan te verzekeren is het vereist dat de man die de dood in ogen ziet, "vee, land, goud, zilver en andere zaken" als gaven schenkt, ofwel dat iemand anders het in zijn naam doet als hij dit zelf niet kan. (142) Waar wij ook kijken het is praktisch overal hetzelfde. In Tartari□ zegt de Asiatic Journaal "zijn de Gurjumi, of de gebeden voor de doden zeer duur." (143) Suidas zegt dat in Griekenland (144) "het grootste en duurste offer het mysterieuze offer was dat Telet□ werd genoemd", een offer dat volgens Plato, "werd gebracht voor de levenden en de doden , en dat, naar men aannam, hen bevrijdde van al het kwaad waarvoor de zondaar verantwoordelijk was bij het verlaten van deze wereld." (145) In Egypte waren de afpersingen door de priesters voor de rouwdiensten en missen voor de doden verre van onbeduidend. "De priesters," zegt Wilkinson "spoorden het volk aan tot het besteden van grote sommen voor de inachtneming van begrafenisrituelen; en velen die nauwelijks voldoende hadden voor het dagelijkse levensonderhoud , spaarden angstvallig om de uitgaven voor hun dood te kunnen bekostigen. Want, behalve de balseming, die soms een talent zilver koste (□ € 20.000,-) werd de graftombe voor een zeer hoge prijs gekocht; daarbij werd dikwijls aanspraak gemaakt op het bezit van de gestorvene voordat er gebeden werden opgezonden of andere diensten werden verricht ten behoeve van zijn ziel." (146) Elders zegt hij: "De plechtigheden bestonden uit een offer dat overeenkwam met hetgeen in de tempel werd gebracht, en dat voor de overledene werd opgedragen aan □□n of meerdere goden (zoals Osiris, Anubis en andere die verbonden waren met Amenti); daarbij werden ook wierook en plengoffers aangeboden; soms werd er een gebed gelezen terwijl de aanwezige verwanten en vrienden weeklaagden. Zij voegden ook hun gebeden bij die van de priester. De priester die de leiding had bij de begrafenisdienst werd gekozen uit de klasse van het pontificaat en was getooid met de luipaard-huid; voordat de mummie in het graf of de tombe werd gelegd, werden door een van de lagere priesters nog verschillende andere riten uitgevoerd. Zolang als de familie betaalde voor hun prestatie bleven zij met tussenperioden hun taak verder behartigen . (147) Op deze wijze werd de leerstelling van het vagevuur en het bidden voor de doden onder alle heidenen toegepast; in welk essentieel opzicht verschilt dit van de wijze waarop deze zelfde leerstelling in het paapse Rome wordt toegepast? Dezelfde afzetterij vinden we terug in zowel het ene systeem als het andere. De leerstelling van het vagevuur is zuiver heidens en kan nog geen ogenblik staande blijven in het licht van de Schriften. Voor hen die sterven in Christus is er, of kan er geen vagevuur nodig zijn want, "het bloed van Jezus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonden." Joh.1:7. Als dit waar is, waar bestaat dan de noodzaak voor enige andere reiniging? Voor degenen trouwens die sterven zonder persoonlijke band met Christus, en die dientengevolge onrein, onrechtvaardig, ongered zijn, kan er geen andere reiniging zijn; want "hij die geloof oefent in de Zoon, heeft eeuwig leven; hij die de

Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien," en kan het nooit zien. Doorzoek de Bijbel en er zal staan dat voor al degenen die " sterven in hun zonden ," het besluit Gods onomkeerbaar is: "Wie onrecht doet hij doe nog meer onrecht, wie vuil is hij worde nog vuiler;" - Openb.22:11. Vandaar dat de ganse leerstelling van het vagevuur een systeem is van een puur onbeschaamd heidens bedrog, dat smaad werpt op God en de mensen misleidt die in zonde leven met de hoop er na hun dood verzoening voor te kunnen doen, en dat hun zowel van hun bezittingen als van hun redding berooft. In het heidense vagevuur werd vuur, water en wind (zoals wij bij Vergilius kunnen lezen) (148) als combinatie gesteld om de smet der zonde weg te wassen. Vooral sinds de dagen van paus Gregorius, was vuur het belangrijke middel in het vagevuur van het pausdom. (149) Terwijl dus de reinigende vuren van de komende wereld de toepassing vormen van het beginsel dat vervat ligt in de oplaaiende en reinigende Ba□l-vuren van de vooravond van Sint Jan, vormen zij tevens een andere schakel in de vereenzelviging van het systeem van Rome met het systeem van Tammuz of Zoroaster, de grote god van de oude vuuraanbidders. Indien nu de wedergeboorte door de doop, rechtvaardiging door werken, boetedoening als genoegdoening tot Gods rechtvaardigheid, het onbloedige misoffer, het laatste oliesel, het vagevuur, en de gebeden voor de doden, alle aan Babylon werden ontleend, hoe nauwkeurig kan het algemene systeem van Rome dan niet als Babylonisch worden bestempeld. Als bovendien het verslag dat we reeds geven juist is, hoe dankbaar kunnen we God dan zijn, dat we van zo'n systeem werden bevrijd dank zij de Hervorming! Wat een zegen is het bevrijd te zijn van het geloof in leugens die evenmin zonden kunnen wegnemen als het bloed van stieren of bokken! Wat een zegen is het te ervaren dat het bloed van het Lam, door Gods Geest van toepassing op het meest belaste geweten, dit volledig reinigt van dode werken en zonden! Hoe intens dankbaar dienen wij te zijn, wanneer wij beseffen dat wij, ondanks al onze lasten en smarten, vrij tot de troon van genade mogen naderen en wel in naam van niemand minder dan Gods eeuwige en geliefde Zoon. En dat, terwijl deze Zoon wordt beschreven als een liefhebbende en barmhartige Hogepriester, Die begrip heeft voor onze zwakheden, Die evenals wij in alles werd beproefd maar Die zonder zonde is. Terwijl wij een liefhebbend medelijden uiten voor de misleide slaven van de paapse slavernij, dient de gedachte aan dit alles ons standvastig te maken in de vrijheid die Christus ons geschonken heeft en ons te helpen ons te gedragen als mannen, zodat wij noch onze kinderen ooit weer onder dit slavenjuk komen. Voetnoten [139] PLATO, Phaedrus, p.249, A en B. [140] DRYDEN, Virgil, boek VI, ill.995-1012, deel II, p.536; in het origineel, ill.730-747. [141] Dorians, deel II, p.405. M□LLER zegt dat de Argiven ook onmiddellijk na de dood redding brachten. [142] Asiatic Researches, deel VII, pp.239, 240. [143] Asiatic Journal, deel XVII, p.143. [144] SUIDAS, deel II, p.879, B. [145] PLATO, deel II, p.364, 365. [146] WILKINSON, deel II, p.94. [147] Idem, deel V, pp.383, 384. [148] Zie ante, p.167. [149] Catechismus Romanus, sectie I, par.5, art.5, p.50. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Beelden processies

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_5_1.htm

Degenen die het verslag van de laatste beeldenprocessie in de hoofdstad van Schotland hebben gelezen, in John Knox's ' History of the Reformation ', kunnen moeilijk voorbijgaan aan de tragikomedie waarmee ze eindigde. Het licht van het Evangelie had zich wijd verbreid, de paapse afgodsbeelden hadden hun bekoring verloren en oogstten overal de antipathie van het volk. De historicus zegt: "In alle delen van het land werden de beelden gestolen; het grote afgodsbeeld uit Edinburgh dat Sankt Geyle werd genoemd (de patroonheilige van de hoofdstad), werd eerst verdronken in het Noordermeer en daarna verbrand, hetgeen aanzienlijke moeilijkheden veroorzaakte in de stad." (1) De bisschoppen vroegen aan de gemeenteraad dat hun "de oude Sankt Geyle werd teruggegeven, ofwel dat zij op eigen kosten een nieuw beeld zouden maken." (2) De gemeenteraad kon het ene niet doen en het andere weigerden zij absoluut uit te voeren; want zij waren overtuigd van de zondigheid van de afgoderij. De bisschoppen en de priesters waren echter nog steeds verzot op hun beelden; toen de dag van het feest van St.Gillis naderde en de heilige, naar het de gewoonte was, in processie door de straten van de stad diende gedragen te worden, besloten zij hun best te doen opdat de traditionele optocht met zoveel mogelijk praal zou uittrekken. Voor dit doel werd bij de franciscanen een klein beeldje geleend, dat door het volk spottend de "Jonge Sankt Geyle" werd genoemd en dat de plaats van de oude innam. Op die bepaalde dag, zegt Knox, "verzamelden zich de priesters, paters en kanunniken... met trommels, trompetten, en doedelzakken; om de processie te leiden was daar niemand minder dan de koningin zelf met haar gevolg, tot eerbetoon van dat feest. Alzo ging de stoet langs het westen, daalde af langs High Street en verder naar Canno Cross." (3) Zolang de koningin aanwezig was ging alles naar wens van de priesters en hun aanhangers. Zodra hare majesteit zich terugtrok om te gaan dineren waren er sommigen uit de menigte, die dat hele gebeuren misnoegd hadden aangekeken, die zich "rondom het beeld verdrongen alsof zij dit wilden helpen dragen; als zij eenmaal de draagstangen op de schouders hadden, begonnen zij met het draagstel te schudden daar zij dachten dat het beeld er wel zou afvallen. Dit was echter voorzien en het werd verhinderd door de ijzeren spijkers waarmee het beeld was vastgemaakt aan het draagstel; alzo was er iemand die riep: 'Haal de afgod naar beneden, haal hem beneden'; en zonder verwijl werd hij eraf gerukt. Eerst bluften de vrienden van de priesters; toen zij echter bemerkten hoe zwak hun god wel was, nam □□n van hen hem bij de hielen en sloeg (4) hem met het hoofd tegen de straatstenen, (5) liet Dagon zonder hoofd of handen achter en riep, 'Smaad kome over u, o jonge Sankt Geyle, uw vader had zulke slagen verdragen.' (6) Hierop vluchtten de priesters en de paters nog sneller dan met Pinkey Cleuch. De strijd greep zo plotseling om zich heen zoals het onder deze mensen nog maar zelden te zien was geweest in dit rijk (Engeland); kruisen werden neergeworpen, de superplie werd afgelegd en de bonnetten en kronen afgezet. De franciskanen staarden met open mond, de dominicanen zuchtten, de priesters hijgden en vluchtten, en gelukkig was hij die het eerst in zijn huis bereikte; want nooit laaide de strijd in dit land zo snel op sedert de generatie van de Antichrist." (7) Onder een volk dat net begonnen was met het bestuderen en waarderen van het Woord van God, ontlokte zo'n beeldenprocessie niets dan verontwaardiging en minachting. Maar in de paapse landen waar het volk opzettelijk nauwgezet in duisternis wordt gehouden, behoren zulke processies tot de geliefde middelen die de roomse kerk benut om haar volgelingen aan zich te binden. De lange processies, waarin beelden op de schouders van mannen worden meegedragen, met de prachtige gewaden van de priesters en de vele klederen van de verschillende orden van monniken en nonnen, begeleid door wapperende banieren en de

vibrerende tonen van de instrumentale muziek, zijn, indien niet te kritisch beschouwd, een goed middel om de wereldse geest te vermaken en om de liefde voor het pittoreske te bevredigen; wanneer de gevoelens die daarbij worden opgeroepen, opgeluisterd worden met de woorden vroomheid en religie dan zijn ze tevens een goed middel om het geestelijk despotisme te dienen. Vandaar dat het pausdom steeds in ruime mate van zulke schouwspelen gebruik heeft gemaakt. Bij blijde gebeurtenissen heeft het ernaar gestreefd om de vrolijkheid en de uitbundigheid, die door zulke processies wordt opgewekt, te consacreren aan de dienst van haar beelden; bij droeve gebeurtenissen heeft het dezelfde middelen gebruikt om uit de menigte, die naar de processie toestroomt, de diepe weeklacht van smart op te roepen, alsof enkel de kracht van het gehuil het misnoegen zou afwenden van een God die zopas werd ge□rriteerd. Gregorius, gewoonlijk de Grote genoemd, schijnt de eerste te zijn geweest die deze religieuze processies op grote schaal in de roomse Kerk heeft ingevoerd. Toen Rome in 590, onder de zware hand van God, te lijden had van de pestilentie, spoorde hij het volk ertoe aan zich openlijk te verenigen in een weeklacht tot God; hiertoe moesten zij zich in de ochtend groeperen in zeven verschillende afdelingen, volgens hun leeftijd, geslacht en positie, en alzo dienden zij in zeven verschillende processies, onder het opzenden van Litanie□n en smeekbeden, op te trekken tot zij waren samengekomen op □□n plaats. (8) Onder het zingen en herhalen van de woorden "Heer, wees ons barmhartig" trokken zij verder en zoals Baronius vermeldt, droegen zij, naar het uitdrukkelijke bevel van Gregorius, een beeld met zich mee van de Maagd. (9) Het idee zelf van zulke processies was een belediging aan het adres van de Majesteit des hemels; het hield in dat God, die een geest is, "met de ogen van het vlees ziet", en bewogen kan worden door het indrukwekkende schilderachtige van zo'n gebeurtenis, net zoals dit het geval is met gevoelige stervelingen. Als experiment had het maar een beperkt succes. In het tijdsbestek van □□n uur, in de loop der gebeurtenissen, vielen tachtig personen ter aarde en bliezen de laatste adem uit. (10) Vandaag beweren de Britten nog steeds dat dit "het beste middel" is om de toorn van God af te wenden ten tijde van nationale tegenspoed. "Indien deze rampspoed", zegt Dr. Wiseman, verwijzend naar de rampen in India, "onze voorvaderen ten tijde van het katholicisme had getroffen, dan zou men de straten van deze stad (Londen) gevuld hebben gezien met boeteprocessies, roepend als David toen het volk getroffen was door de pestilentie. Indien deze toespeling op David enige toepassing kent of enige betekenis heeft, dan dient dit in te houden dat David, ten tijde van de pestilentie, de voortrekker was van zo'n boeteprocessie. Maar Dr. Wiseman weet, of dient te weten, dat David niets van dien aard deed, dat zijn boetedoening niet werd geuit in een processie en zeker niet in een beeldenprocessie, zoals dit wel het geval was tijdens "het katholicisme van onze voorvaders", een tijd waartoe wij worden opgeroepen terug te keren. Deze verwijzing naar David is daarom ongegrond, bedoeld om degenen te misleiden die niet worden aangespoord de Bijbel te lezen, alsof zulke "boeteprocessies" op enige schriftuurlijke basis zouden berusten. In een commentaar op deze aansporing van de pauselijke waardigheidsbeklеders, slaat de Times de spijker op de kop. De krant zegt: "De historische idee is eenvoudig genoeg en zo oud als het maar kan. We vinden ze terug bij Homerus, in de beschrijving van de processie van Hekabe en de vrouwen van Troje, die optrekken naar het heiligdom van Minerva, naar het Acropolis van de stad." Voor Troje was het een tijd van terreur en verslagenheid; met een onweerstaanbare macht dreef Diomedes alles voor zich uit en de nederlaag van de trotse stad scheen nabij. Om de blijkbaar onvermijdelijke ondergang af te wenden, gaf de koningin van Troje gevolg aan een goddelijke raad: "Zij leidde de verzamelde menigten in processie. De godin-moeder van Troje naar de tempel van Minerva." Alzo deed zij: - Daarna ging zij op weg en in drommen volgden de vrouwen. Dan, op de burcht van de stad, bij Athene's tempel gekomen, Opent Theand - hoe schoon zijn haar wangen - voor allen de poorten; Zij was - uit Kisse geboortig en vrouw van de rijder Antenor - Door de Trojanen tot

priesteres van Athene gekozen. Zij vulden de tempel met hun luide klaagzangen. (11) Dit is een precedent van de boeteprocessies "in verbinding met de afgoderij die precies past bij de katholieke processies. Tevergeefs zal men zoeken naar iets gelijksoortigs in de geschiedenis van David of enig andere heilige van het Oude Testament. Religieuze processies, en voornamelijk processies met beelden, hetzij met een vreugdevol of een berouwvol motief, zijn puur heidens. In Gods Woord wordt bij twee gelegenheden melding gemaakt van een processie op aansporing van God zelf; wanneer de opzet van deze processies echter wordt vergeleken met het erkende motief en karakter van de roomse processies, dan zal blijken dat er geen analogie te bespeuren valt tussen deze en de processies van Rome. De twee gelegenheden waarnaar ik verwijs zijn de zeven dagen durende omtrekking van Jericho en de processie waarbij de ark van God van Kirjath-Jearim naar de stad van David wordt gebracht. In het eerste geval waren de processies, alhoewel zij werden begeleid door de symbolen van goddelijke aanbidding, niet bedoeld als daden van religieuze aanbidding, maar waren zij een miraculeuze wijze van oorlogvoering, op een moment dat een opmerkelijke tussenkomst van goddelijke macht werd gewenst. In het andere geval werd de ark, het symbool van Jehova's aanwezigheid, overgebracht van een plaats waar ze gedurende een lange tijd in vergetelheid was gebleven, naar de plaats die de Heer zelf had uitgekozen als zijn woonplaats; bij zo'n gelegenheid was het volkomen passend en juist dat de overbrenging zou gebeuren met de grootste religieuze plechtigheid. Maar dit waren slechts toevallige gebeurtenissen en hebben niets gemeen met de roomse processies die een vaste plaats innemen in het paapse ceremonieel. Maar alhoewel de Bijbel geen melding maakt van religieuze processies bij de aanvaarde aanbidding van God, wijst hij telkens weer naar heidense processies waarbij eveneens beelden worden meegedragen; hij wijst op de dwaasheid van degenen die heil verwachten van goden die zich niet van de ene naar de andere plaats kunnen begeven, tenzij zij worden gedragen. Wanneer hij het heeft over de goden van Babylon, zegt de profeet Jesaja (46:6,7): "Zij schudden goud uit hun buidel en wegen zilver in een weegschaal; zij huren een goudsmid, opdat hij er een god van make. Zij knielen, ook buigen zij zich neder. Zij heffen hem op de schouder, zij torsen hem en zetten hem neer op zijn plaats; daar staat hij, hij wijkt niet van zijn plaats. Al schreeuwt iemand tot hem, hij antwoordt niet, uit de benauwdheid redt hij hem niet." Deze beeldenprocessies, waarbij de beelden op de schouders werden gedragen, vinden wij terug op afbeeldingen uit Nineve, (12) en deze vormen meteen een treffende illustratie van de profetische taal en de ware oorsprong van de paapse processies. Ook in Egypte werd dezelfde praktijk beoefend. In "de processie van de reliekschrijnen", zegt Wilkinson "was het gebruikelijk om het beeld van de voornaamste godheid, ter ere van wie de processie uittrok, alsook die van de koning en zijn voorvaderen op de schouders mee te dragen." (13) Maar de processies worden in het algemeen niet slechts vereenzelvigd met het Babylonische systeem. Wij hebben bewijzen dat deze processies hun oorsprong terugvoeren tot de dramatische gebeurtenissen in de geschiedenis van Nimrod, die reeds zoveel van onze aandacht heeft opge□ist. Wilkinson zegt: "dat Diodorus melding maakt van een Ethiopisch feest ter ere van Jupiter, waarbij diens beeld in processie werd rondgedragen, en dit kl […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Relikwie aanbidding

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_5_2.htm

Niets is meer karakteristiek voor Rome dan de aanbidding van relikwie□n. Waar ook maar een kapel wordt genoemd of een tempel wordt ingewijd, is het alsof er iets ontbreekt als er geen relikwie aanwezig is van de een of andere heilige. De relikwie□n van de heiligen of de verrotte beenderen van de martelaars vormen voor een groot deel de welstand van de Kerk. Deze relikwie□n zijn het voorwerp geweest van het grootste bedrog; tevens werd in de annalen van de christenheid de meest dwaze kletspraat verteld over hun wonderlijke macht en dit zelfs door kerkelijke Vaders met grote naam. Zelfs Augustinus, die met ijver en met een filosofische scherpzinnigheid tegen sommige valse leerstellingen streed, was ernstig besmet door de kruiperige geest die leidde tot relikwieverering. Laten wij slechts de onzin lezen waarmee hij zijn beroemd boek, " De Stad Gods ", besluit en het zal ons geenszins verwonderen waarom Rome hem heilig heeft verklaard en hem tot voorwerp van aanbidding heeft verheven voor haar aanhangers. Laten wij slechts aandacht schenken aan een paar verhalen waarmee hij de heersende waanidee□n van zijn dagen ondersteunt: "Toen bisschop Projectius de relikwie□n van Sint Stefanus naar de stad Aquae Tibiltinae bracht, stroomde het volk in grote getale toe om hem eer te betuigen. Onder hen bevond zich een blinde vrouw die de mensen dringend verzocht haar bij de bisschop te brengen, die de heilige relikwie□n met zich droeg. Zij deden dit en de bisschop gaf haar enkele bloemen die hij in de hand had. Zij bracht de bloemen aan haar ogen waarbij haar gezicht onmiddellijk werd hersteld, zodat zij snel voor de anderen uitliep zonder dat iemand haar nog diende te leiden." (22) In de dagen van Augustinus was de formele " aanbidding " van de relikwie□n nog niet gegrondvest; de martelaren, aan wie ze naar men meende toebehoorden, werden echter wel al aangeroepen in gebeden en smeekbeden, hetgeen gebeurde onder het goedkeurend oog van de bisschop van Hippo, zoals duidelijk mag blijken uit het volgende verhaal: "Hier in Hippo", zegt hij, "leefde een arme en heilige oude man, Florentius genaamd, die als kleermaker nauwelijks in zijn levensonderhoud kon voorzien. Op een dag verloor hij zijn mantel en toen ging hij in deze stad naar het schrijn van de Twintig Martelaars en bad luid tot hen, smekende dat zij hem aan een ander kledingstuk zouden helpen. Een groep dwaze jongens, die hem hadden gehoord, gingen hem na zijn vertrek volgen en vroegen hem spottend of hij bij de martelaars om geld had gebedeld om een mantel te kopen. De arme man ging in stilte verder, en toen hij langs de zee liep zag hij een grote spartelende vis die op het zand was geworpen. Anderen die daar aanwezig waren stonden het hem toe de vis mee te nemen en hij bracht hem naar een zekere Catosus, een kok en tevens een goed christen, die hem kocht voor 300 denari. Hiermee dacht hij wol te kopen, waarmee zijn vrouw kon spinnen en een nieuwe mantel voor hem kon maken. Toen de kok de vis opensneed vond hij er een gouden ring in en hij werd door zijn geweten bewogen om deze aan de arme man te geven van wie hij de vis had gekocht. Dit deed hij dan ook en zei tot hem: "Houdt in gedachte hoe de Twintig Martelaren u hebben gekleed!" (23) Aldus voerde de grote Augustinus de aanbidding van de doden in en de verering van hun relikwie□n. De "dwaze jongens" die "spotten" met de smekingen van de kleermaker, bleken meer inzicht te hebben dan de "heilige oude kleermaker" of dan de bisschop. Terwijl nu mensen die beleden christenen te zijn, in de vijfde eeuw de weg baanden voor de aanbidding van allerlei doekjes en doodsbeenderen, zien we dat dezelfde vorm van aanbidding binnen de kringen van het heidendom reeds eeuwen voordat er nog maar van christelijke heiligen of martelaars sprake was, had gebloeid. In Griekenland vormde het bijgeloof in relikwie□n en in het bijzonder in de beenderen van vergoddelijkte helden, een opvallend deel van de populaire afgoderij. Het werk van Pausanias, de geleerde Griekse

geschiedschrijver, staat vol verwijzingen naar dit bijgeloof. Zo lezen we dat, na een reeks avonturen, het schouderblad van Pelops, dat door het orakel van Delphi was aangewezen als het goddelijke middel om de Eleaten van hun pestilentie te genezen, als een heilige relikwie werd "toegewezen aan de hoede" van de man die het uit de zee had opgevist, en na hem aan zijn nageslacht. (24) De beenderen van de Trojaanse Hector werden te Thebe als een waardevolle waarborg bewaart. Pausanias zegt: "Zij (de inwoners van Thebe) vertellen dat zijn beenderen (die van Hector) van Troje naar hier waren gebracht in navolging van het volgende orakel: 'Gij Thebetanen, die woont in de stad van Cadmus, indien gij in uw land wenst te verblijven, en een voorspoedige gezondheid wenst te genieten, brengt dan de beenderen van Hector, de zoon van Priam, vanuit Azi□ naar uw verblijfplaatsen en eerbiedigt deze held in overeenstemming met het bevel van Jupiter.'" (25) Vele gelijkaardige vermeldingen kunnen van dezelfde auteur worden aangehaald. Aan al de beenderen die aldus zorgvuldig werden bewaard en vereerd, werd een wonderlijke kracht toegeschreven. Van de vroegste tijden af werd het systeem van het boeddhisme volgepropt met relikwie□n die wonderen tot stand hadden gebracht of die er tenminste borg voor stonden, net zoals die van Sint Stefanus of van de Twintig Martelaren. In de Manawanso, □□n van de grote standaardwerken van het boeddhistische geloof, wordt als volgt melding gemaakt van het heiligdom met de relikwie□n van Boeddha: "Toen de overwinnaar van de vijanden de werken had voltooid die hij diende te verrichten in het relikwie□nheiligdom, vergaderde hij de priesters en zei tot hen: 'De werken die ik in het relikwie□nheiligdom diende uit te voeren zijn be□indigd. Morgen zal ik de relikwie□n insluiten. Heer, schenk aandacht aan de relikwie□n.'" (26) Wie heeft er niet gehoord van de Heilige Mantel van Trier, en de vertoning ervan aan het volk? Uit het volgende verslag zal de lezer kunnen zien dat er een identieke vertoning bestond van de Heilige Mantel van Boeddha: "Daarop verhief zich de neef van de Nage Rajah door zijn bovennatuurlijke gave, tot een hoogte van zeven palmbomen, strekte de armen uit en bracht de Dupathupo (of relikwiekast) naar de plaats waar hij zich in evenwicht bevond. De relikwiekast bevatte het gewaad dat Boeddha bij zijn intrede in het priesterschap als prins Siddhatto droeg en dat nu aan het volk werd getoond." (27) Deze "Heilige Mantel" van Boeddha was ongetwijfeld even authentiek en aanbiddenswaardig als de "Heilige Mantel" van Trier. Maar de gelijkenis is nog groter. Slechts een paar jaar geleden heeft de paus aan zijn geliefde zoon, Frans-Jozef van Oostenrijk, een tand van St. Pieter aangeboden als blijk van zijn gunst en bijzondere achting. (28) De tanden van Boeddha worden evenzeer gewaardeerd door zijn aanbidders. "Koning van Devas", zei een boeddhistische missionaris die naar een van de bijzonderste hoven van Ceylon was gezonden om aan de Rajah een paar relikwie□n te vragen, "Koning van Devas, gij bezit de rechter hoektand (van Boeddha) en het rechter sleutelbeen van de goddelijke leraar. Heer van Devas, aarzel niet in zaken die doorslaggevend zijn voor het heil van Lanka." (29) Ziehier nu een passage die ons duidelijk het wonderbaar effect toont van de relikwie□n: "Zelfs nadat hij het Parinibanan of de uiterste emancipatie (dit is, na zijn dood) had bereikt, verrichtte Boeddha, de Redder van de Wereld, door middel van een relikwie van zijn - lichaam, onbeschrijfelijke en uiterst volmaakte daden voor het geestelijke en tijdelijke welzijn van de mensheid. Wat heeft de Overwinnaar (Jeyus) niet gedaan gedurende zijn leven?" (30) In het werk de ' Asiatic Researches ' vinden wij nu betreffende de relikwie□n van Boeddha een verklaring terug, die ons op een wonderlijke wijze de ware oorsprong van deze boeddhistische relikwie□ncultus duidelijk maakt. De verklaring luidt: "De beenderen of ledematen van Boeddha werden over de hele wereld verspreid, net als die van Osiris en van Jupiter Zagreus. De eerste plicht van zijn afstammelingen en volgelingen was deze resten te verzamelen en te begraven. Uit kinderliefde werd elk jaar de gedachtenis aan deze droevige zoektocht in herinnering gebracht door het improviseren van een zoektocht, die gepaard gingen met alle mogelijke uitdrukkingen van pijn en droefenis, totdat de priester eindelijk aankondigde dat

de heilige relikwie□n waren gevonden. Dit gebeurt vandaag de dag nog bij verscheidene Tartaarse stammen van boeddhistische godsdienst, en de uitdrukking "beenderen van de zoon van de hemelse geest" is eigen aan de Chinezen en aan enkele stammen uit Tartarenland." (31) Het is dus duidelijk dat hier de cultus van de relikwie□n deel uitmaakt van de ceremoni□n die gehouden werden om de tragische dood van Osiris of Nimrod te herdenken. Deze laatste werd, zoals de lezer zich wel herinnert, in veertien stukken verdeeld welke naar evenveel landen werden verzonden, die met zijn afvalligheid en onjuiste cultus waren besmet, ten einde al degenen met ontzetting te slaan die geneigd zouden zijn hem na te volgen. Toen de afvalligen weer aan de macht kwamen was het trouwens hun eerste werk om deze verspreide resten van de grote raddraaier van de afgoderij weer op te zoeken en ze met de grootste eerbied te begraven. Plutarchus schrijft hierover: "Toen Isis op de hoogte was gebracht van de gebeurtenis (namelijk van het aan stukken snijden van Osiris), ging zij onmiddellijk op zoek naar de delen van het lichaam van haar man en ze nam een boot van papyrusriet om des te gemakkelijker de lage en moerassige plaatsen over te steken ....De verklaring voor het grote aantal begraafplaatsen van Osiris in Egypte bestaat hierin dat overal waar zij □□n van de ledematen van haar man vond, zij dat ter plaatse begroef; anderen zijn nochtans de mening toegedaan dat het is toe te schrijven aan een list van de koningin, die aan elk van deze steden een beeld van haar man schonk, zodanig dat, indien Typhon in de eerstvolgende strijd Horus mocht overwinnen, hij het echte graf niet zou vinden. Isis slaagde erin al de verschillende ledematen terug te vinden op □□n na, dat verslonden was door de Lepidotus, de Phagrus en de Oxyrhynchus, om welke reden de Egyptenaren deze vissen dan ook verafschuwen. Om het weer goed te maken, heiligde zij de Phallus en plande een speciaal feest voor zijn nagedachtenis." (32) Dit toont ons niet enkel de ware oorsprong van de relikwie□nverering; het laat ons tevens zien dat de vermeerdering van relikwie□n tot de meest eerbiedwaardige oudheid is terug te voeren. Wanneer Rome dan roemt dat ze zestien of twintig heilige gewaden heeft, zeven of acht armen van Matthe□s, twee of drie hoofden van Petrus, dan is dit louter hetgeen Egypte deed met de relikwie□n van Osiris. Egypte was bezaaid met graven van haar gemartelde god; meer dan □□n been of arm of schedel, met een certificaat van echtheid, werd gebruikt om in de concurrerende begraafplaatsen te worden getoond voor de verering van de Egyptische gelovige. Deze Egyptische relikwie□n waren niet alleen zelf heilig, maar ze heiligden ook de grond waarin ze werden begraven. Uit een aanhaling van Plutarchus (33) wordt ons dit onder de aandacht gebracht door Wilkinson: "De tempel van deze godheid te Abydos, werd zo speciaal vereerd en de plaats werd door de Egyptenaren als zo heilig beschouwd, dat personen die in de naaste omgeving woonden, met veel moeite de toelating trachtten te verkrijgen om in het Necropolis een grafstede te mogen bezitten, opdat zij na hun dood in de grond zouden mogen rusten die werd geheiligd door de tombe van deze grote en geheimzinnige god." (34) Indien de plaatsen waar de relikwie□n van Osiris begraven lagen zo heilig waren, dan is het gemakkelijk te begrijpen dat dit een aanleiding zou worden voor de bedevaarten , die zo algemeen waren onder de heidenen. De lezer weet maar al te goed welke waarde Rome hecht aan zulke pelgrimstochten naar […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Het kleden en kronen van beelden

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_5_3.htm

In de Kerk van Rome neemt het kleden en kronen van beelden geen onbeduidende plaats in tijdens de plechtigheden. De heilige beelden worden niet voorgesteld als gewone beelden, waarbij de klederen gemaakt zijn van hetzelfde materiaal als zij zelf, maar geregeld worden zij getooid net zoals een gewone sterveling van vlees en bloed zich kleedt. Dikwijls worden grote uitgaven gedaan voor die kledingstukken; daarbij is men de mening toegedaan dat degenen die prachtige klederen aanbieden, speciaal bij hen in de gunst komen te staan en zich een goede voorraad verdiensten aanleggen. Zo bemerken we dat in september 1852, de hertog en hertogin van Montpensier in de krant ' La Tablette ' geprezen worden, niet alleen voor hun mildheid in "het schenken van 3000 munten als aalmoezen voor de armen", maar voornamelijk en in de eerste plaats, voor hun mildheid in " het aanbieden van een prachtig kleed van gouddraad en witte kant en een zilveren kroon aan de Maagd ". Omstreeks dezelfde periode werd de liefdadigheid van de losbandige koningin van Spanje getoond door een dergelijke weldaad. Zij huldigde de Koningin des Hemels door aan haar voeten het gewaad en de juwelen neer te leggen die zij zelf bij een vorige gelegenheid van plechtige dankzegging had gedragen; tevens schonk zij de jurk die haar had getooid toen zij was neergestoken door de moordenaar Merino. De Spaanse krant Espana zie: "De mantel vertoonde de tekenen van de wond en de afboording van hermelijn was bezoedeld met het kostbare bloed van hare Majesteit. In de korf (waarin de klederen lagen) bevonden zich tevens de juwelen die het hoofd en de hals van hare Majesteit sierden. Hieronder bevond zich een diamanten lijfje dat zo voortreffelijk was bewerkt en dat zo verblindend was, alsof het slechts □□n enkele bewerkte steen leek." (42) Dit is allemaal zo kinderachtig en stelt de menselijke natuur zo vernederend voor; maar het is louter ontleend aan de oude heidense aanbidding. Dezelfde wijze om de goden te kleden en te sieren kende men ook in Egypte waar men geheiligde personen had die als enigen bevoegd waren om een zo belangrijke functie uit te oefenen. In de Steen van Rosetta wordt duidelijk verwezen naar deze heilige functionarissen: "De voornaamste priesters en profeten, en degenen die toegang hebben tot het allerheiligste om de goden te kleden , ..vergaderden in de tempel te Memphis en kondigden het volgende besluit af.." (43) Het "kleden van de goden" was eveneens een belangrijk deel van de heilige plechtigheden in het oude Griekenland. Zo verwijst ook Pausanias naar een schenking die aan Minerva werd gedaan: "Enige tijd daarna zond Laodicea, de dochter van Agapenor, een sluier naar Tegea, voor Minerva Alea." De inscriptie die deze offerande vergezelde toont ons tevens de oorspong van Laodicea: "Laodicea, de goddelijke van Cyprus, Naar haar ver-uitstrekkend vaderland, Zend deze sluier als offer voor Minerva." (44) Toen Hekabe, de Trojaanse koningin, in de omstandigheden waarnaar we reeds verwezen, werd aangewezen om de boeteprocessie door de straten van Troje naar Minerva's tempel te leiden, werd haar gezegd niet met lege handen te gaan, maar om het meest aanvaardbare offer mee te nemen: - "Neem naar de tempel van Pallas, godin die de buit schenkt, hen mede! Ga er met reukoffers heen en neem ook de bekoorlijkste peplos, Die aan U zelve het liefst is in uw paleis en de grootste; Leg die neer op de schoot van Athene, de schoongelokte!" De koninklijke dame gehoorzaamde strikt: - "Zij zelve daald' af naar beneden, Naar haar welriekende zaal, waar zij bonte gewaden bewaarde, 't Werk van Sidonische vrouwen, die Paris, schoon als de goden, Mee had gebracht uit Sidon, de wijde diepte bevarend; Dat was de weg die hij nam toen hij Helena mede terugbracht, Haar, uit een edel geslacht geboren. En □□n dier gewaden 't Aller prachtigst in kleuren geweven en 't allergrootste Zoals een sterrenbeeld licht-uitstralend - het

onderste lag het, - Nam toen Hekabe mee als geschenk voor Athene. Daarna ging zij op weg en in drommen volgden de vrouwen." (45) Er is hier beslist een duidelijke overeenkomst te bemerken tussen de liefdadigheid van de koningin van Troje en de koningin van Spanje. In het oude heidendom lag er nu een mysterie gehuld in het kleden van de goden. Indien het de goden en godinnen zo behaagde te worden aangekleed dan was dit omdat er in hun geschiedenis een periode was geweest waarbij zij aan kleding een grote behoefte hadden. Het kan trouwens duidelijk gesteld worden, zoals we reeds enigszins hebben gedaan, dat de grote god en godin van het heidendom tenslotte werden aanbeden als de incarnaties van onze grote voorvaderen (terwijl de feiten van hun geschiedenis werden verweven met het afgodische systeem) die door een rampzalige val werden ontdaan van hun vroegere begunstiging en waardoor de noodzaak ontstond dat de goddelijke hand hun naaktheid bedekte met speciaal ontworpen kleding. Het is hier niet de plaats om dit punt nauwgezet te bewijzen; het moge volstaan na te denken over de aanhaling van Herodotus in verband met een jaarlijkse Egyptische plechtigheid waarbij een ram werd geslacht en de VADER VAN DE GODEN werd getooid met de bekomen huid. (46) Vergelijk dit gegeven met het goddelijke verslag van Genesis waar gesproken wordt over het kleden van de "Vader der mensheid " met een mantel van schapevacht; kunnen wij na al hetgeen we hebben gezien over het vergoddelijken van gestorven personen nog twijfelen aan de oorsprong van deze jaarlijkse herdenking? Toen Nimrod in stukken werd verdeeld, werd hij noodzakelijkerwijs ontkleed. Die ontbloting werd vereenzelvigd met de naaktheid van Noach en ten slotte met die van Adam. Het lijden dat hij had ondergaan beschouwde men als een vrijwillige gave voor het welzijn van de mensheid. Vandaar dat men zijn naaktheid en die van de "Vader van de goden", van wie hij een incarnatie was, eveneens beschouwde als een vrijwillige vernedering. Het wederom aankleden, na zijn periode van lijden en vernedering, werd beschouwd als een verdienste, niet alleen voor hemzelf maar tevens voor allen die in zijn mysteries werden ingewijd. In de heilige rituelen van de Babylonische god, werd het ontbloten en het weer aankleden, dat ooit in de geschiedenis van deze god had plaatsgevonden, eveneens herhaald bij al zijn aanbidders; dit wordt bevestigd door een aanhaling van Firmicus, die zegt dat de ingewijde datgene doorstond wat zijn god had doorstaan. (47) Na door magische riten en plechtigheden een geschikte voorbereiding te hebben ontvangen werden zij, volledig naakt, in de binnenste vertrekken van de tempel gebracht. Dit blijkt onder andere uit de volgende vermelding van Proclus: "Zij zeggen, dat in het allerheiligste van de mysteries, de mystici eerst worden geconfronteerd met de geesten in vele gedaanten (dat wil zeggen, met de kwade demonen), die van voor het aangezicht van de goden werden verdreven; wanneer zij dan de binnenste gedeelten van de tempel betreden, ontvangen zij, onbewogen en gefascineerd door de mystieke riten, in alle oprechtheid de goddelijke verlichting in hun boezem, en ontdaan van hun klederen, werden zij een deel (zoals zij zelf beweren) van een goddelijke natuur." (48) Wanneer de "verlichte" ingewijde, aldus "ontdaan van zijn klederen" en "deelhebber van een goddelijke natuur" geworden, zijn kleren weer aantrekt, dan worden deze kleren beschouwt als "heilige gewaden" die bepaalde deugden bezitten. De "mantel van huid" waarmee de Vader van het mensdom door goddelijke tussenkomst werd bedekt nadat hij zo pijnlijk gevoelig was gemaakt voor zijn naaktheid, was, zoals alle intelligente theologen erkennen, een typisch embleem van de glorierijke rechtvaardigheid van Christus - "de klederen des Heils" en dat "voor allen en op allen die geloven". De klederen waarmee de ingewijden werden bedekt nadat zij waren ontdaan van hun vorige kleding, waren blijkbaar als een imitatie hiervan bedoeld. "De kledingstukken van de ingewijden van de Eleusinische Mysteries" zegt Potter, "werden als heilig beschouwd, en om zich tegen het kwade te beschermen waren zij even doeltreffend als amuletten en toverspreuken. Zij werden nooit afgelegd voordat zij volledig versleten waren." (49) Indien dit enigszins mogelijk was werden zij natuurlijk in deze " heilige kleding" begraven; wanneer

Herodotus over Egypte spreekt, de plaats waaraan deze mysteries waren ontleend, dan wijst hij erop dat de "religie" de doodskleden voorschreef. (50) Aan de doeltreffendheid van "heilige gewaden" als een middel tot redding en bevrijding van het kwaad in de onzichtbare en eeuwige wereld, schreef men in vele religies een grote waarde toe. Zo geloofden de Perzen, bij wie de elementen van hun systeem ontleend waren aan de Chaldeeuwse Zoroaster, dat de " sadra of heilige vest " voornamelijk diende om "de overleden ziel te behoeden voor de rampspoed die afkomstig was van Ahriman", of de duivel; van degenen die het gebruik van dit " heilige vest " negeren, wordt gezegd dat zij lijden in hun ziel en de "meest afschuwelijke en verbijsterende kreten uitstoten" ten gevolge van de folteringen die zijn ondergaan "vanwege allerlei reptielen en schadelijke dieren die hen kwetsen met hun tanden en angels, zonder enige onderbreking." (51) Wat kan de mensen ertoe gebracht hebben zulke deugden aan een " heilig vest " toe te schrijven? Als wij erkennen dat het slechts een perversie is van het "heilige gewaad" dat onze eerste ouders bedekte, dan is alles duidelijk. Dit geeft ons ook een verklaring voor de anders onverklaarbare, bijgelovige houding van het pausdom, die velen in de middeleeuwen ertoe bracht zichzelf te sterken tegen de angsten voor het komende oordeel, door te trachten begraven te worden in een monnikspij. Begraven Worden in het habijt van een monnik en begeleid zijn door brieven die de opname van de overledene in een monnikenorde vermelden, werd als een zekere bevrijding van de eeuwige veroordeling beschouwd! In 'De Geloofsbelijdenis van de "Ploeger door Piers", wordt een monnik beschreven die een arme man zijn geld aftroggelt, door hem de verzekering te geven dat, indien hij slechts tot zijn kloostergemeenschap zou toetreden, 'St. Franciscus zelf hem in zijn mantel zou hullen, Hem aan de Drie□enheid zou voorstellen, en voor zijn zonden zou bidden.' (52) In de deugdzaamheid van dit zelfde bijgeloof, werd koning John van Engeland in een monnikspij begraven (53) ; nog vele andere personen van edele afkomst, vooraleer men tijdens de Reformatie opnieuw de "nadruk ging leggen op het leven en de onsterfelijkheid", konden geen betere manier bedenken om, met de dood voor ogen, hun naakte en bevlekte zielen te bedekken, door zich te wikkelen in de kledij van een monnik die even onheilig was als zijzelf. Al deze leugens nu, zowel in het pausdom als in het heidendom, die verband houden met het kleden van de heiligen van het ene systeem en van de goden van het andere, tonen ons, wanneer wij teruggaan tot de bron, dat vanaf het ogenblik dat de zonde haar intrede in de wereld deed, de mens steeds de behoefte heeft gevoeld aan een betere rechtvaardigheid dan die van hemzelf om zich te bedekken; tevens was het zo dat alle stammen van de aarde wisten dat de enige rechtvaardigheid die voor zo'n doel beschikbaar was, "de rechtvaardigheid van God" was, en wel die van "God geopenbaard in het vlees." Ook het kronen is nauw verbonden met het "kleden van de beelden der heiligen". In de paapse gemeenschap worden de laatste twee eeuwen de feesten voor het kronen van de "heilige beelden" meer en meer gehouden. Een paar jaar geleden werd het beeld van de Madonna met het kind in de armen, te Florence " gekroond " met onge□venaarde pracht en praal. (54) Welnu, ook dit gebruik is ontsproten aan de feiten die zich voordeden in de geschiedenis van Bacchus of Osiris. Net zoals Nimrod de eerste koning was na de vloed, zo werd Bacchus ook vereerd als de eerste die een kroon droeg. (55) Toen hij echter in handen van de vijand viel werd hem niet alleen zijn macht en r […]

De Twee Babylons - A. Hislop - De rozenkrans en de aanbidding van het Heilig Hart

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_5_4.htm

Iedereen weet hoe specifiek rooms-katholiek het gebruik van de rozenkrans is, en hoe mechanisch de volgelingen van Rome hun gebeden op hun kralen tellen. De rozenkrans is echter geen uitvinding van het pausdom. Het gebruik gaat terug tot de vroegste oudheid en wordt universeel onder de heidense volkeren aangetroffen. De rozenkrans werd bij de oude Mexicanen gebruikt als een heilig voorwerp. (68) Hij is algemeen bekend bij de Brahmanen van Hindoestan; in de heilige boeken van de Hindoes wordt er trouwens steeds weer naar verwezen. Zo vinden we dat in een verslag betreffende de dood van Sati, de vrouw van Siva, melding wordt gemaakt van de rozenkrans: "Toen het gebeuren hem ter kennis kwam, bestierf Siva het van verdriet; toen hij zich had hersteld, haastte hij zich naar de oevers van de rivier des hemels, waar hij het lichaam van zijn geliefde Sati zag liggen, getooid in witte gewaden, met een rozenkrans in de hand , stralend van schoonheid, schitterend als gepolijst goud." (69) Sinds ver in het verleden liggende tijden is hij in gebruik te Tibet en bij al de miljoenen mensen van het Oosten die verbonden zijn met het boeddhistische geloof. De gegevens van Sir John F. Davis zullen ons inlichten over het gebruik ervan in China: "Door middel van de Tartaarse religie van de Lama's is de rozenkrans met zijn 108 kralen een onderdeel geworden van de ceremoni□le kleding die horen bij de negen graden van de offici□le rang. Hij bestaat uit een halssnoer van stenen en koralen, die bijna zo groot zijn als het ei van een duif, en hangt af tot op de borst; tevens is hij samengesteld uit verschillende kralen al naargelang de stand van de drager. Er bestaat ook een kleinere rozenkrans van achttien kralen, waarmee zij hun gebeden en ejaculaties tellen precies zoals dit in het roomse ritueel gebeurt . De leken in China dragen deze vaak om de pols, geparfumeerd met muskus en geven het de naam Heang-choo, of welriekende kralen." (70) In het Aziatische Griekenland werd de rozenkrans ook algemeen gebruikt zoals is af te leiden van het beeld van de Efezische Diana. (71) Ook in het heidense Rome schijnt men dit gebruik gekend te hebben. De sieraden die de Romeinse dames droegen waren niet slechts sierlijke halskettingen maar hingen zoals de moderne rozenkransen tot op de borst; (72) de naam die eraan werd gegeven geeft trouwens aan waarvoor ze werden gebruikt. "Monil□", het gewone woord voor halsketting kan geen andere betekenis hebben gehad dan "geheugensteun". Wat in eerste instantie ook de bedoeling mag zijn geweest voor het invoeren van zulke "rozenkransen" of "geheugensteunen", die idee ervan is en blijft puur heidens. (73) De opvatting ervan is dat een zeker aantal gebeden geregeld moeten worden herhaald; het beroep dat God doet op het hart wordt erdoor verdrongen en zij die er gebruik van maken sussen zich met de gedachte dat de vorm en de routine het voornaamste zijn en dat "zij wel verhoord moeten worden voor hun veelheid van woorden." Een nieuwe soort devotie, waarbij de kralen een belangrijke rol spelen, is onlangs in ruime mate in de Kerk van Rome een plaatsje komen opeisen, waardoor tevens wordt aangetoond dat het pausdom nog dagelijks nieuwe stappen zet in de richting van het oude Babylonische heidendom. Datgene waarnaar ik verwijs is de Rozenkrans van het Heilig Hart." Het is nog niet zolang geleden dat de aanbidding van het "Heilig Hart" voor het eerst werd ingevoerd; toch is het nu overal de favoriete aanbidding. Zo was het echter ook in het oude Babylon, zoals duidelijk blijkt uit het Babylonische systeem in zijn Egyptische vorm. Ook daar vereerde men een "Heilig Hart". Het "Hart" was □□n van de heilige symbolen van Osiris toen hij opnieuw werd geboren en als Harpocrates verscheen, of als goddelijk kind (74) was geboren in de armen van zijn moeder Isis. Vandaar dat de vrucht van de Egyptische Persea in't bijzonder heilig was voor hem, vanwege de gelijkenis met het "MENSELIJKE HART." (75) Het goddelijke kind

werd dan ook dikwijls afgebeeld met een hart, of de hart-achtige vrucht van Persea in □□n van zijn handen. (76) (fig.40) De afbeelding is afkomstig van Pompei□; maar het volgende uittreksel van de kritiek van John Bell op de antieke voorwerpen in de beeldengalerij te Florence laat ons zien dat het goddelijke kind elders op dezelfde wijze werd afgebeeld. Als hij het heeft over een beeld van Cupido dan zegt hij dat het "een mooie, mollige, volmaakte, gelukkige en speelse jongen is, en dat hij een hart achter zich heen en weer beweegt ." (77) Aldus werd de kind-god beschouwd als de "god van het hart", met andere woorden, als Cupido of de god van de liefde. Om dit goddelijke kind te vereenzelvigen met zijn vader "de machtige jager", werd hij toegerust met "boog en pijlen"; in handen van de dichters werd dit sportieve kind-god, tot vermaak van het goddeloze volk, bezongen als iemand die het met zijn goudpuntige pijlen gemunt had op het hart van de mensen. Zijn ware identiteit was, zoals blijkt uit het bovenstaande en andere redenen die we reeds hebben gezien, meer verheven en van een heel andere aard. Hij was het zaad van de vrouw. Vandaar trouwens dat Venus en haar zoon Cupido niemand minder waren dan de Madonna en het Kind. (78) Als wij de feiten in dit licht beschouwen dan zal ons de ware kracht en betekenis bereiken van de woorden van Vergilius die hij in de mond van Venus legt, wanneer deze zich richt tot de jeugdige Cupido: - "Lief kind, geen ander dan gij alleen verleent mij kracht en invloed, geen ander durft de bliksemschicht negeren waarmede Jupiter zelfs de Gigant trof; tot u neem ik mijn toevlucht en ik smeek u dat gij uw macht tot mijn verweer wilt maken." (79) Het kan de lezer niet ontgaan, dat wanneer de Zoon "de KRACHT' van zijn moeder wordt genoemd, dit nauwkeurig het feit beklemtoont dat, zoals we reeds hebben gezien, de macht en de eer van de Godin-Moeder volledig gefundeerd was op het goddelijke karakter van haar zoon . Wanneer de kind-god, wiens symbool het hart was, werd erkend als de god van de kinderjaren, dan pleit dit overtuigend voor □□n van de specifieke gebruiken van de Romeinen. Kennett maakt ons in zijn ' Antiquities ' bekend, dat de Romeinse jongeren, in hun prille jeugd, naar 't gebruik een gouden halsketting droegen, bulla genaamd, die hol was en de vorm had van een hart . (80) Terwijl Barker, in zijn werk over Cilici□, erkent dat de Romeinse bulla hartvormig was, (81) vermeldt hij verder, dat "het gebruikelijk was om een kind bij de geboorte te noemen naar een goddelijk personage, dat het naar men meende onder zijn bescherming nam"; hij voegt er echter aan toe dat de "naam niet werd behouden wanneer de kinderjaren voorbij waren en de bulla niet meer werd gedragen". (82) Wie was die god onder wiens bescherming de Romeinse kinderen werden geplaatst? Was het niet de god van wie zij het kenmerkende symbool droegen onder een of andere van zijn vele namen en die, terwijl hij werd erkend als de grote en machtige god van de oorlog, ook zelf werd afgebeeld in zijn geliefde vorm als een klein kind? De verering van het "Heilig Hart" blijkt ook te zijn doorgedrongen tot in Indi□. De bemiddelende god Visjnoe wordt hier in □□n van zijn gedaanten, met het teken van een voetwonde (83) waaraan hij is gestorven en waarvoor jaarlijks wordt geweeklaagd, afgebeeld met een hart dat hij om de hals draagt en dat hem tot op de borst hangt. (fig.41) (84) . Hoe kwam het dat het "Hart" het erkende symbool werd van het Kind van de grote Moeder? Het antwoord luidt: "Het Hart" is in het Chaldeeuws "Bel"; aangezien nu, tijdens de periode die onmiddellijk volgde op de slag die aan de afgoderij was toegebracht, praktisch alle belangrijke elementen van het Chaldeeuwse systeem in het geheim werden doorgegeven, bleven deze ook door een sluier onttrokken aan het nieuwsgierige oog van de oningewijde, zelfs lang nadat de eerste vrees overwonnen was. Welnu, de aanbidding van het "Heilig Hart" was, in symbolische vorm, niets minder dan de aanbidding van de "Heilige Bel ", die machtige van Babylon, die als martelaar voor de afgoderij was gestorven; Harpocrates of Horus, het goddelijke kind, werd trouwens beschouwd als de wedergeboren Bel. (85) Dat dit inderdaad het geval was, blijkt uit het volgende uittreksel van Taylor over □□n van zijn bemerkingen bij zijn vertaling van de Orfische Hymnen . Hij zegt: "Terwijl Bacchus zichzelf met bewondering in een spiegel aan 't

bekijken was, werd hij armzalig aan stukken gescheurd door de Titanen die, met deze wreedheid nog niet tevreden, zijn lichaamsdelen eerst in water kookten en ze daarna in het vuur roosterden; maar toen zij zijn vlees, dat aldus was bereid, aan het eten waren, smeet Jupiter, geprikkeld door de damp en getroffen door de wreedheid van de daad, zijn donder naar de Titanen en vertrouwde de lichaamsdelen toe aan Apollo, de broer van Bacchus, opdat zij met waardigheid zouden begraven worden. Na deze gebeurtenissen ging Dionysius (dat wil zeggen, Bacchus), (wiens hart, tijdens zijn verscheuring door Minerva werd weggerukt en behoed), na een nieuwe REGENERATIE, zich wederom vertonen en, hersteld in zijn vroegere leven en onkreukbaarheid, ging hij zijn plaats onder de goden opnieuw innemen". (86) Dit toont op een treffende wijze het heilige karakter van het hart van Bacchus aan; tevens onderschrijft dit de betekenis die ik aan de regeneratie van zijn hart heb gehecht, namelijk het verband met de nieuwe geboorte of nieuwe incarnatie van Nimrod of Bel. Toen Bel echter als een kind opnieuw werd geboren, zoals we reeds hebben gezien, werd hij als een incarnatie van de zon voorgesteld. Om nu zijn relatie met de vurige en brandende zon weer te geven, werd het "heilige hart" gewoonlijk afgebeeld als een "hart van vlammen ". (87) Zo wordt ook het "Heilige Hart" van Rome gewoonlijk aanbeden als een vlammend hart, zoals te zien is aan de rozenkransen die gewijd zijn aan die aanbidding. Waartoe dient het dan dat het "Heilig Hart", dat Rome aanbidt, bij de naam "Jezus" wordt genoemd, terwijl de devotie niet enkel wordt geschonken aan een tastbaar beeld dat ontleend is aan de aanbidding van de Babylonische Antichrist, terwijl zelfs de attributen die aan "Jezus" worden toegeschreven, niets gemeen hebben met de levende en liefhebbende Zaligmaker, maar de heidense kenmerken blijken te zijn van de oude Moloch of Bel? Voetnoten [68] HUMBOLDT, deel II, p.20. [69] Vaivashi Puran, KENNEDY, p.332. [70] China, deel I, p.391. [71] Zie de houtsnede, fig.8, p.29. [72] "Dat longa monilia collo." (OVIDUS, Metam., boek X, h.II, p.498). [73] "Rosary" (rozenkrans) schijnt afkomstig te zijn van de Chaldese woorden "Ro", "gedachten", en "Shareh", "leiden". [74] De naam Harpocrates, zoals wordt aangetoond door Bunsen, betekent "Horus, het kind". [75] PLUTARCHUS, De Iside, deel II, p.378, C. [76] Pompeii, deel II, p.I77. [77] JOHN BELL, Italy, p.269. Edinburgh, 1825. [78] De volgende regels uit Ovidus zullen aantonen dat hij Venus en Cupido gelijk stelde met de Babylonische "Moeder en Kind": Terribilem quondam fugiens Typhona Dione Tunc cum pro coelo Jupiter arma tulit, Venit ad Euphraten, comitata Cupidine parvo, Inque Palestinae margine sedit aquae. Fasti, boek II, 461-464, deel III, p.113. [79] AEneid, boek I, 937-940. De vertaling van DRYDEN, deel II, p.335; in het origineel pp.668-670. [80] Pp.300, 301. [81] Lares and Penates of Cicilia, p.147. [82] Idem, p.166. [83] Zie ante, met betrekking tot de door van Crishna, een van de vormen van Vishnu, p.61. [84] Uit MOOR, Pantheon, plaat 11, fig.6. [85] Zie ante, p.69. [86] TAYLOR, Mystic Hymns of Orpheus. De noot op p.88. [87] Zie fig.4 op p.17, met het vlammende hart in een van de handen. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Kaarsen en kandelaars

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_5_5.htm

Een ander typisch kenmerk van de paapse aanbidding is het gebruik van lampen en kandelaars. Wanneer de Madonna en het kind in een nis worden geplaatst dan moeten zij ook een kaars hebben om voor hen te branden; indien er, zelfs op klaarlichte dag, een mis wordt opgedragen, dan moeten er kaarsen op het altaar worden aangestoken; wanneer er een grote processie wordt georganiseerd dan is dit niet volledig als de mooie show niet wordt opgeluisterd met brandende kaarsen. Het gebruik van deze kandelaars en kaarsen is aan dezelfde bron ontleend als de rest van het paapse bijgeloof. Datgene wat er toe bijdroeg dat het "Hart", toen dit een embleem van de vleesgeworden Zoon werd, als een hart van vuur werd voorgesteld, was eveneens de gedachte achter de brandende kaarsen en verlichtende kandelaars die deel zouden gaan uitmaken van de aanbidding van die Zoon; want alzo werd de zonnegod aanbeden volgens de riten van Zoroaster. (88) Wanneer iedere Egyptenaar in dezelfde nacht een kaars moest aansteken en die buiten voor zijn huis diende te plaatsen, dan was dit een huldebetoon aan de zon, die haar glorie had bedekt door een menselijke gedaante aan te nemen. (89) Als vandaag de Yezidis van Koerdistan, □□n maal in het jaar, hun feest van de "brandende kaarsen" vieren, dan is dat ook ter ere van Sheikh Shems, of de Zon. (90) Welnu, hetgeen bij deze bijzondere gebeurtenissen op grote schaal plaats had werd ook op kleinere schaal gedaan bij de persoonlijke aanbidding van hun god, waarbij lampen en kaarsen werden aangestoken v□□r hun geliefde godheid. Zoals we van de apocriefe schrijver van het Boek van Baruch vernemen, was dit een overheersend gebruik in Babylon. Hij zegt: "De Babyloni□rs ontsteken lampen voor hun goden in groter aantallen dan voor hen zelf, alhoewel de goden nog niet □□n ervan kunnen zien en zij er even ongevoelig voor zijn als de balken van hun huizen." (91) In het heidense Rome kende men hetzelfde gebruik. Zo vernemen we dat de heidense keizer Licinius, vooraleer ten strijde te trekken tegen zijn rivaal Constantijn, in een dicht woud een raad van zijn vrienden bijeenriep; hierbij ging hij er toe over voor zijn goden te offeren en "ontstak hij waskaarsen" voor hen, terwijl hij hen ook in een toespraak te kennen gaf dat, indien zij hem niet de overwinning op Constantijn bezorgden, die zowel hun als zijn vijand was, hij zich verplicht zou voelen af te zien van hun aanbidding en van het aansteken van "waskaarsen tot eer van hen." (92) Ook in de heidense processies werden te Rome de kandelaars in ruime mate meegedragen. Dr. Middleton, die zich beroept op Apuleius, zegt hierover: "Tijdens deze plechtigheden was gewoonlijk de voornaamste magistraat aanwezig, uitgedost met ceremoni□le kleding, en omringd door de priesters in hun gewaden met kandelaars in hun handen en die op een voetstuk de beelden van hun goden meedroegen, die de prachtigste gewaden aanhadden; hierna volgden de plaatselijke jongeren van aanzien, gekleed in witte linnen gewaden, die hymnen zongen ter ere van de gevierde goden. Dezen werden op hun beurt vergezeld door menigten van allen die waren ingewijd in dezelfde religie, en die kaarsen of kandelaars in de hand droegen." (93) Welnu, dit gebruik waarbij lampen en kaarsen, terwijl het nog licht was werden aangestoken, was zo volkomen en exclusief heidens, dat christelijke schrijvers als Lactantius in de vierde eeuw, de onredelijkheid van het gebruik beklemtonen en de Romeinen bespotten, daar zij "kaarsen voor God ontsteken alsof Hij in de duisternis zou leven." (94) Indien zo'n gebruik op dat moment ook maar de minste erkenning onder de christenen had gehad, dan kon Lactantius het nooit, zoals hij nu wel deed, het hebben bespot als een gebruik dat typisch was voor het heidendom. Maar, dat wat in het begin van de vierde eeuw in de christelijke gemeente onbekend was, zou spoedig daarna binnensluipen en vormt nu □□n van de meest kenmerkende eigenaardigheden van die gemeenschap die zich erop beroemt de "Moeder en Meesteres van alle Kerken" te zijn. Daar waar

Rome in haar heilige riten zowel gebruik maakt van lampen als kaarsen, is het toch wel duidelijk dat zij enige voorkeur toont voor de laatste. Tot de tijd van het Concilie van Trente werd op de vooravond van Pasen als volgt gebeden bij de zegening van de kandelaars: "Met deze woorden roepen wij u heilige vooravond van Pasen, en bieden wij nederig dit offer aan uwe Majesteit aan; het is een vuur dat niet onteerd is door vet of vlees, noch besmet met onheilige olie of zalfolie, noch in aanraking is geweest met enig profaan vuur; maar wij offeren u in gehoorzaamheid, die voortvloeit uit een volmaakte devotie, het vuur van een wiek die is omgeven door gegoten WAS en die is voorbestemd om ter ere van uw naam te branden. Dit grootste MYSTERIE en het prachtige sacrament van deze heilige avond, dient met ware en oprechte uitingen van lof te worden geprezen." (95) Wanneer we bemerken met wat een unanimiteit de meest uit elkaar liggende volken bereid waren om waskaarsen in hun heilige riten op te nemen dan is het niet moeilijk om aan te nemen dat er enig occult "Mysterie" verborgen, lag onder "waskaarsen", en dan wel in het oorspronkelijke systeem van afgoderij waar Rome het gebruik vandaan heeft. Bij de Taengoezen, nabij het Bajkalmeer in Siberi□, worden " waskaarsen neergezet v□□r de Burchans", de goden of afgodsbeelden van dat land. (96) Op de Molukken worden waskaarsen gebruikt bij de aanbidding van Nito, of Duivel, die door de eilandbewoners wordt vereerd. "Twintig of dertig personen die zijn bijeengekomen", zegt Hurd, "roepen de Nito door op een kleine gewijde trom te slaan," terwijl twee of meer van het gezelschap waskaarsen aansteken en allerlei mysterieuze woorden uitspreken waarmee zij verwachten hem te kunnen aanroepen." (97) In de aanbidding op Ceylon is het gebruik van kaarsen niet meer weg te denken. "In Ceylon" zegt dezelfde schrijver, "richten sommige gelovigen, die geen priesters zijn, kapellen voor zichzelf op, waarbij zij wel verplicht zijn om in elk daarvan een beeld van Boeddha te plaatsen met brandende kaarsen ervoor en bloemen als versiering." (98) Een gebruik dat zo algemeen is moet wel van □□n of andere oorspronkelijke bron afkomstig zijn en moet in het begin een mystieke reden gehad hebben. De waskaars was in feite een hi□roglief, zoals zoveel andere dingen die we reeds hebben beschouwd, en het doel ervan was de Babylonische god in □□n van de essenti□le kenmerken van de Grote Middelaar voor te stellen. De lezer van klassieken zal zich herinneren dat □□n van de goden van de antieke oudheid Ouranos (99) werd genoemd, dat wil zeggen "de Verlichter". Volgens dit specifieke kenmerk werd Nimrod aanbeden toen hij tot godheid werd verheven. In de functie van de zonnegod werd hij niet alleen beschouwd als de verlichter van de stoffelijke wereld, maar ook als de verlichter van de zielen der mensen, aangezien hij werd erkend als de bekendmaker van "goedheid en waarheid". (100) Het blijkt duidelijk, uit het Oude Testament, evenzeer als uit het Nieuwe, dat de gepaste en persoonlijke naam van onze Heer Jezus Christus "het Woord van God" is, in functie van openbaarmaker van het hart en de plannen van de Godheid. Welnu, om de zonnegod te vereenzelvigen met de Grote Bekendmaker van de Godheid, en dan wel onder de naam van Mithra, werd hij beeldend voorgesteld als een Leeuw; deze Leeuw werd voorgesteld met een Bij tussen de lippen. (101) (fig.42) De Bij tussen de lippen van de zonnegod had tot doel te wijzen op zijn funktie van "het Woord"; want de uitdrukking DABAR, welke in 't Chaldeeuws een " Bij " betekent, duidt ook op een "Woord"; en de positie van de bij in de muil laat er geen twijfel over bestaan. wat de bedoeling is van deze uitdrukkingsvorm. Het was de bedoeling het geloof in te prenten dat Mithra (van wie Plutarchus zegt dat hij aanbeden werd als Mesit□s , "de Middelaar") (102) , in zijn hoedanigheid als Ouranos, "de Verlichter", niemand anders was dan die roemrijke man van wie de evangelist Johannes zegt: "In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God en het Woord was God. Deze was in de beginne bij God. ...In het woord was leven, en het leven was het licht der mensen." De Heer Jezus Christus was steeds de verkondiger van de Godheid, en hij moet als zodanig door de patriarchen gekend geweest zijn; vandaar dat dezelfde evangelieschrijver zegt: "Geen mens heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon die bij de

boezem des Vaders is, die heeft Hem verklaard ," dat wil zeggen, Hij heeft Hem geopenbaard . Voordat de Zaligmaker kwam, spraken de oude Joden gewoonlijk over de Messias of de Zoon van God, onder de naam van Dabar, of het "Woord". Dit wordt ons duidelijk na een beschouwing van 1 Sam.3. In het eerste vers van dat hoofdstuk wordt gezegd: "Een woord van Jehova was in die dagen zeldzaam geworden; er werd geen visioen verbreid," dat wil zeggen dat, ten gevolge van de zonde van Eli, Jehova zich gedurende een lange tijd niet in een visioen aan hem had geopenbaard, zoals hij dat voor de profeten had gedaan. Toen Jehova Samuel tot zich riep, werd dit visioen van de God van Isra□l hersteld (echter niet aan Eli), want in het laatste vers (vs.21) wordt gezegd: "Toen verscheen Jehova weer in Silo, want in Silo openbaarde Jehova zich aan Samuel door het woord Jehova." Alhoewel Jehova tot Samuel sprak, omvat deze uitdrukking meer dan alleen maar spraak, want er wordt gezegd "Jehova verscheen " - dat wil zeggen werd gezien . Wanneer Jehova Zichzelf openbaart , of door Samuel werd gezien , wordt hierover gezegd dat dit gebeurde "door het woord (Dabar) van Jehova". Wil het "Woord van Jehova" zichtbaar geweest zijn, dan moet dit het persoonlijke "Woord van God" zijn geweest, dat is Christus. (103) Dit is ongetwijfeld een oorspronkelijke naam geweest, waardoor hij gekend was; vandaar ook dat het niet verwonderlijk is dat Plato van de tweede persoon van zijn drie□enheid zou spreken onder de naam Logos, welke enkel een vertaling is van "Dabar" of "het Woord". (104) Welnu, het licht van de waskaars, als het licht van Dabar "de Bij", werd in het leven geroepen als de vervanging van het licht van Dabar "het Woord". Alzo keerden de afvalligen zich af van het "Ware Licht" en stelden een schaduw in zijn plaats. Dat dit werkelijk het geval was is duidelijk; want Crabb zegt over Saturnus dat "op zijn altaren brandende waskaarsen werden gezet, omdat de mensen door Saturnus van de duisternis van dwaling tot het Licht van de waarheid werden teruggebracht." (105) In het Aziatische Griekenland, werd de Babylonische god erkend als het "Lichtgevende Woord". Want daar zien we dat de Bij een positie bekleedde die duidelijk aantoont dat het een symbool was van de grote Openbaarmaker. M□ller verwijst als volgt naar de Symbolen die in verband staan met de aanbidding van de Efezische Diana: "Haar begeleidend symbool is de bij, die verder niet met Diana in verband wordt gebracht. ...De hogepriester zelf werd Ess□n genoemd, of de koning-bij ." (106) Het kenmerk van de hogepriester toont het kenmerk van de god die hij vertegenwoordigt. De beschouwende godheid van Diana, de toren-dragende godin, was natuurtijk dezelfde godheid die onveranderlijk de Babylonische godin vergezelt; en deze titel van de priester toont aan dat de "Bij" die op haar medailles voorkomt, enkel een ander symbool was voor haar kind, als het "Zaad van de Vrouw", in zijn aanmatigende hoedanigheid van Dabar , "het Woord" dat de zielen van de mensen verlicht. Dat dit het hele "Mysterie" is dat verborgen wordt door de waskaarsen die op het altaar van het pausdom branden, wordt bevestigd door het opmerkelijke bewijs van de eigen kerkformulieren; daar waar er over het "Mysterie" van de waskaarsen wordt gesproken, wordt door Rome tevens verwezen naar de "Bij" waardoor de was wordt geproduceerd: "Aangezien we ons verwonderd afvragen wat de oorsprong is van deze substantie, namelijk de waskaarsen, dan dienen we in hoge mate de bijen te prijzen, aangezien ... ze met hun p […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Het teken van het kruis

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_5_6.htm

Een ander merkwaardig symbool van de roomse aanbidding is het teken van het kruis. Zoals iedereen weet is in het paapse systeem het teken en het beeld van het kruis werkelijk allesomvattend. Er kan geen gebed worden uitgesproken, geen aanbidding plaatsvinden, praktisch niets kan gedaan worden zonder het veelvuldig gebruik van het kruisteken. Het kruis wordt beschouwd als de grote talisman, als de laatste toevlucht in elk gevaar, in elk uur van beproeving en wel als onfeilbaar afweermiddel tegen alle duistere machten. Het kruis wordt vereerd met een eer die alleen de Allerhoogste toekomt: ieder die het, in het bijzijn van een trouwe roomse, durft te noemen bij de schriftuurlijke naam, 'de vervloekte boom', uit een dodelijk belediging. Beweren dat zulke bijgelovige gevoelens voor het kruisteken of zulk een aanbidding die Rome schenkt aan een houten of een metalen kruis, ooit resulteerde uit de woorden van Paulus wanneer hij zegt: "Moge het nooit gebeuren dat ik zou roemen, behalve in de martelpaal van onze Heer Jezus Christus" - dat wil zeggen in de leer van de aan een paal gehangen Christus - is louter een bespotting, een ongefundeerde uitvlucht of voorwendsel. De magische deugden die men aan het zogenaamde kruisteken toeschrijft of de aanbidding die men eraan schenkt, kwamen nooit uit zulke bron. Dat zelfde kruisteken dat Rome nu aanbidt werd reeds gebruikt in de Babylonische Mysteries: het werd door het heidendom gebruikt voor dezelfde magische doeleinden en ontving dezelfde eer. Uit KITTO, Biblical Cyclopoedia, deel I, p.495. Uit SIR W. BETHAM, Etruria, deel I, p.54. Uit BUNSEN, deel I, p.450. Hetgeen nu het christelijke kruis wordt genoemd was oorspronkelijk helemaal geen christelijk embleem maar was wel de mystieke Tau van de Chaldee□rs en Egyptenaren - de ware oorspronkelijk vorm van de letter T - het initiaal van de naam Tammuz - die in het Hebreeuws (in de stam hetzelfde als het oude Chaldeeuws), zoals blijkt uit gevonden muntstukken, werd geschreven als afgebeeld onder n.l (fig.43); in het Etrurisch en het Koptisch was dit als in n.2 en 3 (fig.43). Deze mystieke Tau werd tijdens het doopsel op de voorhoofden aangebracht van degenen die waren ingewijd in de mysteries, (109) en werd op verschillende manieren als een zeer heilig symbool gebruikt. Om Tammuz te vereenzelvigen met de zon werd het soms verenigd met de cirkel van de zon, zoals in n.4 (fig.43); soms werd het ook afgebeeld binnen de cirkel zoals in n.5 (fig.43). (110) Of het Maltezer-kruis, dat de roomse bisschoppen met hun naam verbinden als een symbool van hun episcopale waardigheid, de letter T is, kan worden betwijfeld; er blijkt echter geen reden te bestaan om het feit in twijfel te trekken dat het Maltezer-kruis een uitdrukkelijk symbool van de zon is; in Nineve vond Layard het trouwens als een heilig symbool in zo'n verband dat hij ertoe kwam het te vereenzelvigen met de zon. (111) Als het symbool van de grote godheid werd de mystieke Tau "het levensteken" genoemd; men droeg het op het hart als een amulet; (112) het werd aangebracht op de offici□le gewaden van de priesters net zoals op de offici□le gewaden van de priesters van Rome het werd door koningen in de hand gehouden als een teken van hun waardigheid of van hun door goddelijke bemiddeling ontvangen autoriteit. (113) De Vestaalse maagden van het heidense Rome droegen het aan een halskettmg zoals de nonnen nu doen. (114) Dit was ook gebruikelijk voor de Egyptenaren en vele barbaarse nati□n waarmee zij in contact kwamen, zoals blijkt uit het getuigenis van de Egyptische monumenten. Met betrekking tot de verering van sommige van deze volkeren, schrijft Wilkinson: "De gordel was soms rijkelijk versierd; zowel de mannen als de vrouwen droegen oorringen; dikwijls droegen zij ook een klein kruis aan een halsketting of aan de kraag van hun kleed. Dit laatste gebruik was niet typisch voor hen; dit kruis werd ook vastgehecht of geschilderd op de klederen van de Rot-n-no, sporen hiervan zijn te zien in de luxueuze versieringen van de Rebo, hetgeen aantoont dat het reeds in de

vijftiende eeuw voor de christelijke tijdrekening in gebruik was ." (115) (fig.44) Er bestaat nauwelijks een heidense stam waar het kruis niet werd gevonden. Het kruis werd door de heidense Kelten aanbeden lang voor de menswording en dood van Christus. (116) Maurice zegt: "Het is een merkwaardig en terdege bevestigd feit, dat de druiden, volgens het gebruik, in hun wouden de grootste en mooiste boom uitkozen als een embleem van de godheid die zij aanbaden; zij kapten er de kleine takken af en twee van de grootste takken bevestigden zij op het hoogste punt van de stam op zo'n manier dat deze takken aan beide zijden uitstaken als de armen van een man om alzo, samen met het lichaam het beeld te vormen van een ENORM KRUIS; in de schors werd tevens op verschillende plaatsen de letter Thau aangebracht." (117) Eeuwen voordat de rooms-katholieke missionarissen er aankwamen werd het aanbeden in Mexico, waar blijkbaar ter ere van de "god van de regen" grote stenen kruisen werden opgericht. (118) Het kruis dat alzo door velen werd aanbeden of als een heilig embleem werd beschouwd, was het onbetwistbare symbool van Bacchus, de Babylonisch messias, want hij werd afgebeeld met een hoofdband die versierd was met kruisen. (fig.45) (119) Dit symbool van de Babylonische god wordt vandaag vereerd in al de afgelegen plaatsen van Tartari waar het boeddhisme overheerst; de wijze waarop het daar wordt voorgesteld vormt een treffend commentaar op datgene wat Rome over het kruis te zeggen heeft. "Het kruis", zegt kolonel Wilford in de ' Asiatic Researches ', is, alhoewel het geen voorwerp van aanbidding vormt voor de boeddhisten, voor hen toch een geliefd embleem en voorwerp. Het is precies het kruis van de manichees, gekenmerkt door bladeren en bloemen die eraan ontspruiten. Dit kruis, dat bladeren en bloemen voortbrengt (als ook vruchten, naar ik vernam), wordt de goddelijke boom genoemd, de boom van de goden, de boom van de kennis en het leven, de voortbrenger van al wat goed en wenselijk is en die in het aards paradijs is geplaatst." (120) (fig.46) (121) Wanneer we dit vergelijken met de taal van Rome in verband met het kruis dan zal het meteen duidelijk zijn hoe nauwkeurig de overeenkomst is. In de liturgie van het Kruis wordt het de "Boom des Levens" genoemd, en de aanbidders dienen zich als volgt te uiten: "Heil, 0 kruis, triomfantelijk hout, ware redding van de wereld; onder de bomen is er niet n als u, zo schoon van blad, bloem en knop ....0 kruis, onze enige hoop, laat de rechtvaardigheid van de vromen toenemen en vergeef de overtredingen van de schuldige." (122) Kan iemand, bij het lezen van het evangelieverslag over de kruisiging, geloven dat enkel dat verslag ooit de oorzaak zou zijn van zulke buitensporigheden van "blad, bloem en knop," zoals is gebeurd in die roomse Liturgie? Maar als we bedenken dat het boeddhistische, evenals het Babylonische kruis, het erkende embleem was van Tammuz, die bekend stond als de maretak, of de "Alles-genezer", dan wordt het duidelijk waarom het heilige initiaal bedekt wordt met bladeren en waarom Rome het toen zij het overnam zou beschrijven als het "geneesmiddel dat de gezonde behoedt, de zieke geneest en datgene tot stand brengt wat met louter menselijke kracht niet bereikt kan worden." (123) Welnu, dit heidens symbool schijnt in de eerste plaats in Egypte in de christelijke Kerk te zijn binnengedrongen en later in geheel Afrika. Uit een aanhaling van Tertullianus uit omstreeks het midden van de derde eeuw, blijkt hoezeer op dat ogenblik het oude zuurdeeg de kerk van Carthago had besmet. (124) Vooral Egypte, waar het evangelie nooit ten volle doordrong, schijnt de leiding te hebben genomen in het binnenbrengen van dit heidens symbool. De allereerste vorm van dat wat het ' christelijke kruis ' wordt genoemd, die daar op ' christelijke ' monumenten is teruggevonden, is de ondubbelzinnige heidense Tau of het Egyptische "Teken des levens". Laat de lezer aandacht schenken aan de volgende aanhaling van Sir. G. Wilkinson: "Een nog merkwaardiger feit dat wij dienen te vermelden aangaande deze hiroglief (de letter Tau), is dat de vroege christenen van Egypte het hebben geadopteerd in plaats van het kruis, dat er pas later voor in de plaats werd gesteld; zij plaatsten het aan het begin van inscripties op dezelfde wijze als in later tijden met het kruis gedaan zou worden. Want, alhoewel Dr. Young enkele bezwaren had om

geloof te hechten aan de verklaring van Sir. A. Edmonstone, die beweert dat men ze in die positie ook vindt op de graven van de grote Oasis, kan ik bevestigen dat dit inderdaad het geval is en dat verscheidene inscripties, met als een soort briefhoofd de letter Tau dragen en de Tau, tot op vandaag zijn bewaard op vroege christelijke monumenten." (125) Ongetwijfeld wil deze verklaring ons aantonen dat, hetgeen in Egypte de oorspronkelijke vorm was van wat sedertdien het kruis werd genoemd , niets anders was dan het "Crux Ansata" of "het Levensteken", dat door Osiris en alle andere Egyptische goden werd gedragen; de ansa of 'handgreep' werd later als overbodig beschouwd waardoor men slechts de Tau of het hedendaagse kruis behield. Wanneer men dit op de graftomben aanbracht, dan was het niet in het minst met het doel te herinneren aan de terechtstelling van Jezus de Nazarener, maar dan was dit vanwege de gehechtheid aan oude en geliefde heidense symbolen; ondanks de aanvaarding van de christelijke naam en belijdenis bleef deze band sterk voor hen die in grote mate nog heidens waren in hun hart en hun gevoelens. Dit, en dit alleen, is de oorsprong van de aanbidding van het "kruis". Ongetwijfeld zal dit alles vreemd en zeer ongeloofwaardig lijken voor degenen die de geschiedenis van de Kerk hebben gelezen met een roomse bril op; dit za1 in het bijzonder ongelooflijk klinken voor hen die zich de fameuze geschiedenis herinneren omtrent het kruis dat op een wonderlijke wijze aan Constantijn verscheen op de dag voor de beslissende overwinning bij de brug van Milvia, waardoor het lot bepaald zou worden van het erkende heidendom en de nominale christenheid. Indien dit verhaal, zoals het gewoonlijk wordt verteld, waar is, dan zou dit beslist een goddelijke goedkeuring geven aan de verering van het kruis. Wanneer we echter de gangbare versie van het verhaal grondig analyseren, dan bemerken we dat het gebaseerd is op een waanidee - een waanidee waardoor zelfs een man als Milner zich liet misleiden. Het verslag van Milner luidt als volgt: "Constantijn die van Frankrijk naar Itali□ tegen Maxentius optrok, in een expeditie die hem ofwel meer macht zou geven ofwel ten gronde zou richten, ging gebukt onder zijn angsten. Hij achtte het noodzakelijk dat de □□n of andere god hem zou bijstaan; hij was geneigd de God van de christenen te respecteren maar toch wenste hij een bevredigend bewijs te ontvangen van zijn kracht en bestaan. Daar hij niet wist hoe hij dit moest bekomen, en hij het niet eens was met de athe□stische onverschilligheid waarin, volgens hem, zoveel generaals en helden berustten, bad en smeekte hij God met zo'n aandrang en vurigheid dat God hem wel moest antwoorden. Terwijl hij met zijn troepen in de namiddag optrok, verscheen het overwinningsteken van het kruis aan de hemel, helderder dan de zon, met de inscriptie, "Overwin hierdoor." Hij en zijn soldaten verbaasden zich over dit visioen; maar hij bleef tot diep in de nacht over de gebeurtenis nadenken. Toen hij sliep verscheen hem Christus met dat zelfde kruisteken, die hem de raad gaf dit symbool te gebruiken als zijn militair embleem." (126) Aldus luidt het verslag van Milner. Wat dit "overwinningsteken van het kruis" betreft, zullen een paar woorden volstaan om aan te tonen dat het totaal ongefundeerd is. Ik acht het niet noodzakelijk het feit van enig wonderbaarlijk teken dat werd getoond te betwisten. Er kan of er kan niet, bij deze gelegenheid een " dignus vindice nodus " geweest zijn, een crisis […]

De Twee Babylons - A. Hislop - De soevereine Pontiff - de Paus

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_6_1.htm

De gave van de bediening is □□n van de grootste gaven die Christus aan de wereld heeft gegeven. Het is in verband hiermee dat de Psalmist, in een voorzegging over de hemelvaart van Christus, lovend spreekt over de gezegende resultaten: "Daarom heet het: opgevaren naar den hoge voerde Hij krijgsgevangene mede, gaven gaf Hij aan de mensen." (Ef.4:8-11) In haar beginperiode had de Kerk van Rome de goddelijke gave van een schriftuurlijke bediening en regering; "haar geloof werd besproken in heel de wereld"; haar werken der rechtvaardigheid waren rijk en overvloedig. Maar, in een periode van zwakheid, werd het Babylonische element in haar bediening toegelaten en sindsdien werd datgene wat als een zegen was bedoeld, omgezet in een vloek. In plaats van de mensen te heiligen was het doel, vanaf dat moment, hen te demoraliseren en hen "tweemaal meer kinderen des verderfs" te maken dan dit het geval zou zijn geweest wanneer zij eenvoudig aan zichzelf zouden zijn overgelaten. Als er iemand is die denkt dat er enige verborgen en mysterieuze deugd schuilt in de apostolische opvolging door het pausdom, laat hij dan op een ernstige wijze het ware karakter beschouwen van de orden van de paus zelf en van die van zijn bisschoppen en zijn geestelijken. Te beginnen bij de paus tot de laagste geestelijke, kan worden aangetoond dat ze alle zuiver Babylonisch zijn. Het college van kardinalen, met aan het hoofd de paus, is slechts het duplicaat van het heidense college van priesters met zijn "Pontifex Maximus" of "Hogepriester", dat in Rome reeds sinds de vroegste tijden bestond en waarvan bekend is dat het was opgebouwd naar het model van de grote originele Raad van Priesters uit Babylon. De paus nu maakt in de Kerk aanspraak op het hoogste gezag als de opvolger van Petrus aan wie, naar wordt beweerd, onze Heer in exclusiviteit de sleutels van het koninkrijk der hemelen toevertrouwde. Ziehier echter een belangrijk feit: tot op het ogenblik dat de paus werd bekleed met de titel, die gedurende een duizend jaar was verbonden met de macht van de sleutels van Janus en Cybele (1) , werd er van zijn zijde nooit openlijk aanspraak gemaakt op superioriteit of iets dergelijks, op basis van het bezit van de sleutels die aan Petrus waren toevertrouwd . Het is inderdaad zo dat de bisschoppen van Rome reeds zeer vroeg een trotse en ambitieuze geest toonden; maar, gedurende de eerste drie eeuwen was hun aanspraak op superieure eer enkel gegrond op de waardigheid van hun zetel, namelijk die van de keizerlijke stad, de hoofdstad van de Romeinse wereld. Toen die keizerlijke zetel echter naar het Oosten werd verplaatst en Constantinopel Rome dreigde te overschaduwen, toen was het de hoogste tijd om naar iets nieuws te zoeken om de waardigheid van de bisschop van Rome te behouden. Die nieuwe basis werd gevonden toen de paus in 378 erfgenaam werd van de sleutels die de symbolen waren van twee welbekende heidense godheden van Rome. Janus droeg een sleutel, (2) en Cybele droeg een sleutel; (3) dit zijn de twee sleutels die de paus op zijn wapenschilden aanbrengt als de eretekens van zijn geestelijk gezag. Hoe de paus liet blijken dat hij de macht bezat die aan deze sleutels werd toegeschreven wordt duidelijk uit hetgeen volgt; dat de openbare opinie hem die macht toekende, in de aangehaalde periode, is echter duidelijk. Welnu, toen hij door de achting van de heidenen , de plaats van de vertegenwoordigers van Janus en Cybele ging bekleden en daardoor ook in de positie kwam om hun sleutels te dragen, toen bemerkte de paus dat wanneer hij de christenen kon doen geloven dat alleen Petrus , wiens opvolger hij beweerde te zijn, de macht van de sleutels bezat, het zien van deze sleutels het bedrog in de hand zou werken; bovendien zou daardoor zelfs als de tijdelijke waardigheid als bisschop van Rome nog steviger bevestigd worden. Het is duidelijk dat hij volgens deze gedragslijn handelde. Er ging eerst nog een tijd overheen, maar toen de geheime werking van het mysterie der wetteloosheid eenmaal de weg

ge□ffend had, liet de paus voor het eerst in het openbaar zijn suprematie gelden, die gegrondvest was op de sleutels van Petrus. Omstreeks 378 bevond hij zich in de positie die hem, in de ogen van de heidenen, de macht bezorgde die aan de sleutels verbonden was, doordat hij toen de Pontifex Maximus werd. In 431, en niet eerder, maakte hij openlijk aanspraak op de sleutels van Petrus. (4) Dit is beslist een opmerkelijk toeval. Verwondert de lezer zich erover hoe het mogelijk was dat men vertrouwen stelde in zulk een ongegronde aanmatiging? De woorden uit de Bijbel geven in verband met dit onderwerp een ernstig maar bevredigend antwoord (2 Thes.2:10,11): "Daarvoor dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben, om zalig te worden. En daarom zal God hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven." Weinig leugens konden zwaarder wegen; maar, na verloop van tijd, werd er ruimschoots geloof aan gehecht. Zoals men heden het beeld van Jupiter te Rome aanbidt als het ware beeld van Petrus, zo heeft men eeuwenlang van ganser harte geloofd dat de sleutels van Janus en Cybele een voorstelling waren van de sleutels van die zelfde apostel. Terwijl alleen rechterlijke verblinding een verklaring kan zijn voor de lichtgelovigheid van de christenen met betrekking tot deze sleutels als embleem van een exclusieve macht die door Christus, via Petrus, aan de paus werd gegeven, is het niet moeilijk te geloven dat de heidenen zich om de paus zouden scharen, en dit des te meer toen zij hoorden hoe hij zich voor zijn macht beriep op het bezit van Petrus' sleutels . De sleutels die de paus droeg, waren de sleutels van een "Petrus" die goed bekend stond bij de heidenen die waren ingewijd in de Chaldeeuwse mysteries. Dat de apostel Petrus ooit 'Bisschop van Rome' is geweest, is zoals reeds herhaaldelijk werd bewezen, een grote dwaling. Het is zelfs in het beste geval hoogst twijfelachtig of hij ooit in Rome is geweest. Zijn bezoek aan deze stad berust slechts op het getuigenis van een schrijver van het einde van de tweede, begin derde eeuw, namelijk de schrijver van het werk ' The Clementines ' genaamd. (5) Op een gewichtige wijze vertelt hij ons dat Petrus tijdens zijn bezoek in contact kwam met een zekere Simon Magus; de apostel daagt hem uit een bewijs te geven van zijn wonderbare en magische krachten, waarop de tovenaar de lucht invloog en Petrus hem met zo'n snelheid weer naar beneden bracht dat hij een been brak. (6) Alle geschiedschrijvers van naam verwerpen dit verhaal van de apostolische ontmoeting met de magi□r, omdat het verstoken is van elk eigentijds bewijs; aangezien het bezoek van Petrus aan Rome op dezelfde autoriteit berust, staat of valt het ermee, of dienen wij te erkennen dat het zeer twijfelachtig is. Maar, terwijl de zaken er zo voorstaan met de christen Petrus, kan worden aangetoond dat het beslist niet twijfelachtig is dat, v□□r de christelijke periode, er een Petrus te Rome was , die de hoogste plaats in het heidense priesterschap bekleedde. De priester die de mysteries aan de ingewijden verklaarde werd soms met een Grieks woord aangeduid, namelijk de Hierophant; maar, in het primitieve Chaldeeuws, de taal van de mysteries, was zijn titel, zoals uitgesproken zonder de klinkers, "Petrus" - dat wil zeggen "de tolk". (7) Aangezien hij datgene wat verborgen was verklaarde, lag het voor de hand dat hij, terwijl hij betekenis gaf aan de esoterische leerstellingen van de mysteries, werd begiftigd met de sleutels van de twee godheden wiens mysteries hij openbaarde. (8) Alzo wordt het ons duidelijk hoe de sleutels van Janus en Cybele bekend zouden worden als de sleutels van Petrus, de "tolk" van de mysteries. We hebben inderdaad het overtuigende bewijs dat, in landen die ver van elkaar liggen en die tevens ver van Rome verwijderd zijn, deze sleutels bij de ingewijde heidenen bekend waren niet als de "sleutels van Petrus", maar als de sleutels van een Petrus die in relatie met Rome stond. Wanneer, in de Eleusinische Mysteries te Athene, de kandidaten werden ingewijd in de geheime leerstellingen van het heidendom, dan werd de verklaring van die doctrine aan hen voorgelezen uit een boek dat door onbevoegde schrijvers het "Boek Petroma" wordt genoemd; zoals ons wordt verteld, is dit een boek dat van steen is gemaakt. (9) Dit is ongetwijfeld slechts een woordspeling, eigen aan de geest van het heidendom, om de massa bezig te houden. Zowel de aard der zaak als de

geschiedenis van de mysteries, tonen ons aan dat dit boek geen ander kon zijn dan het "Boek Pet-Roma"; dat wil zeggen het "Boek van de Grote Tolk", met andere woorden, van Hermes Trismegistus, de grote "Tolk van de goden". In Egypte, waar Athene haar religie vandaan heeft, werden de boeken van Hermes beschouwd als de goddelijke fontein van alle ware kennis van de mysteries. (10) Vandaar dat Hermes, in Egypte werd erkend in de functie van Grote Tolk of "Peter-Roma." (11) Zoals men weet nam Hermes in Athene precies dezelfde plaats in (12) , waardoor hij ongetwijfeld in de heilige taal, bekend is geweest onder dezelfde titel. Vandaar, dat de priesters die in naam van Hermes de mysteries verklaarden, niet alleen voorzien moeten zijn geweest van de sleutels van Petrus, maar tevens van de sleutels van "Petrus-Roma". Hier begint zich dan het fameuze "Boek van Steen" in een nieuw licht te vertonen en wel op zo'n wijze dat daardoor □□n van de duisterste en meest ingewikkelde periodes van de paapse geschiedenis duidelijk wordt. Voor de oprechte geschiedschrijvers is het steeds een raadsel geweest hoe er vanaf de vierde eeuw een verband is ontstaan tussen Petrus en Rome en hoe zo velen uit verschillende landen zijn gaan geloven dat Petrus, die een "apostel voor de besnedenen " was, afvallig werd aan zijn goddelijke opdracht en een bisschop van een gemeente uit "de heidenen" of de geestelijke leider van Rome werd, zonder dat er zelfs maar enig afdoend bewijs bestaat dat pleit voor zijn aanwezigheid in Rome. Het boek van "Petrus-Roma" geeft echter een verklaring voor hetgeen anders absoluut onverklaarbaar is. Het bestaan van zo'n titel was te waardevol om door het pausdom te worden genegeerd; volgens haar normale gedragslijn was het trouwens zeker dat, zodra de gelegenheid zich voordeed, zij zich ervan zou meester maken om zelf meer invloed te krijgen. En die gelegenheid deed zich voor toen de paus in een intieme verhouding met het heidense priesterschap kwam te staan; toen zij na een tijdje onder zijn invloed stonden, trachtte hij niet alleen het heidendom met het christendom te verzoenen, maar vond hij het doeltreffender om het te laten voorkomen dat de heidense "Petrus-Roma" met zijn sleutels dezelfde was als "Petrus van Rome", die op zijn beurt niemand minder was dan de apostel aan wie Jezus Christus "de sleutels van het koninkrijk der hemelen" gaf. Door het spelen met woorden werden alzo personen en zaken, die met elkaar niets gemeen hadden, verward; heidendom en christendom werden door elkaar gegooid om de verheven ambities van een verdorven priester te bevredigen. Alzo was de paus, voor de verblinde christenen van de afval, de plaatsvervanger van de apostel Petrus terwijl hij voor de ingewijde heiden slechts de plaatsvervanger was van Petrus, de tolk van hun welbekende mysteries. (13) Vandaar ook dat de paus de uitdrukkelijke tegenhanger was van "Janus met de twee gezichten." Hoe treffend is de betekenis van de bijbelse uitdrukking aan het adres van het pausdom, namelijk "De Verborgenheid der Wetteloosheid!" De lezer heeft nu voldoende informatie om te begrijpen hoe het komt dat de Grote Raad van de paus, die hem in het besturen van de Kerk bijstaan, het College van Kardinalen wordt genoemd. De term Kardinaal is afgeleid van ' Gardo ', een scharnier. Janus, wiens sleutels de paus draagt was de god van deuren en schanieren en werd Patulcius genoemd, als ook Clusius, 'de opener en sluiter'. (14) Dit hield een godslasterlijke betekenis in, aangezien hij te Rome wer […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Priesters, monniken en nonnen

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_6_2.htm

Indien het hoofd corrupt is, dan is dit ook zo met de leden. Indien de paus in wezen heidens is, wat zal dan het karakter zijn van zijn geestelijkheid? Als zij hun orden van een wezenlijk corrupte bron afleiden, dan zullen deze orden deel hebben aan de corruptie van hun afkomst. Dit kunnen we zonder speciaal bewijs aantonen; maar het bewijs omtrent het heidense karakter van de pauselijke geestelijkheid is even volledig als dat van de paus zelf. Van welke zijde wij het onderwerp ook maar benaderen, dit is de conclusie die zich opdringt. Vooreerst is er een duidelijk kontrast tussen het karakter van de dienaren van Christus en dat van het pauselijk priesterschap. Wanneer Christus zijn knechten uitzond dan was dit om "zijn schapen te voeden en zijn lammeren te weiden", en wel met het Woord van God, dat over hem getuigenis aflegt en woorden van eeuwig leven bevat. Wanneer de paus zijn geestelijkheid uitzendt, dan verbindt hij hen ertoe, behalve in speciale omstandigheden, om het lezen van het Woord van God in de omgangstaal te verbieden, dat wil zeggen in de taal die het volk kan verstaan. Natuurlijk geeft hij hun een opdracht; welke dan wel? Zij is vervat in deze ontstellende woorden: "Ontvang de kracht om te offeren voor de levenden en de doden". (48) Wat kan er nog godslasterlijker zijn? Wat kan nog vernederender zijn voor het ene offer van Christus, waarbij "Hij hen die geheiligd worden, voor altijd tot volmaaktheid heeft gebracht?" (Hebr.10:14) Dit is de ware kenmerkende functie van het pauselijke priesterschap. Bij de herinnering dat deze macht in deze bewoordingen aan hem werd toevertrouwd toen hij als priester werd aangesteld, zei Luther, jaren nadien, dat hij verwonderd was dat "de aarde haar mond niet had geopend en zowel degene had opgeslokt die deze woorden had gesproken als degene tot wie ze gericht waren." (49) Het offer dat het paapse priesterschap gemachtigd is te offeren als een "echt verzoenend offer" voor de zonden van de levende en de dode, is enkel het "bloedeloze offer" van de mis, dat reeds in Babylon werd geofferd lang voordat er in Rome sprake van was. Welnu, terwijl Semiramis, het ware origineel van de Chaldeeuwse Koningin des Hemels, aan wie het "bloedeloze offer" van de mis voor het eerst werd geofferd, in eigen persoon, zoals we reeds zagen, het toonbeeld van onreinheid was, gaf zij tevens de grootste voorkeur voor die soort van heiligheid die met verachting neerziet op Gods heilige instelling van het huwelijk. De mysteries waarover zij presideerde waren sc□nes van de gemeenste onreinheid; en toch waren de hoogste orden van het priesterschap gekenmerkt door een celibatair leven, als een leven van speciale en pre-eminente heiligheid. Alhoewel het vreemd kan lijken, toch schrijft de stem van de oudheid de instelling van het klerikaal celibaat aan deze losbandige koningin toe, en nog wel in de meest strikte vorm. (50) In sommige landen, zoals in Egypte, kwam de menselijke aard zijn rechten opeisen, en alhoewel het algemene systeem van Babylon werd behouden, werd het juk van het celibaat afgeworpen en werd het de priesters toegestaan te huwen. Maar iedere geleerde weet dat de aanbidding van Cybele, de Babylonische godin, in het heidense Rome werd ingevoerd in haar primitieve vorm met inbegrip van de celibataire geestelijkheid. (51) Toen de paus zich zoveel van hetgeen eigen was aan de aanbidding van die godin ging toe□igenen, bracht hij ook vanuit dezelfde bron de verplichting van het celibaat binnen het priesterschap, dat onder zijn gezag stond. Het aanvaarden van zo'n beginsel in de christelijke gemeente was duidelijk voorzegd als een belangrijk kenmerk van de afval, waarbij men zou "afvallen van het geloof, door de huichelarij van mensen die leugens spreken, in hun geweten gebrandmerkt, verbiedend te trouwen ." De gevolgen van deze instelling waren rampzalig. (52) Uit gegevens van alle landen waar het priesterlijk celibaat bestaat blijkt, dat het de betrokkenen in de diepste verontreiniging heeft gestort in plaats dat het heeft geleid tot hun zuiverheid . De geschiedenis van Tibet, China en Japan, waar de

Babylonische instelling van het priesterlijk celibaat sinds onheuglijke tijden heeft bestaan, legt getuigenis af van de walgelijkheden die er het gevolg van zijn. (53) De uitspattingen die kenmerkend waren voor de celibataire priesters van Bacchus in de geheime mysteries van het heidense Rome, waren van dien aard dat de Senaat zich verplicht zag hen buiten de grenzen van de Romeinse republiek te verbannen. (54) In het paapse Rome zijn dezelfde verfoeilijkheden het gevolg geweest van het priesterlijk celibaat, samen met het corrupte systeem van de biecht, en wel in zulke mate dat allen die het onderwerp hebben onderzocht, zich verplicht zagen de verbazingwekkende betekenis te aanvaarden, zowel letterlijk als figuurlijk, van de door goddelijke openbaring bekend gemaakte naam, "Babylon de Grote, DE MOEDER VAN DE HOEREN EN VAN DE GRUWELEN DER AARDE". (55) Laten wij uit de duizend gelijksoortige feiten er slechts □□n beschouwen, die wordt verschaft door de vooraanstaande rooms-katholieke geschiedschrijver De Thou. Toen Paulus V eraan dacht om de erkende bordelen in de "Heilige Stad" te verbieden, diende de Romeinse Senaat een petitie in tegen de uitvoering van zijn besluit, op basis van het feit, dat het toelaten van zulke plaatsen de enige manier was om de priesters te verhinderen hun vrouwen en dochters te verleiden!! (56) Deze celibataire priesters zijn bij hun aanstelling allen gemerkt en wel door de klerikale tonsuur. Het aanbrengen van de tonsuur is het eerste deel van de plechtigheid bij de aanstelling; dit wordt tevens beschouwd als een zeer belangrijk element met betrekking tot de rangen van de roomse geestelijkheid. Toen de Pikten na langdurig twisten, tenslotte aan de bisschop van Rome werden onderworpen, was de aanvaarding van deze tonsuur door de geestelijkheid, als de tonsuur van St. Pieter, het zichtbare symbool van die onderwerping. Naitan, de Piktische koning, verzamelde zijn hofbeambten en de priesters van zijn kerk, en zei tot hen: "Ik beveel al de geestelijken van mijn koninkrijk de tonsuur te ontvangen." Zoals Bede ons bekend maakt, werd deze belangrijke revolutie kracht bijgezet door de koninklijke autoriteit. (57) Hij zond vertegenwoordigers naar elke provincie, en zorgde ervoor dat alle bedienaren en monniken op de Romeinse wijze de cirkelvormige tonsuur ontvingen, als gehoorzaamheid aan Petrus, "de meest gezegende prins van de apostelen." (58) "Het was het teken", zegt Merle D'Aubign□ "dat de pausen niet op het voorhoofd prentten, maar op de kruin. Een koninklijk besluit en een paar knippen met de schaar brachten de Schotten als een kudde schapen onder de staf van de herder van de Tiber." (59) Indien Rome nu zoveel belang hecht aan deze tonsuur dan wensen wij ook de betekenis ervan te kennen. Het was de zichtbare installatie van degenen die er zich als priesters van Bacchus aan onderwierpen. Deze tonsuur kan niet in de minst aanspraak maken op een christelijke gezag. Het was inderdaad de "tonsuur van Petrus", maar niet van Petrus van Galilea, maar van de Chaldeeuwse "Petrus" van de mysteries. Hij was een getonsuurde priester naar het beeld van de god wiens mysteries hij openbaarde. Eeuwen voor de christelijke tijd, sprak Herodotus aldus over de Babylonische tonsuur: "De Arabieren erkennen geen andere goden dan Bacchus en Urania (dit is de Koningin des Hemels), en zij beweren dat hun haar op dezelfde wijze was geknipt als dit van Bacchus; welnu, zij knippen het cirkelvormig, door het rond de slapen weg te scheren." (60) Wat zou de aanleiding geweest zijn voor deze tonsuur van Bacchus? Alles in zijn geschiedenis werd op een mystieke wijze of hi□roglyfisch voorgesteld, zodat niemand dan de ingewijde het kon begrijpen. Een van de dingen die het belangrijkste waren in de mysteries was de verminkin die hij opliep toen hij ter dood werd gebracht. Ter nagedachtenis hieraan werd hij elk jaar bitter beweend als "Rosh-Gheza", "de verminkte Prins". Maar "Rosh Gheza" (61) betekende ook het "geknipte of geschoren hoofd". Vandaar dat hij zowel met de ene als de andere vorm van tonsuur werd voorgesteld; zo werden ook zijn priesters om dezelfde reden, bij hun aanstelling het hoofd geknipt of geschoren. Overal ter wereld, waar de sporen van het Chaldeeuwse systeem zijn terug te vinden, vinden we ook deze tonsuur of het scheren van het hoofd terug. De priesters van Osiris, de Egyptische Bacchus, waren steeds

herkenbaar aan hun geschoren hoofd. (62) In het heidense Rome, (63) in Indi□ en zelfs in China, was het geschoren hoofd het onderscheidende kenmerk van het Babylonische priesterschap. Vandaar dat Gautema Boeddha, die op zijn minst 540 jaar voor Christus leefde, bij de stichting van de boeddhistische sekte in Indi□, die zich tot de verst verwijderde streek van het Oosten verspreidde, in gehoorzaamheid aan een goddelijk bevel zoals hij beweerde, zijn eigen hoofd schoor en zich dan aan het werk zette om anderen aan te sporen zijn voorbeeld na te volgen. Een van de titels waarmee hij werd genoemd was die van " Geschoren hoofd ". (64) "Het geschoren hoofd ", zegt □□n van de Burena "vormde een aantal discipelen en mannen met een geschoren hoofd zoals hij zelf, ten einde de bevelen van Visjnoe uit tevoren." Dat deze tonsuur reeds lang bestond kan worden opgemaakt uit een verordening in de wet van Mozes. Het werd de joodse priesters nadrukkelijk verboden op hun hoofd een kale plek te maken, (Lev.21:5) hetgeen voldoende aantoont dat zelfs in de dagen van Mozes, het "geschoren hoofd" reeds bestond. In de Kerk van Rome worden de hoofden van de monniken of de reguliere geestelijkheid werd daarentegen geschoren , maar bij hun aanstelling ontvingen zij allen de cirkelvormige tonsuur , waardoor zij zonder enige twijfel werden vereenzelvigd met Bacchus, "de verminkte Prins". (65) Welnu, indien de priesters van Rome de sleutel der kennis wegnemen en de bijbel voor het volk toesluiten; indien zij zijn gewijd om ter ere van de heidense koningin des Hemels het Chaldeeuwse offer te brengen; indien zij gebonden zijn door de Chaldeeuwse wet van het celibaat, dat hen in de losbandigheid stort; indien, om het kort te maken, zij allen bij hun aanstelling gemerkt zijn met het onderscheidend kenmerk van de Chaldeeuwse Bacchus, welk recht hebben zij dan om zich dienaren van Christus te laten noemen? Maar Rome heeft niet slechts haar seculiere geestelijken, zoals zij worden genoemd; zij heeft ook, zoals iedereen weet, religieuze orden van een verschillende aard. Zij heeft ook een aanzienlijk leger van monniken en nonnen in haar dienst. Waar kan er in de Schrift de minste ondersteuning voor zo'n instelling worden aangetoond? In de religie van de Babylonische messias was hun instelling sedert de vroegste tijden bekend. In dat systeem waren er monniken en nonnen in overvloed. In Tibet en Japan, waar het Chaldeeuwse systeem reeds vroeg werd ingevoerd, vindt men nog steeds kloosters met dezelfde rampzalige gevolgen voor de moraal als in het paapse Europa. (66) In Skandinavi□ waren de priesteressen van Freya, die over het algemeen koningsdochters waren en wier taak erin bestond het heilige vuur te bewaken een orde van nonnen, die levenslang hun maagdelijkheid dienden te bewaren. (67) In Athene waren maagden die door de bevolking werden onderhouden en die zich strikt aan een celibatair leven dienden te houden. (68) In het heidense Rome, namen de Vestaalse Maagden, die dezelfde taak hadden als de priesteressen van Freya, een gelijksoortige plaats in. Zelfs in Peru overheerste tijdens de regering van de Inca's, hetzelfde systeem dat zo'n opmerkelijke overeenkomst vertoonde als was het om aan te tonen dat de Vestalen van Rome, de nonnen van het pausdom en de Heilige Maagden van Peru, van een gemeenschappelijke bron afkomstig waren. In dit verband verwijst Presscott naar de Peruviaanse nonnenkloosters en zegt: "Een andere unieke overeenkomst met de rooms-katholieke instellingen vo […]

De Twee Babylons - A. Hislop - De grote rode draak

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_7_1.htm

Hoofdstuk VII De twee ontwikkelingen historisch en profetisch beschouwd Tot hiertoe hebben we de geschiedenis van de Twee Babylons voornamelijk in detail beschouwd. Nu gaan we ze eens bekijken als een georganiseerd systeem. Het afgodische systeem van het oude Babylon kent verschillende fasen in verschillende perioden van haar geschiedenis. In de profetische beschrijving van het moderne Babylon, zal er ongetwijfeld ook een ontwikkeling van verschillende machten op verschillende tijdstippen te bemerken zijn. Vertonen deze twee evoluties enige typische relatie tot elkaar? Inderdaad! Als we de religieuze geschiedenis van het oude Babylonische heidendom toetsen aan de profetische symbolen die de georganiseerde werking van de afgoderij in Rome voorafschaduwen, dan zal blijken dat dit op deze zienswijze van het onderwerp evenveel licht werpt als op hetgeen tot hiertoe onze belangstelling levend hield. De machten der wetteloosheid die in het moderne Babylon werkzaam zijn worden voornamelijk beschreven in de hoofdstukken 12 en 13 van de Openbaring; zij zijn de volgende: De Grote Rode Draak ; Het Beest uit de Zee ; Het Beest uit de Aarde ; Het Beeld van het Beest. (1) In elk opzicht zal uit het onderzoek blijken dat, met betrekking tot de opvolging en de orde van ontwikkeling, het heidendom van het oudtestamentische Babylon het precieze type was van het heidendom van het Nieuwe Testament. Deel I De grote rode draak Deze geduchte vijand van de waarheid wordt hoofdzakelijk beschreven in Open.12:3: "En er werd een ander teken gezien in de hemel, en zie! Een grote rossige draak." Het wordt door iedereen aanvaard dat dit de eerste grote vijand is die in de evangelische tijd de christelijke Kerk bestookte. Wanneer de termen waarmee hij wordt beschreven, en tevens zijn dagen worden beschouwd, dan zal blijken dat er een grote analogie bestaat tussen deze vijand en de eerste vijand van allen, die optrad tegen de oude Kerk van God korte tijd na de zondvloed. Wegens de eigenschappen die er over 't algemeen mee verbonden worden, heeft de term "draak" de neiging om de lezer te misleiden, doordat er bij hem een beeld wordt opgeroepen van de fabelachtige draken uit de middeleeuwen, voorzien van vleugels. Op het ogenblik dat deze goddelijke beschrijving werd gegeven, had de term "draak" een dergelijke betekenis niet, noch bij de heidenen, noch bij de gewijde Schrijvers. "De draak van de Grieken", zegt Pausanias "was enkel een grote slang"; (2) en de context toont ons dat dit hier ook het geval is; want wat in vers drie een "draak" wordt genoemd, is in vers veertien eenvoudig weergegeven als een "slang". Het woord dat wordt weergegeven met "rood" betekent eigenlijk "vurig"; zo betekent de "Rode Draak" de "Rossige Slang" of de "Slang van vuur". Net eender blijkt het te zijn geweest in het eerste systeem van afgoderij, dat onder het vaderschap van Nimrod in de oude wereld zijn intrede deed. De "vurige slang" schijnt in de vlakte van Sinear het grote voorwerp van aanbidding te zijn geweest. Er is een krachtig bewijs dat afvalligheid onder de zonen van Noach begon met vuuraanbidding, en dat in relatie hiermee de slang het symbool was. We hebben reeds bij verschillende gelegenheden gezien, dat vuur werd aanbeden als de "verlichter" en "reiniger". Aldus was het in het begin; want Nimrod wordt door de stem der oudheid uitgekozen als de grondlegger van die vuuraanbidding. (3) De gelijkheid van Nimrod en Ninus werd reeds bewezen; ook onder de naam Ninus wordt hij voorgesteld als de grondlegger van dezelfde praktijk. In een fragment van Aepolodorus wordt gezegd dat "Ninus de Assyri□rs het vuur leerde aanbidden." (4) De zon, als de grote bron van licht en warmte, werd aanbeden onder de naam van Ba□l. Welnu, het feit dat de zon in de vroegste tijden van de wereld onder die naam werd aanbeden, wijst op het vermetele karakter van het begin van de afval. Sommigen hebben de mening geuit dat de aanbidding van de zon en van de hemellichamen, waartoe het mensengeslacht reeds vroeg verviel, te

verontschuldigen was. Maar wat zijn de feiten? Volgens de oorspronkelijke taal van de mensheid, werd de zon "Shemesh" genoemd, dat is "dienaar", een naam die zonder twijfel door God werd gegeven om de wereld eraan te herinneren dat alhoewel het hemellichaam van de dag prachtig was, het tenslotte slechts de aangeduide Dienaar was van de milddadigheid van de onzichtbare Schepper ten aanzien van zijn schepselen op aarde. De mensen wist dit en toch, met de volledige kennis hiervan, plaatsten zij de dienaar in de plaats van de Meester; en zij noemden de zon Ba□l - dat betekent de Heer - en schonken hun aanbidding in overeenstemming hiermee. Welk een betekenis ligt er dan in de woorden van Paulus, dat: " hoewel zij God kenden , zij Hem niet als God hebben verheerlijkt", maar "Zij immers hadden de waarheid Gods vervangen door de leugen en het schepsel vereerd en gediend boven de Schepper, die te prijzen is tot in eeuwigheid. Amen." Het begin dan van de zonaanbidding, en van de aanbidding van het heir des hemels, was een zonde tegen het licht - een aanmatigende, hemel tartende zonde. Net zoals de zon van de hemelen het grote voorwerp van aanbidding was, zo werd ook het vuur aanbeden als haar aardse vertegenwoordiging. Op deze primitieve vuuraanbidding zinspeelt Vitruvius als hij zegt dat "de mensen voor het eerst in staten en gemeenschappen werden samengebracht tijdens hun ontmoetingen rond vuren". (5) En dit is ook volledig in overeenstemming met de identificatie van Nimrod met Phoroneus, van wie wordt gezegd dat hij de "uitvinder van het vuur" is, en dat hij ook beschouwd wordt als de eerste die "de mensheid samenbracht in gemeenschappen". De zon, als de grote vuurgod, wordt in de oudheid ook in relatie geplaatst met de aanbidding van de slang. (Zie fig.52) (6) "In de mythologie van de primitieve wereld", zegt Gwen "is de slang universeel het symbool van de zon." (7) In Egypte is een van de meest voorkomende symbolen van de zon of zonnegod, een schijf met een slang erom. (8) De originele reden voor die identificatie is eenvoudig het feit dat, net zoals de zon de grote verlichter is van de fysische wereld, de slang beschouwd werd als de grote verlichter van de geestelijke wereld, doordat zij de mensheid "kennis van goed en kwaad" gaf. Natuurlijk houdt dit een verschrikkelijke bedorvenheid in van de zijde van de leiders van zulk een systeem, gezien de periode waarin dit begon; maar dit blijkt wel de juiste betekenis van de identificatie te zijn geweest. In ieder geval hebben wij bewijzen, zowel bijbelse als wereldse, voor het feit dat de aanbidding van de slang gelijktijdig begon met de aanbidding van het vuur en de zon. Het ge□nspireerde verslag van Paulus schijnt doorslaggevend in deze kwestie. Het was, zegt hij, dat wanneer " zij God kenden, maar hem niet als God verheerlijkten " dat zij de heerlijkheid van God, niet enkel veranderden in iets wat gelijkt op het beeld van een vergankelijk mens, maar in de gelijkenis van " kruipende dieren " - dat wil zeggen van slangen . (Rom.1:23) Hiermee komt de profane geschiedenis nauwkeurig overeen. Onder de wereldse schrijvers, zegt Sanchuniathon de Fenici□rs, waarvan men gelooft dat hij geleefd heeft omstreeks de dagen van Jozua: "Thoth schreef voor het eerst iets van de goddelijke natuur toe aan de slang en het slangengeslacht, waarin hij werd nagevolgd door de Fenici□rs en de Egyptenaren. Dit dier werd door hem beschouwd als het meest geestelijke van alle reptielen en als van een vurige natuur, aangezien het een ongelooflijke snelheid vertoont, voortbewogen door zijn geest, zonder handen of voeten. ...Meer nog, het is lang-levend en heeft de eigenschap om zijn jeugd te vernieuwen... zoals Thoth het heeft opgetekend in de heilige boeken; volgens welke verslagen dit dier ook een plaats heeft ingenomen in de heilige rituelen en mysteries." (9) Men zal zich wellicht herinneren dat Thoth de raadgever was van Thamus, dat wil zeggen Nimrod. (10) Vanuit deze stelling worden wij dan tot de conclusie gebracht dat de aanbidding van de slang een onderdeel was van de afval onder Nimrod. De "VURIGE NATUUR" van de slang, waarop in het bovenstaande werd gezinspeeld, werd voortdurend door de heidense dichters bezongen. Sprekend over die goddelijke natuur die aan slangen werd toegeschreven, (11) beschrijft Vergillius, zoals de auteur van Pompeii opmerkt, de gewijde slang die uit het graf van Anchises te voorschijn komt, nadat zijn zoon Aeneas

er een offer voor had gebracht, met termen die zowel onmiddellijk de taal van de Fenici□rs belichten als de "vurige slang" uit de passage die voor ons ligt: - "Nauwelijks had hij het gesprek be□indigd, of uit de tombe kwam een slang te voorschijn; haar reusachtige lichaam was in zeven ringen gekronkeld. De rug was blauw, maar geaderd met schilferig goud. Voortglijdend op haar kronkels, leek zij net een rollend vuur dat het gras verschroeide ." (12) Het is dan ook niet verwonderlijk dat vuuraanbidding en slangenaanbidding samengevoegd werden. De slang, die elk jaar haar jeugd hernieuwt, was een aantrekkelijke voorstelling als embleem voor de zon, voor diegenen die een verontschuldiging zochten voor hun afgoderij, aangezien de zon, als de grote hernieuwer, elk jaar de natuur een nieuw aanzien geeft, en dan ook aanbeden werd als de vernieuwer van de menselijke zielen . In Openbaring 12, wordt "de grote vurige slang" voorgesteld met al de emblemen van koninklijke waardigheid. Al haar koppen zijn getooid met "kronen en diademen"; en ook in Egypte wordt de vurige slang of slang van de zon in het Grieks "Basilisk" genoemd, wat " konings slang" betekent, hetgeen haar vereenzelvigt met Moloch, een naam die, terwijl hij de gedachte aan vuur en bloed inhoudt, op zichzelf de betekenis heeft van " de Koning ". De Basilisk werd onder de Egyptenaren alsook onder vele andere volken, beschouwd als het "teken van koninklijke waardigheid en heerschappij." (13) Als zodanig was haar beeld bevestigd op het hoofddeksel van de Egyptische vorsten en het was onwettig voor iemand anders het te dragen. (14) De zon, die met deze slang wordt vereenzelvigd, werd "P'ouro" (15) genoemd, hetgeen zowel het "vuur" als "de koning" betekent, en van deze naam wordt het epitheton "Purros", de "vuriggekleurde" van toepassing gebracht op de "grote zevenkoppige slang" van onze tekst. (16) Alzo werd de zon, de "Grote Vuurgod", ge□dentificeerd met de Slang. Maar er was ook nog een menselijke vertegenwoordiger, en dat was Tammuz, voor wie de dochters van Isra□l weenden, met andere woorden Nimrod. We hebben reeds de identiteit van Nimrod en Zoroaster leren kennen. Welnu, Zoroaster was niet alleen het hoofd van de Chaldeeuwse mysteries maar, zoals algemeen wordt aangenomen, ook het hoofd van de vuuraanbidders. (17) De titel die door Berosus wordt toegekend aan Nimrod, als de eerste van de Babylonische koningen, toont ons hetzelfde aan. Die titel is Alorus (18) dat wil zeggen "de god van vuur". (19) Als Nimrod, de "god van vuur" Molk-Gheber was of "de machtige koning", net zoals hij de eerste was die Moloch of Koning werd genoemd, en de eerste die begon "machtig" (Gheber) te zijn op aarde, dan zien we onmiddellijk waar "het door het vuur gaan voor Moloch" zijn oorsprong vond, en hoe de vuurgod onder de Romeinen zijn naam "Mulkibar" verkreeg. (20) Het was echter pas na zijn dood dat hij werd vergoddelijkt. Daarna werd hij retrospectief aanbeden als het kind van de Zon, of de ge□ncarneerde Zon. Gedurende zijn leven had hij echter geen hoger streven dan Bol-Khan te zijn of Priester van Ba□l, waarvan de andere naam van de Romeinse vuurgod is afgeleid, namelijk Vulcanus. (21) Alles in de geschiedenis van Vulcanus komt nauwkeurig overeen met die van Nimrod. Vulcanus was "de lelijkste en meest misvormde" van alle goden. (22) Alhoewel Vulcanus zo lelijk was dat "alle mooie godinnen hem met afschuw afwezen" wanneer hij zich een vrouw zocht, kwam "Noodlot, de onherroepelijke, tussenbeide, en vaardigde het dekreet uit, waardoo […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Het beest uit de zee

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_7_2.htm

De volgende grote vijand die onder onze aandacht wordt gebracht is het Beest uit de Zee (Openb.13:1): "En hij bleef staan op het zand van de zee," zegt Johannes, "En ik zag uit de zee een beest opkomen." De zeven koppen en tien horens van dit beest, net als van de grote draak, tonen aan dat deze macht in wezen hetzelfde beest is, maar dat vanwege de omstandigheden een verandering heeft ondergaan. In het oude Babylonische systeem volgde de aanbidding van de god van het water of de zee snel op de aanbidding van de god van het vuur. Zoals de wereld voordien bedreigd werd door het vuur, was er nu de dreiging van een watervloed. In het Mexicaanse verhaal wordt gezegd dat het inderdaad aldus gebeurde. Eerst, zeggen zij, werd hij vernietigd door het vuur, en nadien volgde de vernietiging door water. (83) De mythologie van de dru□den geeft hetzelfde verslag; de barden bevestigden dat de vreselijke vuurgloed, die de aarde uit elkaar spleet, spoedig werd gevolgd door het losbarsten van het meer Llion, toen de wateren uit de diepten opwelden en "de gehele wereld overspoelden". (84) In Griekenland worden we met een identiek verhaal geconfronteerd. Diodorus Siculus vertelt ons dat in vroeger tijden, "in Frygi□ een monster verscheen dat Aegides werd genoemd en dat vlammen spuwde; zich vandaar verspreidend langs de berg Taurus legde het vuur al de wouden tot in India in de as; daarop keerde het terug, trof het woud van de berg Libanon en verspreidde zich zelfs tot in Egypte en Afrika; tenslotte werd het gestuit door Minerva. De Frygi□rs herinneren zich zeer goed deze wereldbrand en de vloed die erop volgde." (85) Ook Ovidius maakt een duidelijk toespeling op dit zelfde facet van de vuuraanbidding die spoedig werd gevolgd door de aanbidding van het water, als hij spreekt over de transformatie van Cychus. Hij stelt ons koning Cychus voor (een trouwe vriend van Pha□thon en dientengevolge een vuuraanbidder), die na de dood van zijn vriend het vuur haat en zich, door vrees bevangen, hecht aan het tegengestelde element, water , waarna hij wordt veranderd in een zwaan. (86) In India heeft de grote vloed, die in haar mythologie een zo belangrijke plaats inneemt, klaarblijkelijk dezelfde symbolische betekenis, alhoewel het verhaal van Noach ermee vermengd is, want het was gedurende die vloed dat "de verloren "Veda's" of heilige boeken, door de grote god in de vorm van een vis werden teruggegeven. Het "verlies van de Veda's" had klaarblijkelijk plaats tijdens de verschrikkelijke ramp die de goden toen trof. Volgens de Puranen, een grote vijand van deze goden, Durgu genaamd, alle religieuze plechtigheden afschafte, toen de brahmanen, door vrees bevangen, het lezen van de Veda's verwaarloosden, ...toen het vuur zijn kracht verloor en de verschrikte sterren zich aan het zicht onttrokken"; (87) het was, met andere woorden, toen de afgoderij, de vuuraanbidding en de aanbidding van de hemellichamen werd onderdrukt. Wanneer we naar Babylon zelf terugkeren dan vinden we daar in hoofdzaak hetzelfde verslag. Berosus stelt de vloed na de dagen van Alorus of de "god van het vuur", namelijk Nimrod, wat aantoont dat deze vloed ook hier symbolisch was. Uit deze vloed kwam nu Dagon, de visgod of de god van de zee, te voorschijn. Zoals ons door Berosus wordt getoond, berust de oorsprong van de aanbidding van Dagon op een legende die vertelt dat in een ver verleden, toen de mensen verzonken waren in het barbarisme, er uit de RODE ZEE, of de Perzische Golf, een BEEST oprees, OANNES genaamd, dat half mens en half vis was, en dat de beschaving bij de Babyloni□rs bracht, hun kunsten en wetenschappen aanleerde en hen onderwees in politiek en godsdienst. (88) De aanbidding van Dagon werd door dezelfde personen (uitgezonderd Nimrod) ge□ntroduceerd als zij die voordien de wereld tot de aanbidding van het vuur hadden verleid. In de geheime mysteries, die toen tot ontwikkeling kwamen, terwijl zij in de eerste plaats ongetwijfeld de grootste antipathie toonden voor de voorgeschreven vuuraanbidding,

trachtten zij hun invloed en macht te herwinnen, door dramatische beelden op te hangen van de vloed, waarbij zij Noach voorstelden onder de naam, Dagon of de visgod. De ganse menselijke familie kon zich, vanwege de aard van de gebeurtenis en vanwege hun gemeenschappelijke binding met de tweede vader van het menselijke geslacht, niet onttrekken aan de diepe invloed van deze taferelen. De verzinners van deze mysteries bemerkten dat, wanneer zij de mensen slechts terug konden brengen tot om het even welke afgoderij, zij deze weldra zo zouden kunnen bewerken totdat het omvergehaalde systeem weer zou zijn opgericht. Zodra zich dan ook de gelegenheid voordeed, werd Tammuz voorgesteld als iemand die zich vrijwillig had laten doden voor het welzijn van de mensheid. Er werd een onderscheid gemaakt tussen goede slangen en slechte slangen, de ene soort vertegenwoordigd door de slang van Agathodaemon, of de goede godheid, de andere door de slang van Cacodaemon, of de boze. (89) Vanaf dat moment was het eenvoudig om de mensen geleidelijk aan te doen geloven dat, ondanks alle schijn van het tegendeel, Tammuz, in plaats van de patroon te zijn van de slangaanbidding in een ongunstige betekenis, hij in werkelijkheid de grote vijand was van Apophis, of de grote verderfelijke slang die het geluk van de mensheid in de weg stond, en dat hij in feite dat zaad van de vrouw was, voorbestemd om de kop van de slang te vermorzelen. Het was gemakkelijk om door middel van metempsychose (zielsverhuizing) Nimrod met Noach te vereenzelvigen en het te laten doorschemeren dat de grote patriarch, in de persoon van zijn begunstigde nakomeling als nieuwe incarnatie, als Dagon, was afgedaald om de mensheid de zegeningen te verschaffen die met de dood van Nimrod waren verloren. Het is zeker dat Dagon in de Chaldeeuwse mysteries, w□□r hij ook werd aanbeden, in een hoedanigheid die zowel de ene als de andere voorstelde. (90) In het vorige systeem was het belangrijke middel ter reiniging het vuur. Nu was het door water dat iemand werd gereinigd. Zo verspreidde zich de leerstelling van de wedergeboorte door de doop hetgeen, zoals we hebben gezien, in verband werd gebracht met Noach die door de wateren van de vloed ging. Van toen af begon de verering van heilige bronnen, heilige meren en rivieren, waar deze ook op aarde werden aangetroffen; deze verering treffen we niet alleen aan bij de Perzen, die samen met de aanbidding van het vuur ook de Zereperankard of de Kaspische Zee (91) aanbidden, en bij de Hindoes die de reinigende wateren van de Ganges aanbidden, en die het beschouwen als het paspoort naar de hemel om hun stervende verwanten in de stroom te laten stikken; neen, ook nu nog zien we dat dit universele gebruik terug te vinden is in het paapse Ierland waar men de heilige bronnen vereert; jaarlijks worden er bedevaarten gehouden naar Loch Dergh om de zonden in dit heilige water weg te wassen; dit gebruik bestaat zelfs nog in Engeland in het populaire bijgeloof omtrent heksen, zoals blijkt uit het welbekende vers van Burns:- "Zij steken de heldere stroom over." Tot zover wat betreft de aanbidding van het water. Samen met de wateraanbidding echter, werd de oude aanbidding van het vuur spoedig weer opgepakt. In de mysteries werden de twee manieren van reiniging verenigd. Alhoewel het waterdoopsel werd erkend als middel ter regenatie, beschouwde men de reiniging door het vuur als onontbeerlijk; (92) vandaar dat lange tijd nadat de regeneratie door het doopsel vaste grond had gekregen, men de kinderen nog steeds "door het vuur liet gaan voor Moloch". Deze dubbele reiniging door vuur en door water werd toegepast in Mexico, bij de volgelingen van Wodan. (93) Deze tweevoudige reiniging werd ook algemeen toegepast bij de oude heidense Romeinen; (94) na verloop van tijd werd praktisch overal in de heidense wereld, zowel de vuuraanbidding als de slangaanbidding van Nimrod, die was onderdrukt, in een nieuwe vorm hersteld met al de oude en nieuwe gruwelen daar aan toegevoegd. Nadat zijn aanbidding opnieuw stevig gevestigd was en elke vorm van krachtige tegenstand was onderdrukt, werd deze god van de zee ook aanbeden als de grote god van de oorlog die, alhoewel hij was gestorven voor het welzijn van de mensheid, nu hij weer was opgestaan, absoluut onoverwinnelijk was. Ter herdenking van deze nieuwe incarnatie was de 25e

december, ofwel Kerstmis zoals we reeds hebben gezien, "de geboortedag van de Onoverwinnelijke Zon" (95) of " Natalis Solis invicti ". We hebben eveneens gezien dat de naam van de Romeinse oorlogsgod dezelfde is als Nimrod; Mars en Mavors, de twee welbekende namen van de Romeinse oorlogsgod zijn duidelijk de Romeinse vormen van het Chaldeeuwse "Mar" of "Mavor", de Opstandeling. (96) Alzo was Nimrod, toen hij verscheen als Dagon, het beest uit de zee, vreesaanjagend en onoverwinnelijk. Wanneer wij Openb.13:3 lezen, dan zullen wij precies dat opmerken: "En ik zag □□n van zijn koppen en het was dodelijk gewond, en zijn dodelijke wond genas. En de gehele aarde verwonderde zich en liep het beest met verbazing achterna. En zij aanbaden de draak omdat hij aan het beest zijn macht gegeven had." Dat is in elk opzicht de analogie tussen de taal van de profetie en het oude Babylonische type. Vinden we iets dat hiermee overeenkomt in de religieuze geschiedenis van het Romeinse Rijk, na de val van het oude heidendom van dat Rijk? Nauwkeurig in elk opzicht. Nog maar nauwelijks was het heidendom wettelijk verboden, de eeuwige vuren van Vesta gedoofd en de oude slang geworpen van haar troon van macht waar zij zo lang veilig had gezeten, of hij trachtte met de krachtigste middelen zijn invloed en gezag te herwinnen. Daar hij begreep dat het vervolgen van de christenen niet zou leiden tot de vernietiging van die gemeente, gesymboliseerd door een vrouw getooid met de zon, zocht hij het in een andere richting (Openb.12:15): "En de slang wierp uit haar mond achter de vrouw water als een rivier, opdat hij haar door de rivier zou doen wegvoeren." Het symbool is hier zeker zeer merkwaardig. Als dit de vurige draak was, dan was het te verwachten dat hij, volgens de populaire mythen, vuur naar haar zou braken. Maar dit is niet zo. Het was een watervloed die hij uitbraakte. Wat kon dit betekenen? Aangezien het water uit de bek van de draak kwam, moest dit betrekking hebben op onderwijs en natuurlijk vals onderwijs. Maar is er dan niets bepalender dan dit? Slechts een blik op het oude Babylonische type, zal ons aantonen dat het water uit de bek van de slang het water van de wedergeboorte door het doopsel moet zijn. Welnu, het was precies op het moment toen het oude heidendom werd onderdrukt, dat de leerstelling van de regeneratie door het doopsel, die reeds voordien een invloed had gehad in de christelijke Kerk, zich als een vloed over het Romeinse Rijk dreigde te verspreiden. (97) Het was juist toen dat men onze Heer Jezus Christus bij de populaire naam Ichthys, dat is "de Vis", (98) begon te noemen; dit was ongetwijfeld om Hem te vereenzelvigen met Dagon. Vanaf de vierde eeuw was men de mening toegedaan dat degene die was gewassen in het doopvont, daardoor opnieuw werd geboren en zuiver werd als de maagdelijke sneeuw. Deze vloed kwam niet slechts uit de mond van Satan, de oude slang voort, maar uit de mond van degene die door de heidenen van Rome erkend werd als het zichtbare hoofd van het oude roomse heidendom. Toen de Romeinse vuuraanbidding werd onderdrukt, zagen we dat het ambt van Pontifex Maximus, het hoofd van dat heidendom, werd afgeschaft. Dit was een dodelijke verwonding aan de kop van de Vurige Draak. Maar die kop was nog maar nauwelijks dodelijk getroffen of hij begon al weer te genezen. Binnen een paar jaar, nadat de heidense titel van Pontifex was afgeschaft, werd deze door de keizer die hem had afgeschaft, aan de bisschop van Rome (99) geschonken, met al de heidense gebruiken die eraan vastkleefden; vanaf dit ogenblik werd deze bisschop de hoofdfiguur die over het belijdend […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Het beest uit de aarde

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_7_3.htm

Dit beest wordt als volgt aan ons voorgesteld: "En ik zag een ander beest uit de aarde opstijgen, en het had twee horens, gelijk een lam, en het sprak als de draak". (Openb.13:11) Alhoewel dit beest wordt vermeld na het beest uit de zee, betekent dit nog niet dat het tot bestaan kwam na dit beest uit de zee. Het werk dat het deed blijkt trouwens het tegendeel aan te tonen; want het is door zijn toedoen dat de mensheid wordt aangezet tot het (vers 12) "aanbidden van het eerste beest", nadat dit een dodelijke wonde had opgelopen, hetgeen dan ook aantoont dat het tevoren reeds bestond. Dat het als tweede wordt genoemd komt door het feit dat het alle autoriteit van het eerste beest uitoefent en al de mensen tot het aanbidden ervan aanzet; vandaar dat het niet nauwkeurig kon worden beschreven, zonder dat het andere beest eerst ten tonele was verschenen. Welnu, in het oude Chaldea bestond het type van dit beest. Die god werd in Babylon Nebo genoemd, in Egypte Nub of Num, (122) en bij de Romeinen Numa, aangezien Numa Pompilius, de grote koning-priester van de Romeinen, precies de plaats beklede van de Babylonische Nebo. Bij de Etrusken, van wie de Romeinen de meeste van hun riten hadden overgenomen, werd hij Tages genoemd; van deze Tages wordt speciaal vermeld dat hij als kind plotseling op een wonderbare wijze uit een groef of hol in de grond (123) was geboren, net zoals Johannes het beest "uit de aarde zag opkomen". In Egypte werd deze God afgebeeld met de kop en de horens van een ram. (fig.55) (124) Ook in Etruri schijnt hij op een gelijke wijze te zijn afgebeeld; want hier treffen we een goddelijk en mirakuleus kind aan dat wordt voorgesteld met de horens van een ram. (Fig.56) (125) De naam Nebo, de grote onderscheidende naam van deze god, betekent "de profeet", en in deze functie verschafte hij orakels, beoefende waarzeggerij, beriep zich op bovennatuurlijke krachten en was hij een ingewijde in de magie. Hij was een grote wonderdoener en beantwoordde nauwkeurig aan de beschrijving van de profetie, waarin wordt gezegd (vers 13): "En het verricht grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel doet neerdalen naar de aarde ten aanschouwen van de mensen." Het was met deze kenmerken dat de Etruskische Tages bekend was; want hij was degene die naar men zei de Romeinen het waarzeggen had aangeleerd en al het bijgeloof en het wonderbaarlijke gegoochel dat ermee verbonden was. (126) Zoals wij in de huidige tijd berichten horen van wenende beelden en knipogende Madonna's en van een onnoemelijke aantal wonderen die voortdurend in de roomse Kerk geschieden als bewijs van een of ander pauselijk dogma, zo was dit ook reeds in het systeem van Babylon. Er bestaat nauwelijks een vorm van "vroom bedrog" of heilige bedriegerij die vandaag op de oevers van de Tiber wordt beoefend, waarvan niet kan worden bewezen dat deze niet reeds een tegenhanger had op de oevers van de Eufraat of in de systemen die er zijn ontstaan. Heeft iemand gezien dat het beeld van de maagd weende? Zo zijn er reeds vele tranen vergoten door de heidense beelden. Lucan verwijst naar deze weekhartige afgodsbeelden, wanneer hij het heeft over de wonderen die tijdens de burgeroorlogen gebeurden: "De tranen die werden vergoten door de beschermgoden van ons land, en het zweet van de Lares, vertellen ons over het leed van de stad" (127) Ook Vergilius verwijst naar hetzelfde, wanneer hij zegt: "De wenende beelden voorspelden de oorlogen, zoals ook het heilige zweet van de koperen idolen." (128) Toen Publius Crassus, tijdens het consulaat van Appius Claudius en Marcus Perpenna, in een gevecht met Aristonicus werd verslagen, weende het beeld van Apollo te Cumea gedurende vier dagen zonder onderbreking. (129) De goden hadden echter ook een vrolijk humeur benevens hun rumoerige buien. Indien Rome het als een goddelijke prestatie beschouwd wanneer het heilige beeld van haar Madonna "knipoogt", dan dienen we tevens in gedachte te houden dat de heilige beelden van het heidendom bij gelegenheid eveneens

een brede glimlach konden opzetten. Dat zij dit werkelijk ook deden blijkt uit de vele bewijzen. Psellus deelt ons mee dat wanneer de priesters hun magische krachten gebruikten, "de beelden lachten , en lampen spontaan gingen branden." (130) Wanneer de beelden echter vrolijk waren dan schijnen zij bij degenen die hen aanschouwden andere gevoelens te hebben opgewekt dan vrolijkheid. "De theurgisten", zegt Salvert "lieten hun goden in de lucht verschijnen, te midden van dampen, zonder gebruik te maken van vuur. De Theurgis Maximus bediende zich ongetwijfeld van een geheim dat hieraan gelijk was, wanneer in de dampen van de wierook die hij voor het beeld van Hecate brandde, het beeld werd gezien dat op zo'n natuurlijke wijze lachte dat de toeschouwers door vrees werden gegrepen ." (131) Er waren echter momenten dat er andere gevoelens werden opgewekt. Werd het beeld van Madonna ertoe bewogen op een vriendelijke wijze naar een begunstigde aanbidder te kijken en hem naar huis te zenden met de verzekering dat zijn gebed werd verhoord? Zo deden ook de beelden van de Egyptische Isis. Zij waren op zo'n manier gemaakt dat de godin de zilveren slang op haar voorhoofd kon doen schudden en toestemmend naar degenen kon knikken, die zich tot haar hadden gericht op de wijze die haar behaagde. (132) Van roomse heiligen lezen wij dat zij hun wonderlijke krachten toonden door de rivieren of de zee over te steken in de meest onwaarschijnlijke voertuigen. Zo staat er over Sint Raymond geschreven dat hij over de zee werd gebracht op zijn mantel. (133) Het heidendom staat op dit terrein beslist niet achter; want, van een boeddhistische heilige, Sura Acharya, is opgetekend dat hij, "ten einde geregeld zijn kudden ten westen van de Indus te bezoeken, hij op zijn mantel de stroom overstak". (134) De goden en hogepriesters van het heidendom toonden zelfs veel meer veerkracht dan dit. In onze huidige tijd is er in de Kerk van Rome, ergens op het vasteland van Europa, een heilige man die zich verheugt in de naam van St.Cupertin, en die zo overloopt van spiritualiteit dat wanneer hij zich in zijn devotie verdiept, zijn lichaam zich, ondanks alle wetten der zwaartekracht, verscheidene tientallen centimeters boven de grond verheft. Dit was tevens zo met de beroemde St. Franciscus van Assisi, (135) Petrus Martina, (136) en Franciscus van Macerata, (137) enkele eeuwen geleden. Maar toch St.Cubertin of St.Franciscus en zijn soortgenoten vormen de basis van deze bovenmenselijke devotie. De priesters en magi□rs van het Chaldeeuwse systeem waren hen hierin niet eeuwen voorafgegaan, maar zelfs duizenden jaren. Coelius Rhodiginus zegt "dat, volgens de Chaldee□n, lichtstralen die voortkomen van de ziel, soms op een goddelijke wijze het lichaam binnendringen, dat zich daardoor vanzelf boven de aarde verheft, zoals dit onder andere gebeurde met Zoroaster." (138) De leerlingen van Jamblichus beklemtonen dat zij dikwijls getuigen waren geweest van zo'n mirakel in het geval van hun meester, die wanneer hij bad, tot op een hoogte van vijf meter boven de grond uitsteeg. (139) Het grootste wonder dat Rome beweert te kunnen verrichten, gebeurt door het uitspreken van vijf magische woorden, waarbij het lichaam, het bloed en de ziel, evenals de goddelijkheid van onze Heer Jezus Christus van de hemel naar beneden worden gehaald, zodat hij lichamelijk aanwezig kan zijn in het sacrament van het altaar. De Chaldeeuwse priesters beweerden dat zij op dezelfde wijze, met gebruikmaking van toverspreuken, hun godheden naar beneden konden halen om bezit te nemen van hun beelden, opdat hun "ware aanwezigheid" zich hierin zichtbaar zou manifesteren. Dit noemden zij het "maken van goden"; (140) ongetwijfeld ligt dit aan de basis van de godslasterlijke uitspraak van de paapse priesters, die erop neerkomt dat zij de macht hebben om "hun Schepper te scheppen". Voor zover ik het heb kunnen navorsen, bestaat er geen bewijs dat in het Babylonische systeem, de dunne ronde koek of hostie, het "bloedeloze offer van de mis", ooit anders werd beschouwd dan als een symbool , waarvan men aannam dat het veranderde in de god die het voorstelde. Maar toch is de leerstelling van de transsubstantiatie duidelijk van een magische aard, waarbij tijdens het uitspreken van een paar machtige woorden □□n substantie overgaat in een andere, of waarbij men door een handige goochelarij de substantie volledig laat

verdwijnen en een andere ervoor in de plaats stelt. Bovendien eigent de paus zich, in de opperste uitoefening van zijn gezag, het recht toe om de bliksems van Jehova te zwaaien en al degenen die hem tegenwerken te excommuniceren. Koningen en ganse volkeren, gelovend in deze macht, beefden en bogen zich voor hem neer, uit vrees te worden verpletterd door zijn geestelijke donders. De priesters van het heidendom kenden zich dezelfde macht toe; en om het geloof in hun geestelijke macht te verstevigen, poogden zij zelfs om de ware hemellichten naar beneden te halen; het schijnt zelfs redelijk te geloven dat zij daar ook in slaagden en dat zij daarmee voorafgingen aan de prachtige ontdekking van Dr. Franklin. (141) Van Numa Pompilius wordt gezegd dat hij daar heel succesvol in was. Zijn opvolger, Tullus, Hostilius, die zijn voorbeeld ging navolgen, faalde in zijn poging en werd samen met zijn ganse familie, net zoals de professor Reichman in recente tijd, getroffen door het licht dat hij naar beneden trachtte te halen. (142) Dit waren de wonderbaarlijke krachten die in het goddelijke Woord werden toegeschreven aan het beest van de aarde, en die tevens kenmerkend waren voor het oude Babylonische type. Ter nagedachtenis aan de geboorte van de god uit een "gat in de aarde" werden de mysteries dikwijls gevierd in grotten onder de grond. Dit was het geval in Perzi□, waar van Tages werd gezegd dat hij uit de grond werd geboren. Ook over Mithra deed de fabel de ronde dat hij uit een grot in de aarde was voortgekomen. (143) Numa van Rome zelf beweerde dat hij al zijn openbaringen van de nimf Egeria in een grot ontving. (144) Het was in deze grotten dat mensen voor het eerst werden ingewijd in de geheime mysteries, en door de tekenen en leugenachtige wonderen die zij te zien kregen werden zij na de dood van Nimrod, tot zijn aanbidding in een nieuwe vorm teruggebracht. Dit apocalyptische beest, dat "uit de aarde opstijgt", komt over de gehele linie overeen met die oude god die uit een "gat in de grond" werd geboren; want geen woorden konden een betere beschrijving geven van zijn handelen dan de woorden van de voorzegging (vers 13): "En het verricht grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel doet neerdalen op de aarde ten aanschouwen van de mensen... en hij zegt tot hen, die op de aarde wonen dat zij een beeld moeten maken voor het beest dat de wond van het - zwaard had en leefde." Dit wonderen-werkende beest, Nebo genaamd, of "de Profeet", als de voor ons liggende passage te vergelijken met Openb.19:20, zal het ons duidelijk worden dat dit beest dat "uit de aarde opsteeg", nadrukkelijk bij die naam wordt genoemd: "En het beest werd gegrepen, en met hem de valse profeet , die de tekenen in de tegenwoordigheid van hem gedaan had waardoor hij verleid had, die het merkteken van het beest ontvangen hadden, en die zijn beeld aanbaden." Indien het "beest uit de aarde" was dat "wonderen verrichte" voor het eerste beest, dat toont dit dat "het beest van de aarde" identiek is aan de " valse profeet ", met andere woorden "Nebo". Indien we de geschiedenis van het Romeinse Rijk onderzoeken, dan zullen we bemerken dat ook daar een nauwkeurige overeenkomst bestaat tussen type en antitype. Toen de dodelijke wonde van het heidendom was genezen, en de oude heidense titel van Pontifex was hersteld, gebeurde dit door middel van de corrupte geestelijkheid, gesymboliseerd, zoals algemeen wordt aangenomen, door het beeld van een beest met horens, zoals een lam, en overeenkomstig de woorden van onze Heer: "Wacht u voor de valse profeten, die in sc […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Het beeld van het beest

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_7_4.htm

Het beest uit de aarde leidt de wereld niet enkel tot de aanbidding van het eerste beest, maar (vers 14) hij beweegt degenen die op de aarde wonen om een "beeld te maken voor het beest dat de wond van het zwaard had en weer leefde." Tijdens de vele jaren van meditatie over de betekenis van "het beeld van het beest", kon ik niet de minst bevredigende verklaring vinden in al de theorie□n die hieromtrent ooit werden voorgesteld, totdat ik een bescheiden maar waardevol werk in handen kreeg, dat ik reeds heb aangehaald en dat getiteld is ' An Original Interpretation of the Apocalypse '. Dat werk, blijkbaar het product van een scherpzinnige geest die goed onderlegd was in de geschiedenis van het pausdom, bracht meteen de oplossing van de moeilijkheid. Het beeld van het beest wordt daarin ge□dentificeerd met de Maagd Moeder, of de Madonna. (152) Op het eerste zicht mag dit dan wel een zeer onwaarschijnlijke oplossing lijken; maar bij een vergelijking met de religieuze geschiedenis van Chaldea, verdwijnt de onwaarschijnlijkheid volledig. In het oude Babylonische heidendom, kende men een beeld van het beest uit de zee; en als wij vernemen wat dat beeld was, dan denkt ik dat het probleem duidelijk is gemaakt. Toen Dagon voor het eerst ter aanbidding werd voorgesteld, toen was, zoals de lezer wel weet, de favoriete vorm waarin hij werd aanbeden die van een kind in de armen van zijn moeder, terwijl hij op veel verschillende manieren werd voorgesteld en getoond werd met veel verschillende eigenschappen. In het normale verloop van de gebeurtenissen, ging men de moeder samen met het kind aanbidden, ja, werd zij zelfs het favoriete voorwerp van aanbidding. Om deze aanbidding te rechtvaardigen diende deze moeder, zoals we reeds hebben gezien, natuurlijk tot godheid te worden verheven, en moesten haar goddelijke macht en voorrechten worden toebedeeld. De waardigheid die men veronderstelde eigen te zijn aan de zoon, die waardigheid werd ook toegeschreven aan de moeder. De naam van eerbetoon die hij droeg, een gelijksoortige naam werd ook aan haar gegeven. Hij werd Belus, "de Heer" genoemd; zij Beltis, "Vrouwe". (153) Hij werd Dagon, (154) de "Meerman" genoemd, zij Derketo, (155) de "Meermin". Als de Wereldkoning droeg hij de hoorns van de stier: (156) zij, zoals we reeds hebben gezien, volgens de autoriteit van Sanchuniaton, plaatste op haar eigen hoofd de kop van de stier , als het teken van koninklijke waardigheid. (157) Als de zonnegod werd hij Be□l-samen genoemd, "Heer van de hemel'" (158) als de maangodin werd zij Melkat-ashemin genoemd, "Koningin van de hemel". (159) Hij werd in Egypte aanbeden als de "Bekendmaker van goedheid en waarheid": (160) zij in Babylon onder het symbool van de Duif, als de godin van zachtaardigheid en barmhartigheid, (161) de "Moeder van de gunstige ontvangst", (162) "genadig en minzaam voor de mensen". (163) Onder naam Mithra werd hij aanbeden als Mesites, (164) of "de Middelaar"; zij, als Aphrodite of de "bedwingster van toom", werd Mylitta genoemd "de Middelares". (165) Hij werd voorgesteld als degene die de grote slang onder zijn hiel vermorzelde; (166) zij, terwijl zij de kop van die slang in haar hand verpletterde. (167) Onder de naam van Janus droeg hij een sleutel, als de opener en sluiter van de poorten van de onzichtbare wereld. (168) Onder de naam van Cybele, kreeg zij een gelijksoortige sleutel toebedeeld, als embleem van dezelfde macht. (169) Als de reiniger van zonde, werd hij de "onbesmette god" (170) genoemd; zij had ook de macht om zonde uit te wissen, en alhoewel zij de moeder van het zaad was, werd zij toch de "Maagd, zuiver en onbevlekt" (171) genoemd. Hij werd voorgesteld als de "Rechter van de doden"; van haar werd aangenomen dat zij hem bij de rechterstoel ter zijde stond, in de onzichtbare wereld. (172) Er wordt van hem verteld dat hij, nadat hij door het zwaard werd gedood, terug tot leven kwam, (173) en ten hemel opvoer. (174) Alhoewel zij ook volgens de verslagen, met het zwaard door □□n van haar zoons werd gedood, (175) werd

zij toch, volgens de mythe, door haar zoon lichamelijk naar de hemel gedragen, (176) waar zij Pampasileia werd, "Koningin van het universum". (177) Tenslotte, om het geheel te sluiten, was de naam waarmee zij nu bekend stond Semel□, hetgeen in de Babylonische taal de betekenis heeft van "HET BEELD". (178) Aldus werd zij in elk opzicht, tot de laatste jota of letter, het uitdrukkelijke beeld van het Babylonische "beest dat de wond van het zwaard had en weer leefde." Na hetgeen de lezer reeds gezien heeft in een vorig gedeelte van dit boek, is het nauwelijks noodzakelijk te vermelden dat het precies deze godin is die nu in de Kerk van Rome wordt aanbeden onder de naam van Maria. Alhoewel die godin bij de naam van de moeder van onze Heer wordt genoemd, werden alle attributen die haar kenmerken, gewoonweg ontleend aan de Babylonische Madonna, en behoren niet toe aan de Maagd-Moeder van Christus. (179) [179] De manier waarop de Paapse Madonna wordt afgebeeld, is duidelijk overgenomen van de Heidense godin. De grote godin werd zittend afgebeeld in de beker van de lotusbloem (zie BRYANT, deel III, p.180, waar Harpocrates op deze wijze wordt afgebeeld; en VAUXs Handbook of British Museum, p.429, waar Cupido op een bloem zit). In India wordt dezelfde manier van afbeelden gebruikt; Brahma, die gezeten is op een lotusbloem, en die zou zijn voortgekomen uit de navel van Vishnu. De grote godin moest over een soortgelijk vervoermiddel kunnen beschikken, en daarom zien we in India Laksnmi, de "moeder van het universum", op een lotusbloem zitten, terwijl zij door een schildpad wordt gedragen (zie fig.57, uit COLEMAN, Mythology, plaat 23). Het pausdom heeft dit heidense voorbeeld gebruikt, want in de Pancarpium marianum, p.88, wordt de Maagd en het kind afgebeeld, terwijl zij in de beker van een tulp zitten (zie fig.58). In heel de Bijbel vinden we niet □□n enkel vers of letter, om de gedachte te ondersteunen dat Maria aanbeden dient te worden, dat zij de "toevlucht is voor zondaars", dat zij "onbevlekt" was, dat zij verzoening deed voor zonde toen zij bij het kruis stond, en toen volgens Simeon, "een zwaard haar eigen ziel doorboorde"; ook lezen we daar nergens dat zij na haar dood werd opgewekt en in heerlijkheid naar de hemel werd gevoerd. Maar in het Babylonische systeem vinden we evenzeer een verzoening was als de dood van Christus; - want, in het Devote officie of Kerkboek, aangenomen door de "Broederschap van het heilig hart", lezen we deze godslasterlijke woorden, "Ga dan, vrome klant! Ga naar het hart van Jezus, maar laat uw weg gaan door het hart van Maria; het zwaard van verdriet dat haar ziel doorboorde opent voor u een doorgang ; ga door de wond die door liefde ontstond"; (180) - weer horen we □□n verklaring van het nieuwe geloof, zoals M. Genoude in Frankrijk zegt dat "Maria de schuld van Eva herstelde, zoals onze Heer de schuld van Adam"; (181) en een ander - professor Oswald van Paderbom bevestigt dat Maria geen menselijk schepsel was zoals wij, maar dat zij "de Vrouw is, zoals Christus de Man is", en dat "Maria eveneens tegenwoordig is in de eucharistie, en dat het onbetwistbaar is dat, volgens de leerstelling over de eucharistie van de Kerk, deze aanwezigheid van Maria in de eucharistie waar en echt is, en niet slechts figuurlijk"; (182) verder lezen we in het pauselijk besluit betreffende de Onbevlekte Ontvangenis, dat diezelfde Madonna, voor dit doel "gewond met het zwaard", uit de doden opstond, en na haar hemelvaart Koningin des hemels werd. Wanneer dit alles zo is, wie ziet dan niet hetgeen er in die afvallige gemeenschap te vinden is dat precies beantwoordt aan het maken en opstellen, midden in het christendom, van een "Beeld voor het beest dat de wond van het zwaard had en weer leefde." Wanneer de ge□nspireerde termen worden geraadpleegd, dan zullen we bemerken dat dit diende te gebeuren door een publieke, algemene daad van het afvallige christendom; (vers 14), "terwijl het tot hen die op de aarde wonen, zegt dat zij een beeld moeten maken voor het beest"; en zij maakten het. Wij dienen hier nu wel het belangrijke feit te beschouwen, dat dit nooit werd gedaan, en nooit gedaan kon worden, tot acht jaar geleden; dit dan vanwege het feit dat, tot op dat ogenblik de Madonna van Rome nooit werd beschouwd alsof zij al de eigenschappen die kenmerkend waren voor het Babylonische "BEELD van het beest", in zich combineerde. Tot op dat moment aanvaardde men

zelfs in Rome niet dat Maria werkelijk onbevlekt was, alhoewel dit slechte zuurdeeg reeds lange tijd krachtig aan het werk was, en dientengevolge kon zij niet het volmaakte tegenbeeld zijn van het Babylonische Beeld. Wat echter nooit tevoren gebeurde, werd gedaan in december 1854. Toen kwamen bisschoppen uit alle delen van het christendom, en afgevaardigden van de uiteinden der aarde in Rome samen; en met slechts vier stemmen tegen, werd het besluit aanvaard dat Maria, de moeder van God, die stierf, uit de doden opstond en ten hemel opsteeg, voortaan aanbeden diende te worden als de Onbevlekte Maagd, "ontvangen en geboren zonder zonde." Dit was de nadrukkelijke oprichting van het Beeld van het beest, en dat door de □□nstemmigheid van "degenen die op de aarde wonen". Welnu, na deze oprichting, wordt er gezegd dat het beest van de aarde, leven en spraak geeft aan het Beeld, wat vooreerst inhoudt dat het noch leven noch spraak heeft in zichzelf; maar dat het toch door middel van het beest van de aarde, zowel leven als spraak zal hebben, en dat het een werkzame vertegenwoordiger van de paapse geestelijkheid zal zijn, die het precies zal laten spreken zoals het haar past. Sedert het Beeld werd opgericht, werd zijn stem in gans het pausdom gehoord. Vroegere besluiten werden min of meer rondgestuurd in naam van Christus. Nu worden alle dingen voornamelijk gedaan in naam van de Onbevlekte Maagd. Haar stem wordt overal gehoord - haar stem is de hoogste. Maar, laat het niet aan onze aandacht ontgaan, dat wanneer de stem wordt gehoord, het niet de stem is van barmhartigheid en liefde, maar de stem van wreedheid en terreur. De besluiten die worden uitgevaardigd onder de naam van het Beeld, zijn van dien aard, (vers 17) dat "niemand zou kunnen kopen of verkopen, behalve wie het merkteken, de naam van het beest of het getal van zijn naam heeft." Nauwelijks is het Beeld opgericht, of we zien hoe dit alles zich begint te ontwikkelen. Wat anders was het Concordaat in Oostenrijk, dat zo spoedig volgde? Dat concordaat is, wegens de kracht van onverwachte gebeurtenissen, nog niet in werking getreden; maar indien dit wel was gebeurd, dan zouden de resultaten precies zijn geweest zoals was voorzegd - dat niemand in de Oostenrijkse gebieden zou "kopen of verkopen" zonder het teken in een of andere vorm. Wanneer zo'n onverdraagzaam concordaat zo spoedig volgt op de verklaring van de Onbevlekte Ontvangenis, dan toont dit duidelijk aan wat de ware aard van dat besluit is. De gebeurtenissen die zich spoedig daarna in Spanje voltrokken tonen ons ook hier de krachtige werking van diezelfde vervolgende geest. Gedurende de laatste jaren, is de uitbreiding van het geestelijk despotisme blijkbaar afgeremd; ongetwijfeld zijn velen daardoor de mening toegedaan dat de macht van het pausdom of van haar ondergeschikten, vanwege de wankele en manke toestand van de wereldse soevereiniteit van het pausdom, zich niet meer kan laten gelden. Maar het Mysterie der Wetteloosheid beschikt over een verbazende vitaliteit; niemand kan ooit van tevoren vertellen welke ogenschijnlijke onmogelijkheden zullen aangewend worden om de vooruitgang van waarheid en vrijheid af te remmen, hoe veelbelovend de zaken ook mogen zijn. Wat er ook met de wereldlijke soevereiniteit van de Romeinse staten mag gebeuren, het is vandaag in geen enkel opzicht duidelijk, zoals het voor velen een korte tijd geleden wel het geval bleek te zijn, dat de omverwerping van de geestelijke macht van het pausdom op handen is, en dat haar mach […]

De Twee Babylons - A. Hislop - De naam van het beest, het getal van zijn naam, het onzichtbare hoofd van het pausdom

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_hoofdstuk_7_5.htm

De identificatie van Dagon en de paus, brengt ons op een vanzelfsprekende en eenvoudige wijze tot de langgezochte naam en het getal van het beest en bevestigt, door geheel nieuwe bewijzen, de oude protestantse zienswijze van het onderwerp. De naam "Lateinos" wordt door de protestantse schrijvers algemeen aanvaard, als zijnde een naam die verschillende veronderstellingen oproept ten gunste van deze mening. Maar desondanks zijn er steeds wel bepaalde leemten gevonden, en men heeft begrepen dat er iets ontbrak om deze hypothese buiten elke twijfel te plaatsen. Welnu, indien wij het onderwerp vanuit de Babylonische hoek belichten, zullen we bemerken dat de naam en het getal van het beest op een zodanige wijze tot ons gebracht zijn dat er geen enkel bewijsstuk ontbreekt. Osiris of Nimrod, die de paus vertegenwoordigt, werd aangeduid onder verschillende benamingen, vandaar dat hij, zoals Wilkinson opmerkt, (184) in dezelfde positie kwam te staan als zijn vrouw, die "MYRIONYMUS" werd genoemd, de godin met de "tienduizend namen". Hoe kunnen wij, onder die ontelbare namen, de naam erkennen waarop de Geest van God wijst in de raadselachtige taal waarin over de naam van het beest, en het getal van zijn naam wordt gesproken? Indien we de apocalyptische naam van het systeem kennen, dan zal dit ons leiden tot de naam van het hoofd van het systeem. De naam van het systeem is "Verborgenheid". (Openb.17:5) Welnu, hier hebben we de sleutel om het raadsel terstond te ontcijferen. Nu dienen we slechts te onderzoeken wat de naam was waardoor Nimrod gekend was als de god van de Chaldeeuwse mysteries. Zoals we hebben gezien, was die naam Saturnus. Saturnus en Mysterie zijn beide Chaldeeuwse woorden, en ze zijn onderling gerelateerd. Zoals Mysterie de betekenis heeft van het Verborgen systeem, zo ook betekent Saturnus de Verborgen god. (185) Voor de ingewijde was de god geopenbaard; voor al de anderen was hij verborgen. Welnu, de naam Saturnus wordt in het Chaldeeuws Sat□r uitgesproken; maar zoals elke geleerde op het gebied van het Chaldeeuws weet bestaat dit woord enkel uit de vier letters, die is - St□r. Deze naam bevat precies het apocalyptische getal 666: - S = 60 T = 400 U = 6 R = 200 ---- 666 Indien de paus, zoals we hebben gezien, de wetmatige vertegenwoordiger van Saturnus is, dan houdt dit ook in dat het nummer van de paus precies 666 is. Maar er is nog meer; zoals we reeds eerder hebben gezien, was de oorspronkelijke naam van Rome zelf Saturnia, dat wil zeggen "de stad van Saturnus". Dit wordt bevestigd door Ovidius, (186) Plinius (187) en Aurelius Victor. (188) Aldus kan de paus een dubbele aanspraak maken op de naam en het getal van het beest. Hij is de enige wetmatige vertegenwoordiger van de oorspronkelijke Saturnus heden ten dage, en hij regeert in diezelfde stad op de zeven heuvels waar de Romeinse Saturnus voordien heerschappij uitoefende; en het is omdat hij er lange tijd na hem verblijf hield dat gans Itali□ naar zijn naam werd genoemd, namelijk "het land van Saturnus". Maar welk verband mag er bestaan tussen al deze feiten en de naam Lateinos, waarvan algemeen wordt aangenomen dat dit de "naam van het beest" was? Zeer veel; en wij hebben het bewijs dat de algemene opinie bijzonder goed gefundeerd is. Saturnus en Lateinos zijn twee synoniemen, die precies dezelfde betekenis hebben en beide naar dezelfde god verwijzen. De lezer kan de verzen van Vergilius nog niet vergeten zijn, waar ons Lateinos, tot wie de Romeinen of het Latijnse ras hun oorsprong terugvoeren, wordt afgebeeld met een aureool rond het hoofd, ten einde weer te geven dat hij "een kind van de Zon" was. (189) Vandaar dat het vanzelfsprekend is dat volgens de populaire opinie, de oorspronkelijke Lateinos dezelfde positie heeft bekleed als Saturnus in de mysteries, waar hij ook werd vereerd als het "zaad van de Zon". Bovendien is het ongetwijfeld zo

dat de Romeinen wisten dat de naam "Lateinos" de betekenis heeft van de " Verborgene ", want hun oudheidkundigen verklaren eensgezind dat Latium zijn naam ontving van Saturnus die er "verborgen" verbleef. (190) Indien we ons dan ook baseren op de etymologie, zelfs volgens het getuigenis van de Romeinen, is Lateinos gelijkwaardig aan "degene die verborgen is", dat wil zeggen aan Saturnus, de "god van het Mysterie". (191) Terwijl Saturnus de naam van het beest is, en het mystieke getal bevat, is Lateinos, die hetzelfde getal bevat, juist een bijzondere en duidelijke benaming van hetzelfde beest. De paus dan, als het hoofd van het beest, is eveneens Lateinos of Saturnus, dat is het hoofd van het Babylonische "Mysterie". Wanneer de paus eist dat al zijn diensten in het Latijn uitgevoerd zullen worden dan betekent dit zoveel als dat zij in de taal van het "Mysterie" verricht dienen te worden; als hij zijn Kerk de Latijnse Kerk noemt komt dit overeen met de verklaring dat het de Kerk van het "Mysterie" is. Door de naam die de paus zelf gekozen heeft, heeft hij zodoende eigenhandig op het voorhoofd van zijn afvallige gemeenschap de goddelijke aanduiding van de Openbaring geschreven, namelijk "Mysterie" - Babylon de Grote." Door de zuiverste gevolgtrekkingen werden we alzo stap voor stap verder gevoerd, totdat we het mystieke nummer 666 onmiskenbaar en "onuitwisbaar aangebracht" terugvinden op zijn eigen voorhoofd, en dat hij die zijn zetel heeft op de zeven heuvels van Rome exclusief en onaantastbaar aanspraak maakt op de positie van het zichtbare hoofd van het beest. De lezer moet tevens hebben opgemerkt, indien hij het verslag dat spreekt over de naam en het getal van het apocalyptische beest zorgvuldig heeft beschouwd, dat in de uitdrukkingen die dat getal en die naam weergeven, er nog een raadsel is dat niet over het hoofd gezien mag worden. De tekst is als volgt: "Wie verstand heeft, berekene het getal van het beest, want het is het getal van een mens ." - Openb.13:18. Wat betekent de uitdrukking, dat "het getal van het beest, het getal van een mens " is? Wil het enkel zeggen dat het naar een naam genoemd is van een bijzonder iemand die tevoren heeft geleefd? Dit is de betekenis die aan deze woorden algemeen werd toegekend. Maar dit zou beslist niet zeer duidelijk zijn, iets dat niet eveneens van toepassing kan worden gebracht op een massa namen. Maar beschouw deze uitdrukking eens in het verband met de vastgestelde feiten van de zaak, en zie eens wat een goddelijk licht plots uit deze uitdrukking straalt. Saturnus, de verborgen god, de god van de mysteries die de paus vertegenwoordigt, wiens geheimen enkel toegankelijk waren voor de ingewijden, was niemand minder dan Janus, die algemeen bekend was in Rome, zowel door de oningewijde als de ingewijde, hij, de grote Middelaar, degene die opent en sluit, die de sleutel van de onzichtbare wereld had. Welnu, wat betekent de naam Janus? Die naam, zoals Cornificius in Macrodius aantoont, was eigenlijk Eanus; (192) en in het oude Chaldeeuws betekende Eanush "de mens". Die bepaalde naam werd aan het Babylonische beest uit de zee gegeven, toen het voor het eerst op de voorgrond trad. (193) De naam E-anush of "de Mens" werd van toepassing gebracht op de Babylonische messias, ten einde hem te identificeren als het beloofde zaad van de Vrouw. De naam van "de Mens" in verband gebracht met een god , had tot doel hem voor te stellen als de " god-mens ". We hebben gezien dat de Hindoe Shasters in Indi□ er getuigenis van afleggen dat, ten einde de goden toe te laten hun vijanden te overwinnen, het nodig was dat de Zon, de opperste godheid, ge□ncarneerd zou worden en uit een vrouw werd geboren. (194) De klassieke nati□n hadden nu een dergelijke legende. "In de hemel was er een gangbare traditie,", zegt Apollodorus "dat de reuzen nooit konden worden overwonnen, tenzij met behulp van een mens !! (195) Die man, van wie werd geloofd dat hij de tegenstanders van de goden had overwonnen, was Janus de god-mens. Ten gevolge van zijn aanmatigend karakter en zijn heldendaden, werd aan Janus grote macht toegeschreven, en werd hij aangesteld tot de bewaker van de poorten der hemel en tot scheidsrechter van 's mensen eeuwige bestemmingen. Van deze Janus, deze Babylonische "mens", is de paus zoals we gezien hebben de wetmatige vertegenwoordiger; vandaar dat hij de sleutel van Janus draagt en terzelfder tijd die van Cybele,

zijn moeder-vrouw; en vandaag de dag maakt hij aanspraak op al de godslasterlijke titels van die god. Het feit dan, dat de paus zijn aanspraak op universele hulde baseert op het bezit van de sleutels der hemel, en dat in een betekenis die hem, in tegenstelling tot alle beginselen van het christendom, in staat stelt de poorten der heerlijkheid te openen en te sluiten naar zijn believen en zijn soevereine wil, is een treffend en aansluitend bewijs dat hij het hoofd is van het beest uit de zee, wiens getal, ge□dentificeerd met Janus, het getal van een mens is, en nauwkeurig overeenkomt met 666. Maar er is nog iets anders aan de naam Janus of Eanus, dat we niet over het hoofd mogen zien. Alhoewel Janus voornamelijk werd aanbeden als de messias of god-mens, werd hij ook vereerd als "Principium Deodorum" (196) , de bron en oorsprong van alle heidense goden. Wij hebben hem in dit karakter reeds via Kusch tot Noach teruggevoerd; maar om aanspraak te kunnen maken op deze voorname eigenschap, in zijn ware volledigheid, moet hij nog verder worden teruggevoerd. In de dagen van Sem en zijn broers, die door de zondvloed van de oude naar de nieuwe wereld waren overgegaan, kenden de heidenen, op het moment dat de mysteries werden uitgebroed, de ganse geschiedenis van Adam, waardoor het noodzakelijk was, indien men een vergoddelijking van de mensheid wenste aan te tonen, dat zijn superieure waardigheid als de menselijke "Vader van goden en mensen ", niet zou worden genegeerd. Dit gebeurde ook niet. De mysteries waren vol van wat hij deed en van hetgeen hem overkwam; en de naam E-anush, of zoals hij in zijn Egyptische vorm voorkomt, Ph'anesh, (197) "de mens", was slechts een andere naam voor onze grote voorvader. De naam van Adam komt in het Hebreeuws van Genesis praktisch altijd voor met het bepaald lidwoord als prefix, hetgeen betekent "de Adam" of "de mens". Er is echter dit onderscheid, - "de Adam" of "de mens" verwijst naar de niet-gevallen mens, E-anush, "de mens", naar de "gevallen man". E-anush dan, als "Principium Deodorum", "de bron en vader van de goden", is de "GEVALLEN Adam". (198) Het beginsel van de heidense afgoderij ging meteen de gevallen mensheid verheerlijken, haar lusten heiligen, de mens de vrijheid schenken naar het vlees te leven, en na zo'n leven was er toch nog de verzekering van eeuwige zegen. E-anush, de "gevallen mens", werd verkozen als het menselijke hoofd van dit corrupte systeem - dit "Mysterie der Wetteloosheid." Welnu, met deze gegevens komen we tot de ware betekenis van de naam, die werd gegeven aan de godheid die gewoonlijk in Frygi□ samen met Cybele werd aanbeden, onder hetzelfde karakter als deze Janus, die zowel de Vader van de goden was als de bemiddelende godheid. Die naam was Atys of Attis, of Attes, (199) en de betekenis zal duidelijk blijken uit het welbekende Griekse woord At□, hetgeen betekent "dwaling door zonde", en dat klaarblijkelijk is afgeleid van het Chaldeeuwse Hata, "zondigen". Atys of Attes, dat van hetzelfde werkwoord is gevormd, en op een gelijke wijze, betekent "de zondaar". De lezer zal zich herinneren dat Rhea of Cybele in Frygi□ werd aanbeden onder de naam van Idaia Mater, "de moeder der kennis", en dat zij in haar hand als haar symbool, de granaatappel droeg hetgeen, zoals we reeds hebben geconcludeerd, volgens de heidense betekenis de vrucht was van de "verboden boom". (200) Wie kon dan de begeleidende godheid zijn van die "moeder der kennis" dan deze Attes, "de zondaar", haar eigen man, die ze ertoe bracht in haar zonde te delen en deel te hebben aan haar fatale kennis, zodat hij in de ware betekenis van het woord "de mens der zonde" werd - "de mens, door bemiddeling van wie de zonde d […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Besluit

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/2babylons_besluit.htm

De taak die ik mij had voorgenomen, heb ik nu volbracht. Zelfs nu is het bewijsmateriaal nog in't geheel niet uitgeput; maar, ik vraag aan de lezer of niet elk punt dat ik wilde behandelen, in voldoende mate werd gesteund door het bewijsmateriaal. Is er iemand, die oprecht het bewijsmateriaal heeft beschouwd dat werd aangehaald, die er nu nog aan twijfelt dat Rome Babylon uit de Openbaring is? Is er iemand die durft ontkennen dat Rome, vanaf het fundament tot de hoogste steen, in wezen een systeem is van het heidendom? Wat is dan het praktische besluit van dit alles? Laat iedere christen haar voortaan en voor altijd beschouwen als een weggezondene uit het gebied van het christendom. In plaats van over haar te spreken als een christelijke gemeente, worde het erkend en beschouwd als het Mysterie der Wetteloosheid, ja, als de Synagoge van Satan. Met zo'n overstelpend bewijs betreffende haar waar karakter, zou het dwaas zijn - erger nog - het zou verraad van de zaak van Christus betekenen, om louter een verdedigende houding aan te nemen, om met haar priesters te onderhandelen over de rechtmatigheid van de protestantse orden, de geldigheid van de protestantse sacramenten of de mogelijkheid tot redding buiten haar gemeenschap. Indien Rome nu aanvaard wordt als een deel van de Kerk van Christus, waar is dan het systeem van het heidendom dat ooit heeft bestaan of dat nu bestaat, en dat niet een zelfde aanspraak kan maken? Op welke basis konden de aanbidders van de oorspronkelijke Madonna en het kind in vroegere tijden worden buitengesloten "van het rijk van Israël", of beschouwd worden als "vreemden met betrekking tot de verbonden der belofte"? Efeze 2:6. Op grond waarvan zouden de aanbidders van Visjnoe vandaag buiten de grenzen van zo'n ruime katholiciteit kunnen geplaatst worden? De oude Babyloniërs hielden, zoals de moderne Hindoes dat nu nog doen, op een klare en duidelijke wijze vast aan de tradities van de Drieëenheid, de Incarnatie en de Verzoening. Welnu, wie durft er te beweren dat zo'n nominale erkenning van de hoofdpunten der goddelijke openbaring, zowel voor het ene systeem als voor het andere, de vrijwaring geeft van het brandmerk van het meest dodelijke en godslasterlijke heidendom? En dit geldt eveneens voor Rome. Wij willen wel toegeven dat zij alleen in naam christelijke termen en christelijke namen gebruikt; maar al hetgeen blijkbaar christelijk is in haar systeem, wordt meer dan geneutraliseerd door het kwaadaardige heidendom dat het belichaamt. Toegegeven dat het kan worden bewezen dat het brood dat het pausdom aan haar volgelingen aanbiedt oorspronkelijk van de fijnste tarwe werd gemaakt; maar wat doet dit ter zake, als elk deel van dat brood is vermengd met blauwzuur of strychnine? Kan de voortreffelijkheid van het brood de kracht van het gif tenietdoen? Zal er iets anders zijn dan de dood, zowel een geestelijke als een eeuwige dood, voor al degenen die doorgaan met zich te voeden met het giftige voedsel dat zij aanbiedt? Ja, hier stelt zich de vraag, en laten wij die eerlijk onder ogen zien. Kan er redding zijn in een gemeenschap waar het als een fundamenteel beginsel wordt verklaard, dat de Madonna "onze grootste hoop is; ja, de ENIGE BASIS VAN ONZE HOOP"? (1) De tijd nadert dat de liefde voor sterfelijke zielen der mensen, die door een heidens priesterschap worden misleid, de naam van Christus misbruikend, vereist dat de waarheid in deze zaak op een klare, duidelijke, onversaagde wijze wordt bekendgemaakt. Het beest en het beeld van het beest staan samen geopenbaard voor de ganse christenheid; en nu gaat de verschrikkelijke bedreiging van Gods Woord ten aanzien van haar aanbidding volledig in vervulling (Openb.14:9,10): "Indien iemand het beest en zijn beeld aanbidt en het merkteken aan zijn voorhoofd of op zijn hand ontvangt, zal hij ook drinken van de wijn van de toom van God, die ongemengd in de beker van zijn gramschap is ingeschonken, en hij zal gepijnigd worden met vuur en zwavel ten aanschouwen van de heilige

engelen en ten aanschouwen van het Lam." Deze woorden zijn van ontzagwekkende betekenis; en wee degene die ten slotte schuldig wordt bevonden aan datgene wat ze beschrijven. Zoals reeds werd bevestigd door Elliott, bevatten deze woorden een "chronologische profetie", een profetie die niet verwijst naar de middeleeuwen, maar naar een periode die niet ver verwijderd is van de voltooiing, wanneer het Evangelie reeds een ruime verspreiding kent, en wanneer er een helder licht zou geworpen worden op het karakter en het lot van de afvallige Kerk van Rome (vers 6-8). Zij gaan, volgens de goddelijke cronologie van de gebeurtenissen in vervuiling, onmiddellijk nadat een engel heeft bekendgemaakt, "BABYLON IS GEVALLEN, IS GEVALLEN'. We hebben als het ware met onze eigen oren deze voorzegde "Val van Babylon" horen bekendmaken vanuit de hoge plaatsen van Rome zelf, wanneer de zeven heuvels van de "Eeuwige Stad" de boodschap weerkaatsen die vermeldt, en niet slechts voor de burgers van de Romeinse republiek, maar voor de ganse wereld, dat "HET PAUSDOM, de facto en de jure , van de wereldse troon van de Romeinse Staat IS GEVALLEN'. (2) Welnu, het is volgens het verloop van deze profetie, na deze val van Babylon, dat deze vreselijke bedreiging speciaal en welbepaald naar deze tijd verwijst? Nooit voordien werd de ware aard van het pausdom volledig onthuld; nooit voordien werd er een beeld van het beest gemaakt. Tot op het moment dat het beeld van het beest werd opgericht, en het godslasterlijke besluit omtrent de Onbevlekte (Ontvangenis werd afgekondigd, had zich nog nooit zo'n afvalligheid ontwikkeld; zelfs in Rome had zich nog nooit zo'n schuld opgehoopt, als er nu voor de deur van het grote Babylon ligt. Dit is dan ook een onderwerp van enorm belang voor eenieder die zich binnen de omheining van de Kerk van Rome bevindt - voor eenieder ook die, zoals velen vandaag doen, zijn oog gericht houdt op de Stad op de Zeven Heuvels. Als iemand kan bewijzen dat de paus niet alle voorrechten opeist en dat hij in werkelijkheid niet al de godslasterlijke titels draagt van het Babylonische beest dat "ten dode toe geslacht leek maar van zijn dodelijke wond werd genezen", en wanneer het kan worden aangetoond dat de Madonna, die onlangs éénstemmig werd verheven, niet in elk essentieel onderdeel dezelfde is als het Chaldeeuwse "Beeld" van het beest, dan mogen zij het zich gerust veroorloven om de bedreiging die in deze woorden ligt vervat te verachten. Maar als noch het één, noch het ander kan worden bewezen (en ik daag het meest kritische onderzoek met betrekking tot beide uit), dan mag eenieder die zich binnen de hekken van het pausdom bevindt wel beven bij deze bedreiging. Moge dan nu, als nooit tevoren, die goddelijke stem, een stem van de tederste liefde, vanaf de eeuwige troon gehoord worden door elke aanhanger van het mystieke Babylon, "Gaat uit van haar, mijn volk indien gij niet met haar in haar zonden wilt delen, en indien gij geen deel van haar plagen wilt ontvangen." Maar, indien de schuld en het gevaar van degenen die verbonden zijn met de roomse Kerk, waarvan zij geloven dat het de enige Kerk is waar redding kan worden gevonden, zo groot is, wat is dan wel niet de schuld van degenen die, met een protestants geloof, toch het veroordeelde Babylon steunen? De grondwet van dit land (Engeland) vereist van onze koningin dat zij, vooraleer de kroon op haar hoofd geplaatst kan worden, en voordat zij op de troon mag plaatsnemen, zweert dat "zij gelooft " dat de essentiële leerstellingen van Rome " afgodisch " zijn. Alle Kerken, van Brittannië, gesubsidieerd of niet, leggen éénstemmig dezelfde verklaring af. Zij verklaren allen dat het systeem van Rome een systeem van godslasterlijke afgoderij is. ...En toch dienen de leden van deze Kerken, met protestants geld, de scholen, de universiteiten en de aalmoezeniers van dat afgodische systeem te steunen. Indien dan de schuld van de paapsgezinden groot is, dan moet de schuld van de protestanten die zo'n systeem helpen overeind te houden, nog tienmaal groter zijn. Die schuld is gedurende de laatste drie of vier jaar enorm toegenomen. Terwijl de koning van Italië, in de Staten van de Kerk - die pas onlangs onder de heerschappij van de paus kwamen te staan - de kloosters heeft weten te verminderen (in de periode van twee jaar werden er niet minder dan vier en vijftig gesloten, en werd hun eigendom verbeurd verklaart), heeft de Britse regering de

tegenovergestelde politiek gevoerd, en heeft zij niet alleen de oprichting van de kloosters oogluikend toegelaten, die bovendien door de wet van het land verboden zijn, maar heeft zij tevens nog subsidies geschonken aan deze onwettige instellingen, die schuil gaan onder de naam van verbeteringsgestichten. Het was slechts een korte tijd geleden, dat op het gezag van de Catholic Directory , in de tijd van drie jaar, tweeën vijftig nieuwe kloosters aan het kloostersysteem van Groot-Brittannië werden toegevoegd , (3) wat bijna het aantal is dat door de Italianen werd verbeurd verklaard, terwijl christenen en christelijke gemeenten dit alles onverschillig gadeslaan. Welnu, indien er ooit een verontschuldiging was aan te voeren voor het lichtzinnig denken over de schuld die zich door onze nationale steun aan de afgoderij heeft opgehoopt, dan kunnen wij ons daar niet langer op beroepen. De God van de Voorzienigheid heeft in India getoond dat hij ook de God van Openbaring is. Hij heeft aan een door terreur getroffen wereld bewezen, door gebeurtenissen die de oren deden tuiten, dat elk woord van toom, dat drieduizend jaar geleden tegen de afgoderij werd opgetekend, vandaag nog dezelfde kracht heeft als toen hij het verbondsvolk van Israël vanwege hun afgoden verwierp, en hen in de hand van hun vijanden overgaf. Wanneer de mens begint op te merken dat het voor belijdende christenen gevaarlijk is de heidense afgoderij van India te ondersteunen, dan moet hij wel blind zijn als hij niet tevens opmerkt dat het gevaarlijk is de heidense afgoderij van Rome te ondersteunen. Waarin verschilt het heidendom van Rome, van dit van het hindoeďsme? Slechts hierin, dat het roomse heidendom het meest volledige, meest gevaarlijke en meest verraderlijke heidendom is van de twee. Ik vrees dat na al hetgeen is gezegd, vele christenen zullen walgen van het vergelijkende oordeel van het pausdom met het openlijke heidendom. Laat mij daarom mijn mening ondersteunen door het getuigenis van twee voorname schrijvers, die terdege bevoegd zijn om zich over dit onderwerp uit te spreken. Zij zullen op zijn minst aantonen dat ik niet alleen sta in het oordeel dat ik heb gevormd. De schrijvers naar wie ik verwijs zijn Sir George Sinclair van Ulbster, en Dr. Bonar van Kelso. Weinigen hebben het systeem van Rome grondiger onderzocht dan Sir George, en in zijn " Letters to the Protestants of Scotland " verschaft hij ons het product van de vruchtbaarheid van zijn geest, de curiosa felicitas van zijn stijl, en zijn diepe kennis, om dit onderwerp te verduidelijken. Welnu, het getuigenis van Sir George is als volgt: "Het Romanisme is een verfijnd systeem van gekerstend heidendom, en verschilt voornamelijk van haar prototype doordat het verraderlijker is, wreder , gevaarlijker en onverdraagzamer ." (5) De mening van Dr. Bonar is dezelfde, en voornamelijk met het bloedbad van Cawnpore in gedachten beweert hij: "Hier bij ons doen we voor het pausdom hetzelfde als we voor de afgodendienaars in het buitenland hebben gedaan, en het resultaat zal uiteindelijk identiek zijn; neen, nog erger ; de paapse wreedheid, en haar dorst naar het bloed van de onschuldige, zijn het dierlijkste en onbarmhartigste dat de wereld ooit heeft gezien. Cawnpore, Delhi en Bareilly zijn slechts stof in vergelijking met de demonische wreedheden die werden begaan door de Inquisitie, en door de legers van het paapse fanatisme." (7) Dit zijn woorden van waarheid en matigheid, die door niemand die met de geschiedenis van het moderne Europa vertrouwd is, kunnen worden […]

De Twee Babylons - A. Hislop - De vrouw met de gouden beker

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20A.htm

In Pausanias vinden wij een verslag over een godin die op dezelfde wijze wordt afgebeeld als de "Vrouw" in de Apocalypse. "Maar van deze steen (Parijs' marmer)," zegt hij, "maakte Phidias een beeld van Nemesis, en op het hoofd van de godin stond een kroon die versierd was met afbeeldingen van herten en weergaven van overwinningen van weinig betekenis. In haar linkerhand houdt zij ook een tak van de es, en in haar rechterhand een beker, waarin Ethiopi□rs zijn uitgesneden." (PAUSANIAS, boek I, Attica, h.33, p.81). Pausanias zegt niet te kunnen verklaren waarom" de Ethiopi□rs " in de beker waren uitgesneden, maar de betekenis van de Ethiopi□rs en de herten zal duidelijk worden voor degenen die pp.48 en 50, etc. ante , zullen lezen. Uit opmerkingen in hetzelfde hoofdstuk kunnen wij echter opmaken dat hoewel Nemesis over het algemeen wordt weergegeven als de godin van de wraak, zij ook met een andere persoonlijkheid bekend moet zijn geweest. Zo gaat Pausanias door, als hij het heeft over het beeld: "Maar evenmin heeft dit beeld van de godin vleugels. Van de Smyrnianen, die de meest gewijde beelden van Nemesis bezitten, heb ik echter later ontdekt dat deze beelden wel vleugels hadden. Want, daar deze godin principieel bij minnaars hoort , zouden zij om deze reden vleugels aan Nemesis gegeven kunnen hebben, evenals aan de liefde zelf, zoals bijv . Cupido (Idem). Het feit dat Nemesis, de godin die "principieel bij minnaars hoort", omdat Cupido, de god van de liefde, hen heeft voortgebracht, vleugels gekregen zou kunnen hebben, impliceert volgens Pausanias dat zij de tegenhangster was van Cupido, ofwel de godin van de liefde, ofwel Venus. Terwijl deze conclusie als vanzelfsprekend kan worden getrokken uit de woorden van Pausanias, zien wij deze ook nog eens bevestigd door een explicite uitspraak van Photius, als hij het heeft over het beeld van Rhamnusian Nemesis: "Aanvankelijk werd zij opgericht in de gedaante van Venus, en droeg om die reden ook de tak van een appelboom." (PHOTII, Lexicon, h.II p.482). Hoewel een godin van de liefde en een godin van de wraak wat karakter betreft zeer ver uiteen lijken te staan, is het toch niet moeilijk om in te zien hoe dit zo ontstaan is. De godin die aan de ingewijden in de mystiek werd geopenbaard, en dit op de meest aanlokkelijke wijze, stond er ook om bekend dat zij zich uiterst ongenadig en meedogenloos kon wreken op degenen die deze Mysteri□n prijsgaven, want wie hierop betrapt werd, werd genadeloos ter dood gebracht (POTTERS Antiquities, deel I, "Eleusina", p.354). Zo was dus de vrouW met de beker tegelijkertijd Venus, de godin van de losbandigheid en Nemesis, de strenge en ongenadige voor al degenen die zich tegen haar gezag verzetten. Wat een bijzonder soort vrouw die Johannes zag als enerzijds de "Moeder der hoeren", en anderzijds "Dronken van het bloed der heiligen"! Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Hebreeuwse Chronologie

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20B.htm

Dr. Hales heeft getracht om de uitgebreide chronologie van de Septuaginta te vervangen door de Hebreeuwse chronologie. Dit impliceert echter dat de Hebreeuwse Kerk als lichaam niet getrouw was aan het geloof dat hen was toevertrouwd met betrekking tot het onderhouden van de Schriften, hetgeen lijnrecht staat tegenover het getuigenis dat onze Heer geeft met betrekking tot deze plaatsen in de Schrift (Joh.5:39, 10:35), en ook tegenover wat Paulus zegt (Rom.3:2), waar niet de geringste zinspeling staat op ontrouw. Dan kunnen wij een reden vinden die de vertalers van de Septuaginta in Alexandri□ ertoe bewogen kan hebben om de periode van de klassieke geschiedenis van de wereld uit te rekken ; eveneens kunnen wij een reden vinden voor de Joden in Palestina om het in te korten . De Egyptenaren hadden lange, fabelachtige perioden in hun geschiedenis, en de Joden die in Egypte verbleven zouden hun geschiedenis zo ver als maar mogelijk was kunnen terugvoeren, zodat een toevoeging van slechts honderd jaar in ieder geval, zoals bij de Septuaginta, tot aan de tijd van de patriarchen, er uit zou zien als een opzettelijke vervalsing, terwijl wij ons daarentegen niet kunnen voorstellen waarom de Joden in Palestina zo'n verandering met betrekking tot deze zaak zouden aanbrengen. Het is algemeen bekend dat de Septuaginta talloze grove onnauwkeurigheden en toevoegingen bevat. Bunsen gooit Schriftuurlijke chronologie dan ook allemaal over boord, of dat nu gaat om Hebreeuwse-, Samaritaanse- of Griekse chronologie, en hij komt aandragen met de onbewezen dynastie□n van Manetho, alsof deze voldoende zouden zijn om het Goddelijk Woord met betrekking tot de geschiedkundige feiten te weerleggen. Indien echter de Schriften historisch onjuist zijn, kunnen wij geen enkele zekerheid hebben over hun waarheidsgehalte. Nu is het het opmerken waard dat hoewel Herodotus garant staat voor het feit dat er een tijd was waarin niet minder dan twaalf koningen gelijktijdig in Egypte aan de macht waren, Manetho, zoals door Wilkinson opgemerkt (bundel I, p.148), hier geen enkele verwijzing naar geeft, maar daarentegen zijn Thinitische-, Memphitische- en Diospolitische koningsdynastie□n, en een lange etcetera van andere dynastie□n, allemaal achter elkaar plaatst! De periode waarover de dynastie□n van Manetho zich uitstrekt, te beginnen met Menes, de eerste koning van deze dynastie□n, is op zichzelf genomen al zeer uitgestrekt, en gaat elk rationeel geloof te boven. Bunsen, die hier echter niet tevreden mee is, spreekt zijn volste vertrouwen uit in zijn overtuiging dat in Boven- en Beneden-Egypte lange lijnen van krachtige monarchen zijn geweest "gedurende een periode van tussen twee- en vierduizend jaar" (bundel I, P.72), zelfs v□□r de regering van Menes. Om tot zo'n conclusie te komen gaat hij duidelijk af op het bijgeloof dat de naam Mizraim, de Schriftuurlijke naam voor het land Egypte, en klaarblijkelijk afgeleid van de naam van de zoon van Cham en kleinzoon van Noach, uiteindelijk niet de naam is van een persoon , maar de benaming voor een verenigd koninkrijk dat onder Menes gevormd zou zijn uit "de twee Misr", "Boven- en Beneden-Egypte" (Idem, p.73), dat v□□r die tijd als afzonderlijke koninkrijken had bestaan, terwijl de naam Misrim volgens hem een meervoudig woord is. Deze ontleding van de naam Mizraim of Misrim als een meervoudig woord wekt sterk de indruk dat Mizraim, de zoon van Cham, slechts een mythologische figuur geweest kan zijn. Er bestaat echter geen echte aanleiding om aan te nemen dat Mizraim een meervoudig woord is, of dat het de benaming is voor "het land van Cham", en wel om de eenvoudige reden dat dit land tevens het land was van de zoon van Cham. Zoals Mizraim in Genesis staat, is het zonder punten, Metzrim, en Metrz-im betekent "Hij die zich begeeft in-, en zich omgeeft met de zee " (het woord komt van Im , en is hetzelfde als Yam , "de zee", en Tzr , "zich omgeven met", waaraan de formatieve M is vastgemaakt). Indien de verslagen die de klassieke geschiedenis aan ons heeft doorgegeven over

de oorspronkelijke staat van Egypte juist zijn, dan moet de eerste man die daar een nederzetting heeft gevestigd, gedaan hebben wat in zijn naam lag opgesloten. Diodorus Siculus vertelt ons dat in primitieve tijden beweerd werd dat "hetgeen Egypte was, geen land was, maar □□n uitgestrekte zee " (DIOD., boek III, p.106). Ook Plutarchus zegt (De Iside) dat Egypte zee was. Van Herodotus krijgen wij ook frappant bewijs dat in dezelfde richting wijst. Hij maakt een uitzondering voor de provincie Thebes in zijn uitspraak, maar als men in ogenschouw neemt dat "de Provincie Thebes" niet behoorde tot Mizraim, ofwel Egypte, hetgeen, zo zegt de schrijver van het artikel "Mizraim" in Biblical Cycloepedia , p.598, "strikt genomen duidt op Beneden-Egypte", (1) dan zal duidelijk worden dat het getuigenis van Herodotus geheel in overeenstemming is met dat van Diodorus en Plutarchus. Zijn verklaring is, dat gedurende de regering van de eerste koning "Egypte in zijn geheel (met uitzondering van de Provincie Thebes) een uitgestrekt moerasgebied was. Niets van wat nu voorbij het Moeris meer gelegen is, was te zien; de afstand van het meer tot de zee is een reis van zeven dagen" (HERODOTUS, boek II, h.4). En zo bevond zich Mizraim of Beneden-Egypte onder water. Deze toestand van het land ontstond door het onophoudelijk overstromen van de Nijl, die, om in de woorden van Wilkinson te blijven (bundel I, p.89), "voordien de voet van de zandheuvels van de Libische keten overspoelde". Voordat Egypte nu geschikt kon zijn om de mens tot woonplaats te dienen, en voordat het kon worden wat het nadien zou worden, een van de meest vruchtbare van alle landen, was het absoluut noodzakelijk dat paal en perk gesteld zou worden aan het overstromen van de zee (want met deze naam van de oceaan of de zee werd de Nijl in klassieke tijden aangeduid - DIODORUS, boek I, p.8), en dat voor dit doel grote dijken haar wateren zouden omsluiten of beperken . Indien de zoon van Cham nu een kolonie Beneden-Egypte binnen heeft geleid, en zich daar heeft gevestigd, zal hij dit werk gedaan moeten hebben. En welke grotere naam zou hem anders gegeven moeten zijn als herinnering aan zijn grootse prestatie? Welke andere naam dan Metzr-im beschrijft zo nauwkeurig "degene die de zee inperkte", of zoals deze vandaag wordt toegepast op geheel Egypte (WILKINSON, bundel I, p.2), Musr of Misr? Namen hebben altijd de neiging om te verkorten in het dagelijks spraakgebruik van de mensen, en daarom is "Het land van Misr" klaarblijkelijk en eenvoudig hetzelfde als "Het land van degene die indijkte". Uit deze uitspraak volgt dat "het inperken van de zee", dit "insluiten" binnen bepaalde grenzen, hetzelfde was als het aan een rivier gelijkmaken , voor zover dat Beneden-Egypte betrof. Als wij deze zaak in dit licht bezien, welk een betekenis ligt er dan besloten in de Goddelijke woorden van Ezechi□l 29:3, waar vanwege zijn trots oordelen worden uitgeroepen over de koning van Egypte, de vertegenwoordiger van Metzr-im, en "degene die de zee insloot": "Zie, Ik z□l u, Farao, koning van Egypte! gij machtig monster, dat ligt te midden van uw Nijlarmen, dat zegt: van mij zijn mijn Nijlarmen, zelf heb ik ze voor mij gemaakt ." Wanneer wij gaan naar hetgeen is opgetekend over de handelingen van Menes, die door zowel Herodotus, Manetho als Diodorus de eerste historische koning van Egypte wordt genoemd, en hetgeen over hem gezegd wordt met deze eenvoudige uitleg over de betekenis van de naam Mizraim, hoe werpt het een dan licht op het ander? Zo beschrijft Wilkinson het grote werk dat tot de faam van Menes leidde, "die", zo zegt hij, "werd toegestaan om bij algemene consensus de eerste soeverein van het land te zijn." "Na de loop van de Nijl te hebben omgeleid, die voordien de voet van de zandheuvels van de Libische keten overspoelde, dwong hij deze door het midden van de vallei te stromen, zodanig dat aan weerszijden tot aan de evenwijdige heuvelruggen, die in het oosten en het westen de rivier hadden begrensd, een gelijke afstand overbleef, en bouwde toen de stad Memphis in het bed van de oude geul. Deze verandering werd bereikt door een dijk te construeren die ongeveer honderd stadia uitstak boven het grondvlak van de geprojecteerde stad, waarvan de hoge wallen en sterke dijken het water dwongen oostwaarts te gaan, en de rivier effectief beperkten tot de nieuwe bedding. De dijk werd zorgvuldig onderhouden door de opeenvolgende

koningen, en zelfs veel later, ten tijde van de Perzische invasie, hield men daar nog steeds een wacht, die moest toezien op de noodzakelijke reparaties en moest waken over de algehele toestand van de bedijking." (Egyptians , deel I, p.89). Wanneer wij zien dat Menes, de eerste erkende historische koning van Egypte, deze prestatie bereikte die opgesloten ligt in de naam Mizraim, wie kan dan nog de conclusie weerstaan dat Menes en Mizraim slechts twee verschillende namen zijn voor □□n en dezelfde persoon? En dan nog, wat moeten wij met de visie van Bunsen over krachtige koningsdynastie□n die regeerden "gedurende een periode van twee tot vierduizend jaar" v□□r de regering van Menes, waardoor de gehele Schriftuurlijke chronologie, die Noach en zijn zonen respecteert, overhoop wordt gehaald, wanneer blijkt dat Menes dezelfde moet zijn geweest als Mizraim, de kleinzoon van Noach zelf? Zo bevat de Schrift in haar boezem de middelen om zichzelf te bevestigen, en zo werpen de kleinste opmerkingen, zelfs met betrekking tot feiten, wanneer ze juist begrepen worden, een verbazingwekkend licht op de duistere gedeelten van de wereldgeschiedenis. Voetnoten [1] Dezelfde visie met betrekking tot Mizraim wordt ingenomen door de Eerwaarde R.JAMIESON in PAXTON, Illustrations of Scripture, deel I, p. 198; en in KITTO, Illustrated Commentary, deel IV, p.ll0. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Shing Moo en Ma Tsoopo uit China

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20C.htm

De naam Shing Moo, door de Chinezen toegepast op hun "Heilige Moeder", ondersteunt in sterke mate de conclusie dat Shing Moo, vergeleken met een andere naam van dezelfde godin in een andere provincie van China, eenvoudig een synoniem is voor een van de bekende namen van de godinmoeder uit Babylon. Gillespie (in zijn Land of Sinim , p.64), zegt dat de Chinese godinmoeder, of "Koningin van de Hemel", in de provincie Fuh-kien aanbeden wordt door de zeevarende bevolking onder de naam van Ma Tsoopo. Nu betekent "Ama Tzupah" de "Speurende Moeder", en er is reden genoeg te geloven dat Shing Moa dezelfde betekenis heeft, want Mu was een van de vormen waarin Mut of Maut in Egypte voorkwamen (BUNSEN, Vocabulary , deel I, p.71), en Shngh betekent in het Chaldees "kijken" of "speuren". De Egyptische Mu of Maut werd afgebeeld als een gier of als een oog, dat werd omgeven door de vleugels van een gier (WILKINSON, bundel V, p.203). De symbolische betekenis van de gier kan worden afgeleid uit de Schriftuurlijke uitdrukking: "Het pad daarheen - geen roofvogel kent het, het oog van de gier bespeurt het niet." (Job 23:7). De gier stond bekend om zijn scherp gezichtsvermogen, vandaar het oog dat omgeven wordt door de vleugels van een gier; om de een of ander reden stond de moeder van de goden in Egypte bekend als "De speurder". Maar de gedachte die de Egyptische symboliek bevatte, was klaarblijkelijk geleend van Chaldea, want Rhea, een van de bekendste namen voor de Babylonische moeder der goden, is slechts de Chaldese vorm van het Hebreeuwse Rhaah, wat de zowel een "speurende vrouw" betekent als een "gier". Het Hebreeuwse Rhaah zelf wordt met een dialectische variatie ook wel hetzelfde uitgesproken als Rheah, en vandaar dat de naam van de grote godinmoeder van Assyri soms Rhea was, en soms Rheia. In Griekenland was dezelfde gedachte klaarblijkelijk verbonden met Athena of Minerva, van wie wij hebben gezien dat zij door sommigen werd beschouwd als de moeder van de zonnekinderen (zie ante , p.20, de noot). Een van haar bijzondere titels was Ophthalmitis (SMITH, Classical Dictionary , "Athena", p.101), waardoor zij werd aangemerkt als de godin van "het oog". Dit was zonder twijfel bedoeld om erop te wijzen dat evenals de Egyptische Maut een gier op haar hoofd droeg, zo ook de Atheense Minerva werd afgebeeld met een helm, waarin aan de voorkant twee ogen of ooggaten zaten (VAUX, Antiquities , p.186). Na zo de moeder die over de aarde speurt te hebben gelokaliseerd, kan de vraag worden gesteld: wat kan de aanleiding zijn geweest voor deze naam, zoals die wordt toegepast op de moeder van de goden? Een fragment van Sanchuniathon (pp.16-19), met betrekking tot de Phoenisische mythologie, voorziet ons van een bevredigend antwoord. Daar wordt gezegd dat Rheia, die door Kronos, haar eigen broer, verwekt is, en die toch als de vader der goden bekend stond; vervolgens een zoon voortbracht die Muth werd genoemd, wat volgens de overigens juiste uitleg van Philo-Byblius de betekenis heeft van "De Dood". Daar Sanchuniathon uitdrukkelijk een onderscheid maakt tussen deze "vader der goden" en "Hypsistoo", de Allerhoogste (2) , komt natuurlijk weer ter herinnering wat Hesiodus zegt met betrekking tot zijn Kronos, de vader van de goden, die vanwege een zekere slechte daad Titan werd genoemd, en in de hel werd geworpen (Theogonia, p.18). De Kronos waaraan Hesiodus refereert is klaarblijkelijk in principe een andere Kronos dan de menselijke vader van de goden, of Nimrod, wiens geschiedenis zoveel plaats in zijn werk inneemt. Hij is klaarblijkelijk niemand anders dan Satan zelf. De naam Titan of Teitan, zoals deze soms ook wordt gebruikt, en die, zoals wij reeds hebben geconstateerd (pp.275, 276), slechts de Chaldese vorm is van Sheitan, de gebruikelijke naam van de grote Rebel onder de Arabieren in de regionen waar de Mystiek

oorspronkelijk ontstond. Deze Rebel, die uiteindelijk de ware vader is van alle heidense goden, en die (om de titel van Kronos, "de Gehoornde", ook op hem toe te passen) gesymboliseerd werd door de Kerastes, ofwel de gehoornde slang. Alle "broeders" van deze vader der goden die betrokken waren bij zijn opstand tegen zijn eigen vader, de "God des hemels", kregen eveneens de naam "Titanen", maar gezien het feit dat hij de raddraaier van de rebellie was, was hij natuurlijk de Titan. Bij deze opstand van Titan was de godin van de aarde betrokken geraakt, en het resultaat was dat (als wij achter de figuur kijken waarmee Hesiodus de gebeurtenis heeft verbonden) het op natuurlijke wijze onmogelijk werd voor de God des Hemels om nog kinderen op aarde te hebben, een duidelijke zinspeling op de zondeval. Aangenomen dat dit de "Vader der goden"is, van wie Rhea, wier gebruikelijke titel de "Moeder de goden" is, en die ook wordt gelijkgesteld met G□, een kind had met de naam Muth of Dood, wie kon deze "Moeder der goden" anders zijn dan onze Moeder Eva? En de naam Rhea, die zij ontving, ofwel "de Speurder", is uitermate betekenisvol. Het was als de "speurder" dat de moeder der mensheid zwanger werd van Satan, en die dodelijke geboorte ter wereld bracht, waaronder de wereld tot op heden gekreund heeft. Het was door haar ogen dat het fatale contact voor het eerst tot stand kwam tussen haar en de grote Rebel in de gedaante van een slang, wiens naam Nahash of Nachash was, zoals het in het Hebreeuws van het Oude Testament staat, en waarvan de betekenis "aandachtig bezien" of "speuren" is (Gen.3:6). "En de vrouw zag dat de boom goed was om van te eten en dat hij een lust was voor de ogen ," etc., "en zij nam van zijn vrucht en at, en zij gaf ook haar man, die bij haar was, en hij at." Hier vinden wij de herkomst van zonden en dood. "Daarna, als de begeerte bevrucht is, baart zij zonde, en als de zonde volgroeid is, brengt zij de dood voort." (Jac.1:15). Ofschoon Muth of de Dood de zoon van Rhea was, werd haar nageslacht niet meer gezien als de Dood in abstracte zin, maar als de god van de dood; daarom zegt Philo-Biblius, dat Muth niet enkel meer als de dood werd gezien, maar als Pluto (SANCHUN., p.24). In de Romeinse mythologie was Pluto qua eerniveau gelijk aan Jupiter (OVIDUS, Fasti, boek VII, p.578), en in Egypte vinden wij bewijzen dat Osiris, "het zaad van de vrouw", "de Heer van de Hemel" en de koning van de hel ofwel Pluto was (WILKINSON, bundel IV, p.63; BUNSEN, deel I, pp.432); en door combinatie van alle gegevens (de lezer kan deze voor het grootste deel terugvinden in dit werk) kan worden geconcludeerd dat hij niemand anders was dan de Duivel zelf, die vlees zou zijn geworden, en ofschoon hij door de eerste overtreding en zijn contact met de vrouw zonde en dood in de wereld had gebracht, had hij toch ook de mens ontelbare weldaden bewezen. Daar de naam Pluto dezelfde betekenis heeft als Saturnus, "de Verborgene", en wat voor andere aspecten deze naam al niet had, het is tot Satan, de verborgen heer van de hel, dat deze naam teruggaat, want de verschillende mythen over Saturnus tonen na zorgvuldige studie aan dat hij zowel de Duivel was, de vader van alle zonden en afgoderij, die zich verborg achter een vermomming als slang, als ook Adam, die zich verborg tussen de bomen van de hof, als ook Noach, die gedurende een geheel jaar verborgen had gezeten in de ark, als ook Nimrod, die verborgen was in de geheimzinnigheid van de Babylonische Mystiek. Het was tot eer van Nimrod dat het gehele Chaldese systeem van kwaad werd gevormd. Hij stond bekend als Nin, "de zoon", en zijn vrouw als Rhea, die Ammas, "de Moeder" werd genoemd. De naam Rhea, die werd gebruikt voor Semiramis, had voordat deze voor haar werd gebruikt, een andere betekenis, en was in werkelijkheid de primitieve godin, de "moeder van de goden en de mensen ". Maar om toch de majesteit van haar karakter tot recht te laten komen, was het noodzakelijk dat zij geassocieerd zou worden met die primitieve godin, en daarom werd zij, ofschoon de zoon die zij in haar armen droeg, geboren was om uiteindelijk met de dood af te rekenen, vaak afgebeeld met dezelfde symbolen die de dood in de wereld hadden gebracht. Dit was ook het geval bij verschillende andere volken, waarover het Babylonische systeem zich verspreidde. Voetnoten [2] Wanneer Sanchunathion wordt gelezen, is het belangrijk in gedachten

te houden wat Philo-Byblius, zijn vertaler, aan het einde van Phenician History zegt, en wel dat geschiedenis en mythologie met elkaar verweven waren in dit werk. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Ala-Mahozim

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20D.htm

De naam "Ala-Mahozim" staat voor zover bekend nergens vermeld in de werken van profane schrijvers, en in de Schrift wordt deze naam enkel in een profetie teruggevonden. Als wij het gegeven onder ogen zien dat de schrijfwijze van de profetieën zodanig is dat zij een zekere vaagheid laten bestaan over de tijd die aan de voltrekking van de gebeurtenis vooraf gaat, ofschoon zij toch licht geven om de oprechten tot een praktische gids te zijn, dan is het niet verwonderlijk dat een ongebruikelijk woord wordt gebezigd om daarmee de onbekende godheid te beschrijven. Maar hoewel deze precieze naam niet gevonden wordt, hebben wij een synoniem dat kan worden teruggevoerd tot Nimrod. In SANCHUNIATHON (pp.24, 25) wordt gezegd dat "Astarte een ster van de hemel zag vallen, die opraapte en wijdde tot het heilige eiland Tyrus". Wat kan dit verhaal anders zijn dan een andere versie van de val van Mulciber uit de hemel (zie ante, p.233), of van Nimrod van zijn hoge positie, want wij hebben reeds gezien, zoals door Macrobius wordt aangetoond (Saturnalia, boek I, h.21, p.70), dat het verhaal van Adonis, de beweende, een zo geliefd thema in Phoenicië, oorspronkelijk uit Assyrië kwam. De naam van de grote god van het heilige eiland Tyrus, zoals bekend is, was Melkart (KITTO, Illustrated Commentary, deel II, p.300), maar deze naam, zoals die van Tyrus naar Carthago is gekomen, en vandaar naar Malta (dat door Carthago werd gekoloniseerd) waar het tegenwoordig op een monument te zien is, werpt in niet geringe mate licht op dit onderwerp. Sommigen menen dat de naam Melkart afkomstig is van Melek-eretz, of "Koning der aarde" (WILKINSON, deel V, p.18), maar de wijze waarop deze op Malta wordt afgebeeld, toont aan dat het in werkelijkheid Melek-kart, "Koning van de ommuurde stad" was (zie WILKINSON, Errata tot aan deel V). Kir, hetzelfde als het woord Caer uit Wales, zoals dat wordt teruggevonden in het woord Caer-naevon, betekent van een "omringende muur", of een "stad die volledig is ommuurd", en kart was de vrouwelijke vorm van hetzelfde woord, zoals gezien kan worden aan de verschillende vormen van de naam Carthago, zoals soms Car-chedon, Cart-hada of Carthago. In het boek Spreuken vinden wij een kleine variatie op de vrouwelijke vorm van kart, dat aantoonbaar wordt gebruikt in de betekenis van een bolwerk of fortificatie. Zo lezen wij in Spreuken 10 vers 15: "De bezitting van de rijke is zijn sterke stad," (Karit), dit is zijn sterk bolwerk of verdediging . Melk-kart, "koning van de ommuurde stad", drukt hetzelfde idee uit als Ala-Mahozim. In GRUTER, Inscriptions , zoals door Bryant aangehaald, vinden wij een titel die ook aan Mars werd gegeven, de Romeinse god van de oorlog, en die ook precies overeenkomt met de betekenis van die van melkart. Wij hebben elders reeds voldoende reden gezien om aan te nemen dat Mars van oorsprong Nimrod was (pp.44, noot). De titel waarnaar ik verwijs bevestigt deze conclusie, en ligt opgesloten in de volgende Romeinse inscriptie op een klassieke tempel in Spanje: "Malacae Hispaniae MARTI CIRADINO templum communi voto Erectum." (zie BRYANT, bundel II, p.454). Deze titel toont aan dat de tempel gewijd was aan "Mars kir-aden", de heer van "De Kir", of "ommuurde stad". De Romeinse C , is, zoals algemeen bekend een harde klank, zoals de K , en Adon, "Heer", is ook Aden. Met deze aanwijzing kunnen wij meteen ontrafelen wat tot dusver de mythologie heeft beziggehouden met betrekking tot het verschil tussen de naam Mars Quirinus en Mars Gravidus . De K in Kir is wat in het Hebreeuws of Chaldees een Koph wordt genoemd, en andere letter dan de Kape, en die regelmatig als een Q wordt uitgesproken. Daarom betekent Quir-inus, "behorend tot de ommuurde stad", en heeft betrekking op de veiligheid die door de omsluitende muren aan de steden werd gegeven. Aan de andere kant komt Gravidus van "Grah", "conflict" en "divus", "god", een andere vorm van Deus , waarvan de Chaldese oorsprong reeds is aangetoond, en daarom de betekenis heeft van de "god van de strijd". Deze beide titels

komen overeen met de aard van Nimrod als de grote stedenbouwer en de grote krijgsman, en dat deze beide afzonderlijke persoonlijkheden voortkomen uit de twee namen waaraan gerefereerd is, hebben wij duidelijk kunnen zien in Fuss, Antiquities, h.IV, p.348. "De Romeinen," zegt hij, "vereerden twee van dat soort afgoden (dat wil zeggen, goden met de naam Mars), de ene heette Quirinus, de bewaarder van de stad met zijn vrede , de andere heette Gravidus, belust op oorlog en slachting , wiens tempel buiten de stadspoort stond." Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - De betekenis van de naam Centaur

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20E.htm

De gebruikelijke klassieke afleiding van deze naam geeft weinig bevrediging, want zelfs al zou het kunnen zijn afgeleid van woorden die "stieredoders" betekenen (de betekenis is zelf ook kreupel), toch werpt zo'n naamsverklaring geen enkel licht op de geschiedenis van de centaurs. Indien opgevat als een Chaldees woord, dan zal het duidelijk worden dat de gehele geschiedenis van de klassieke Kentaurus volledig overeenkomt met de geschiedenis van Nimrod, met wie wij hem reeds in verband hadden gebracht. Kentaurus is klaarblijkelijk afgeleid van Kehn, "een priester", en "Tor, "rond gaan", van de zon, die naar het zo schijnt, zich dagelijks rond de aarde beweegt. De naam van een priester wordt geschreven als Khu, en de klinker wordt toegevoegd al naar gelang de verschillende dialecten van degenen die het woord gebruikten, zodat het Kohn, Kahn of Kehn werd. Tor, "degene die rond gaat", zoals op de zon van toepassing is, is klaarblijkelijk een andere naam voor het Griekse Zen of Zan, zoals gebruikt voor Jupiter, en in verband gebracht met de zon, die de betekenis heeft van "hij die omcirkelt of omvat", en waar ook ons woord zon van is afgeleid, dat in het Anglo-Saxisch Sunna was (MALLET, Glossary, p.565, Londen, 1847), en waarvan sporen terug te vinden zijn in het woord smnn (BUNSEN, Vocab., deel I, p.546), gebruikt om de omloop van de zon aan te geven. Het Hebreeuwse woord Zon of Zawon, "omcirkelen", waar deze woorden van afkomstig zijn, worden in het Chaldees Don of Dawon, en zo dringen wij door tot de betekenis van de naam die door de Boeotianen gegeven werd aan de "Machtige jager", Orion. Deze naam was Kandaon, zoals blijkt uit de volgende woorden van een deskundige op het gebied van Lycophron, geciteerd door Bryant (deel IV, p.154): "Orion, die de Boeotianen ook wel Kandaon noemden." Kahn-daon en Kehn-tor waren slechts verschillende namen voor dezelfde functie, de een betekende "priester van hem die omcirkelt", de andere "priester van hem die omwentelt", titels die klaarblijkelijk overeen kwamen met Bol-Kahn of "priester van Baal of de zon", zonder twijfel de exclusieve titel van Nimrod. Zo komt deze ook overeen met de geschiedenis van de vader der centaurs. Wij hebben reeds gezien dat hoewel Ixion door de Grieken tot vader van dit mythologische ras was gemaakt, zij zelfs toegaven dat de centaurs een veel verhevener afkomst moesten hebben, en dat daarom Ixion, waarschijnlijk een Griekse naam, de plaats had ingenomen van een vroegere naam, volgens de opmerkzaamheid van Salvert□, die de mensheid vaak geleid heeft "in het plaatsen van personen, bekend in een andere tijd en volk, en van mythen die door het ene volk geleend waren van een ander volk uit een andere tijd." (Des Sciences, Appendix, p.483). Veronderstel dat dit ook hier het geval is geweest, en laat de naam Ixion eens achterwege, dan zal het duidelijk worden dat alles wat van de vader van de centaurs of paarde boogschutters gezegd wordt, nauwkeurig op Nimrod van toepassing is, zoals hij wordt afgeschilderd in de verschillende mythen die betrekking hebben op de voorvader van de centaurs. Allereerst wordt van centaur gezegd dat hij is opgenomen in de hemel (DYMOCK, sub voce "Ixion"), dat wil zeggen dat hij door een hemelse gunst zeer verheven is; vervolgens wordt gezegd dat hij gedurende deze verheven staat verliefd is geworden op Nephel□, die bekend stond onder de naam Juno, de "Koningin des Hemels". Het verhaal is hier met opzet vaag, om het gewone volk om de tuin te leiden, en de volgorde van de gebeurtenissen schijnt veranderd te zijn, waarvoor echter gemakkelijk een verklaring gevonden kan worden. Daar het Griekse woord Nephel□ "wolk" betekent, wordt van de centaurs gezegd dat zij afkomstig zijn van een wolk. Maar Nephel□ betekent in de taal waar de fabel oorspronkelijk bedacht is "een gevallen vrouw", en het is van deze gevallen vrouw, dat de centaurs af zouden stammen. Nu wil het verhaal van Ninus of Nimrod dat hij verliefd werd op

Semiramis toen zij nog de vrouw van een andere man was, en hij haar nam, waardoor zij in twee opzichten gevallen was, gevallen als vrouw (3) , en gevallen van het geloof waarin zij moet zijn grootgebracht. Het is algemeen bekend dat deze gevallen vrouw met de naam Juno of Duif, na haar dood door de Babyloni□rs werd vereerd. Centaur werd vanwege zijn zelfingenomenheid en trots door de bliksem getroffen, veroorzaakt door de opperste God, en in de hel geworpen (DYMOCK, sub voce "Ixion"). Dit is een andere versie van het verhaal van Phaethon, Aesculapius en Orfeus, die om dezelfde reden en op dezelfde wijze getroffen werden. In de hel van de onderwereld werd de vader van de centaurs voorgesteld als vastgebonden aan een wiel dat voortdurend ronddraaide en zo de straf eindeloos maakte (DYMOCK, idem). In de slang ligt klaarblijkelijk een verwijzing opgesloten naar de twee symbolen van de vuur-aanbidding van Nimrod. Indien hij degene was die de verering van de slang introduceerde, zoals ik getracht heb aan te tonen (p.228), dan lag er een po□tische rechtvaardigheid in het feit dat de slang tot instrument werd gemaakt van zijn straf. Dan wijst het ronddraaiende wiel duidelijk naar de naam Centaur, met de betekenis van "priester van de ronddraaiende zon". In de verering van de zon als degene die ronddraait lag niet enkel een verwijzing naar de cirkel die onder de heidenen het symbool van de zon was, en waarnaar het vurige wiel ook verwees (WILSON, Parsi Religions, p.31), maar ook naar de rondedansen van de Bacchusianen. Vandaar de uitdrukking "bassaridum rotator Evan", "De ronddraaiende Evan van de Bacchusianen" (STATIUS, Silv., boek II, v.7, p.118). Vandaar ook de rondedansen van de Dru□den, waarover in de volgende passage uit een dru□denlied wordt gesproken: "Ruig was het zeestrand, terwijl de rondedans werd uitgevoerd door de aanwezigen met de witten linten in een gratieuze uitspatting. " (DAVIES, Druids, p.172). Dat deze rondedans onder de heidense aanbidders van afgoden in werkelijkheid betrekking had op de omloop van de zon, kunnen wij afleiden uit duidelijke uitlatingen door Lucianus in zijn verhandeling On Dancing, waar hij, sprekend over de rondedans van de oude Oosterse volken zegt met betrekking tot de zonnegod: "Het bestond uit een dans die deze god nabootste," (LUCIANUS, deel II, p.278). Wij zien daarom hier een bijzondere reden voor de rondedans van de Bacchae, en voor het immer ronddraaiende wiel van de grote centaur in de regionen van de onderwereld. Voetnoten [3] Nephel□ werd evenals in het Grieks gebruikt voor de naam van een vrouw; de ontaarde echtgenote van Athamas werd zo genoemd (SMITH, Clas. Dict., sub voce "Athamas", p.110). Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Olenos, de zondendrager

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20F.htm

In verschillende gedeelten van dit werk is bewijs aangevoerd om aan te tonen dat Saturnus, "de vader van goden en mensen ", in zekere zin niemand anders dan onze voorvader Adam was. Nu wordt van Saturnus gezegd, dat hij al zijn kinderen verslond. (4) In het populaire verhaal dat de ronde deed onder hen die niet goed met de feiten op de hoogte waren, kwam dit in de vorm van een mythe naar voren, en in de vorm waarin ook wij het meestal horen, namelijk dat hij hen verslond zodra ze geboren waren. Maar wat in werkelijkheid achter deze bewering verborgen lag met betrekking tot het verslinden van zijn kinderen, was slechts het Schriftuurlijke feit van de zondeval, dat wil zeggen dat hij hen vernietigde door te eten , van de verboden vrucht , niet door hen op te eten. Toen dit de trieste stand van zaken was, gaat het heidense verhaal verder door te zeggen dat de vernietiging van de kinderen van de vader der goden en mensen tot staan werd gebracht dankzij zijn vrouw Rhea. Rhea had, zoals wij gezien hebben, net zoveel te maken met het verslinden van de kinderen van Saturnus als hijzelf, maar naarmate de afgoderij toenam kreeg Rhea ten koste van Saturnus steeds meer de aandacht. Saturnus, of Adam, werd voorgesteld als een nors godheid; Rhea, of Eva, als buitengewoon beminnelijk, en in haar goedheid bood zij haar echtgenoot een steen aan, die met linten was ingezwachteld, en die hij daarop gretig verslond, waardoor de kinderen van de kannibalistische vader veilig waren. (5) De met linten ingezwachtelde steen is in gewijde taal "Ebu Hatul", maar Ebu-Hat-tul (6) betekent ook "een zoon die de zonden draagt". Dit betekent niet perse dat Eva, of de moeder van de mensheid, zelf het beloofde zaad voortbracht, maar dat zij, na het goede nieuws zelf vernomen en verwelkomd te hebben, het aan haar echtgenoot bekend maakte, die in geloof het van haar aannam, en dat dit de basis legde voor zijn eigen redding en de redding van zijn nakomelingschap. Met het verslinden van de ingezwachtelde steen wordt slechts op symbolische wijze de gretigheid uitgedrukt waarmee Adam het goede nieuws van het zaad in het geloof van zijn vrouw aannam, want zowel in het Oude-, als in het Nieuwe Testament wordt het geloof gesymboliseerd door eten . Zo zegt Jeremia ook: "Zo vaak uw woorden gevonden werden, at ik ze op, uw woord was mij tot vreugde en blijdschap mijns harten." (Jer.15:16). Dit wordt ook in sterke mate aangetoond door onze Heer Jezus Christus zelf, die, toen Hij de Joden voorhield dat het een absolute noodzaak was om zijn vlees te eten, tegelijkertijd zei: "De Geest is het die levend maakt, het vlees doet geen nut; de woorden, die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven." (Joh.6:63). Dat Adam met graagte het goede nieuws over het beloofde zaad heeft aangenomen, blijkt uit de naam die hij aan zijn vrouw gaf, onmiddellijk nadat hij het nieuws gehoord had: "En de mens noemde zijn vrouw Eva, omdat zij de moeder van alle levenden is geworden." (Gen.3:20. zie DR.CANDLISH, Genesis, p.108). Het verhaal van de ingezwachtelde steen eindigt niet met het eten ervan, en het tot staan brengen van de vernietiging van de kinderen van Saturnus. Van deze ingezwachtelde steen wordt gezegd dat deze bewaard werd in de nabijheid van de tempel van Delphi, waar men deze "elke dag zorgvuldig met olie zalfde en met wol bedekte" (MAURICE, Indian Antiquities, deel II, p.348). Indien deze steen de "zondedragende zoon" symboliseerde, dan symboliseerde hij natuurlijk ook het Lam van God, dat voor de grondlegging der wereld geslacht is, onder wiens symbolische bescherming onze eerste ouders bevestigd werden, toen God hen met de vellen van dieren bekleedde. Daarom moet deze steen een toepasselijke bekleding van wol hebben gehad, hoewel deze er op het oog uitzag als een steen. Toen later hiervoor een tak werd gebruikt, de tak van God, werd de tak eveneens in wol gewikkeld (POTTER, Religions of Greece, deel I, h.5, p.208). De dagelijkse zalving met olie is zeer betekenisvol. Indien de steen de "zondedragende zoon" voorstelde, wat kon dan de dagelijkse

zalving met olie van de "zondedragende zoon" anders betekenen, dan de verwijzing naar de "zalving van de Heer" of de "Messias", die door de afgodendienaars werd vereerd in plaats van de ware Messias, die nog geopenbaard moest worden? Een van de namen voor deze ingezwachtelde en gezalfde steen sluit treffend aan bij de bovenstaande conclusie. Die naam is Baitulos. Dit weten wij van Priscianus (boek V, p.180, de noot; en boek VI, p.249), die zegt, als hij het heeft over "de steen die Saturnus verslonden zou hebben ten behoeve van Jupiter": " Quem Groeci Baitylon vocant ," die de Grieken Baitylon noemden. Nu betekent "B'hai-tuloh" (7) "levenherstellend kind". De vader van goden en mensen had de kinderen vernietigd door te eten, maar het aannemen van de "ingezwachtelde steen" zou hen weer "in het leven hersteld hebben" (HESIODUS, Theogon, p.41). Vandaar de naam Baitulos, en deze betekenis van de naam is volledig in overeenstemming met hetgeen in Sanchuniathon gezegd wordt (boek I, h.6, p.22) over de Baithulia die door de Phoenicische god Ouranos gemaakt waren: "Het was de god Ouranos die de Baithulia vervaardigde, vernuftige stenen die bewogen alsof zij leven hadden ." Als de steen Baitulos het "levenherstellende kind" voorstelde, dan was het vanzelfsprekend dat het zou lijken alsof de steen zelf leven zou bezitten. Nu is er grote overeenkomst tussen deze ingezwachtelde steen, die de "zondedragende zoon" voorstelde, en deze Olenos, die door Ovidus genoemd wordt, en die niet eigen schuld op zich nam, maar ook in een steen veranderde. Wij hebben reeds gezien dat Olenos, toen deze veranderd werd in een steen, in Phrygi werd geplaatst op de gewijde berg Ida. Wij hebben aanleiding om te geloven dat de steen die zoveel voor de kinderen van Saturnus betekend zou hebben, in de nabijheid van de tempel te Delphi werd bewaard, en slechts een voorstelling was van dezelfde Olenos. Wij zien dat Olen de eerste profeet te Delphi was, die ook als eerste de tempel daar had opgericht (PAUSANIAS, boek X, Phocica, h.5, p.321). Daar de profeten en de priesters over het algemeen de naam droegen van de goden die zij vertegenwoordigden (Hesychius vertelt ons dat de priester die de god met de naam van de tak vertegenwoordigde, zelf in de mystiek met de naam van Bacchus werd aangeduid, p.179), geeft dit een aanwijzing over een van de oudste namen van de god van Delphi. Als er dan een gewijde steen op de berg Ida lag, met de naam Olenos, en een gewijde steen in de nabijheid van de tempel van Delphi, die door Olen werd gesticht, kan er dan twijfel over bestaan dat de gewijde steen van Delphi en die van Ida beide hetzelfde vertegenwoordigden? De ingezwachtelde steen te Delphi wordt door Priscinianus "een god" genoemd. Deze god, die symbolisch gezalfd werd, en gevierd werd vanwege het herstellen van het leven van de kinderen van Saturnus, vader van goden en mensen, die geassocieerd werd met Olenos, wordt zonder twijfel gezien als degene die de plaats van de Messias innam, de grote drager van zonden, die kwam om de zonden van de mensen te dragen, en hun plaats innam om voor hen te lijden, want Olenos, zoals wij gezien hebben, nam vrijwillig de schuld op zich waar hij persoonlijk geen deel aan had. Wij hebben gezien hoe het geloof van de aartsvaders schuil ging onder de mystieke symbolen van het heidendom; toch is er nog een bijkomstigheid die in verband met de ingezwachtelde steen vermeld moet worden, die aantoont hoe via de Verborgenheid der Ongerechtigheid in Rome deze ingezwachtelde steen van het heidendom tot een christelijk symbool is geworden. De Baitulos of ingezwachtelde steen, was de stroggulos lithos (BRYANT, bundel II, p.20, de noot) een kogelronde steen. Deze kogelronde steen wordt regelmatig afgebeeld als een steen die is ingezwachteld met windsels, soms in meerdere-, soms in mindere mate. In BRYANT (bundel III, p.246), waar de godin Cybele wordt voorgesteld als "Spes Divana", ofwel de Goddelijke hoop, zien wij hoe de grond voor deze hoop aan de wereld wordt voorgehouden in de vorm van een ingezwachtelde steen die zich in haar rechter hand bevindt, en die met vier verschillende windsels is omzwachteld. In DAVID, Antiquities Etrusques (deel IV, plaat 27) zien wij een godin die wordt afgebeeld met de doos van Pandorra, de bron van alle kwaad, in haar uitgestrekte hand, en de ingezwachtelde steen is hiermee verbonden;

in dit geval heeft de globe twee windsels waarvan de een de ander kruist. Wat is deze ingezwachtelde globe in het heidendom anders dan het evenbeeld van die globe met een lint erom, met de mystieke Tau of het kruis daar bovenop, dat genoemd wordt "het teken van macht" en regelmatig wordt afgebeeld, zoals in de houtsnede (fig.60) (8) in de handen van de profane voorstelling van God de Vader. De lezer hoeft niet verteld te worden dat het kruis het teken is van het kenmerk van die God die de ingezwachtelde steen symboliseert, en dat toen die God geboren werd, gezegd werd: "De Heer van gehele wereld is geboren." (WILKINSON, deel IV, p.310). Daar de god van de ingezwachtelde steen niet alleen de kinderen van Saturnus in het leven herstelde, maar ook Saturnus' heerschappij van de aarde herstelde, die hij door zijn overtreding verloren had, is het niet verwonderlijk dat van deze gewijde stenen gezegd wordt, dat terwijl "sommigen gewijd waren aan Jupiter, en anderen aan de zon", "zij als gewijd aan Saturnus beschouwd werden", de vader van goden en van mensen (MAURICE, bundel II, p.348), en dat Rome daarom een ronde steen heeft geplaatst in de hand van de afbeelding die de profane naam van God draagt, en dat deze bron, de ingezwachtelde globe, voorzien van het merkteken van Tammuz, het symbool is geworden van de Pauselijke overheersing in geheel Europa. Voetnoten [4] Soms wordt van hem gezegd dat hij alleen zijn mannelijke kinderen zou hebben verslonden, maar zie hierover SMITH, (uitgebreid) Classical Dictionary, sub voce "Hera", waaruit zal blijken dat zowel meisjes als jongetjes verslonden werden. [5] HESIODUS, Theoginia, ill.485, etc., pp.38-41. [6] Hata, "zondigen", wordt ook in het Chaldees gevonden, en is Hat (zie CLAVIUS STOCKII, p.1329). Tul komt van Ntl, "ondersteunen". Als de lezer naar Horus met zijn zwachtels kijkt (BRYANT, bundel III, plaat 22), Diana met verband rond haar benen (zie ante, p.29), en de symbolische stier van de Perzen die op dezelfde wijze is ingezwachteld (BRYANT, bundel I, plaat 5, p.367), en zelfs het vormeloze blok hout van de Tahitianen, dat zij als god gebruiken en dat met touwen is ingezwachteld, dan zal hij zien, naar ik meen, dat er iets mysterieus aan dit inzwachtelen is. [7] Van Tli, Tleh of Tloh, "Infans puer" (CLAVIS STOCKII, Chald., p.1342), en Hia of Haya, "leven", "het leven herstellen" (GESENIUS, p.310). Hia, "leven" met het voorvoegsel, wordt het Griekse bios, leven. Dat Hia, nadat het in het Grieks was overgenomen, werd uitgesproken als Haya, wordt duidelijk uit het zelfstandig naamwoord Hiim, "leven", uitgesproken als Hayyim, wat in het Grieks wordt weergegeven als haima, "bloed". Hierbij is aangetoond dat het Hebreeuwse beginsel "bloed is leven" niet enkel bij de Joden bekend was, maar ook bij anderen. Nu wordt Haya, "leven" of "leven herstellen" met het voorvoegsel B'haya, en zo zien wij dat in Egypte Bai de betekenis heeft van "ziel" of "geest" (BUNSEN, bundel I, p.375) hetgeen de essentie van het leven is. B'haitulos betekent dan het "levenherstellende kind". P'haya-n is de gelijknamige god. [8] Uit DIDRON, Iconography, deel I, p.301. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - De identificatie van Rhea of Cybele, en Venus

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20G.htm

In het populaire geloof in Griekenland en Rome zijn de karakters van Cybele, de moeder van de goden, en van Venus, de godin van de liefde, over het algemeen erg verschillend, met dien verstande dat sommigen wellicht in niet geringe mate moeite hebben met de identificatie van deze twee goden. Maar deze moeilijkheid zal verdwijnen als het fundamentele principe van de Mystiek wordt beschouwd, dat wil zeggen, dat in principe slechts Adad erkend werd, "Die Ene God" (zie ante, pp.14-16, de noot). Adad was een drievoudige god, hetgeen na het vorm krijgen van de babylonische Verborgenheid der Ongerechtigheid ruimte liet voor drie verschillende vormen van goden: de vader, de moeder en de zoon, maar ondanks alle veelvormige goden die de heidense wereld rijk was, en alle verscheidenheid die er onder deze goden ook was, kwam het er op neer dat deze goden toch niet meer waren dan variaties van slechts drie goddelijke personen, of liever twee, omdat de eerste persoon over het algemeen op de achtergrond bleef. Er is bewijs voor dat dit inderdaad het geval was. Apuleius vertelt ons (deel I, pp.995, 996) dat toen hij werd bevestigd, de godin Isis zich aan hem openbaarde als "de eersteling van de hemelbewoners, en de onveranderlijke manifestatie van de goden de godinnen ... wiens enige en enkelvoudige goddelijkheid op aarde werd vereerd in verschillende vormen, en met een verscheidenheid aan riten, en met velerlei namen". Na deze veelvoud aan titels langs te zijn gegaan, verklaart zij tegelijkertijd "Pessinuntica, de moeder van de goden (d.i. Cybele) en Paphiana Venus te zijn" (idem, p.997). Daar dit in de latere eeuwen van de mystiek het geval was, moet dit ook zo zijn geweest in de beginperiode, omdat daarin noodzakelijkerwijze werd aangevangen met de leerstelling van de Eenheid van de godheid. Dit zou natuurlijk aanleiding geven tot een niet geringe vorm van absurditeit en inconsequentie uit de aard der zaak bezien. Om af te komen van de inconsequenties die zij in het Egyptische systeem tegenkwamen, hebben Wilkinson en Bunsen het nodig geacht hun toevlucht te nemen tot in feite dezelfde verklaring die ik hiervoor heb gebruikt. Zo zien wij dat Wilkinson zegt: "Ik heb gezegd dat Amun-re en andere goden de vorm aannamen van verschillende godheden, hetgeen, hoewel dit aanvankelijk problemen lijkt op te leveren, verklaart kan worden wanneer wij in acht nemen dat iedere godheid waarvan de typerende eigenschappen werden aangenomen, slechts een Emanation was, ofwel een vergoddelijkte eigenschap van □□n en hetzelfde grote wezen , aan wie verschillende karakter werd toegeschreven, al naar gelang het ambt waarin deze god zich moest manifesteren." (WILKINSON, deel IV, p.245). De bewering van Bunsen komt dan ook op hetzelfde neer en is deze: "Op grond hiervan menen wij dat het gerechtigd is te concluderen dat de twee reeksen van goden van oorsprong gelijk waren, en dat in de grote groep van goden al deze eigenschappen verenigd waren, en waaruit het mythologische systeem is voortgekomen, dat wij reeds hebben bezien." (BUNSEN, deel I, p.418). De gevolgen van dit alles voor de identificatie van Cybele en Astarte of Venus zijn belangrijk. In principe was er slechts □□n godheid, de Heilige Geest, die werd voorgesteld als een vrouw, toen men nog meende dat er bij God sprake was van sexen, door verdraaiing van de grote schriftuurlijke gedachte dat de kinderen van God eens verwekt werden door de Vader, en uit de Geest geboren werden. Onder invloed van deze gedachte werd de Geest van God als Moeder voorgesteld als een duif, ter herinnering aan het feit dat de Geest bij de schepping "fladderde", want dit is, zoals ik na studie heb ontdekt, de precieze betekenis van de term in Gen.1:2, "over de wateren". Deze godheid werd Ops genoemd, "de fladderaar", ofwel Juno, "de Duif', of Khubel□ , "hij die met koorden bindt", en hetgeen betrekking had op "de banden der liefde, de koorden der mensen" (in

Hosea 11:4 Khubeli Adam genoemd), waardoor God in Zijn oneindige goedheid niet alleen voortdurend mensen tot zich trekt , maar waarmee onze stamvader Adam, door de inwoning van de Geest, toen het verbond van Eden verbroken was, lieflijk werd verbonden met God. Dit thema is de centrale gedachte in het heidense verhaal, en het bewijs is zeer uitvoerig, maar ik kan hier niet verder op ingaan. Laat dit echter duidelijk zijn dat de Romeinen de twee termen Juno en Khubel□, of zoals het gewoonlijk wordt uitgesproken, Cybele, samen voegden, en hun opperste godheid soms opriepen onder de naam Juno Covella (zie STANLEY, Philosophy, p.1055), hetgeen betekent "de duif die met koorden bindt". In STATIUS (boek V, Sylv., I, v.222, apud BRYANT, deel III, p.325) komt de naam van de grote godin voor als Cybele: "Italo genitus Almone Cybele Ponit et Idaeos jam non reminiscitur manes" Als de lezer LAYARD opslaat bij het drie-enige symbool voor de opperste Assyrische godheid, zal hij zien dat hierin dezelfde gedachte ligt opgesloten. Daar geven de staart en de vleugels twee linten te zien, die de plaats van de voeten innemen (LAYARD, Nineveh and its Remains, deel II, p.418; zie ook de begeleidende houtsnede in fig.61, uit BRYANT, bundel II, p.216, en KITTO, Bib. Cyclop., deel I, p.425). Met betrekking tot de gebeurtenissen na de zondeval, kreeg Cybele een nieuw kenmerk aan haar naam toegevoegd. "Khubel" betekent niet alleen "met koorden binden", maar ook "zwoegen in barensnood", en daarom werd Cybele voorgesteld als de "moeder van de goden", door wie Gods kinderen opnieuw geboren moeten Worden. Maar om deze reden werd het als vanzelfsprekend gezien dat er een eenheid moest zijn met Rhea, "de speurder", de menselijke "moeder van goden en mensen", zodat de chaos die zij teweeg had gebracht hersteld zou worden. Vandaar de verbinding van Cybele en Rhea, die in alle Pantheons gezien Worden als twee verschillende namen voor dezelfde godin (zie LEMPRIERE, Classical Dictionary, sub voce), ofschoon deze godinnen in werkelijkheid heel verschillend waren. Hetzelfde gold voor de andere vergoddelijkte moeders. Zij werden vergoddelijkt door hun veronderstelde miraculeuze associatie met Juno of Cybele, met andere woorden, met de Heilige Geest van God. Iedere moeder had haar eigen legende en had haar eigen bijpassende vorm van verering, maar, zoals in alle andere gevallen, werd zij gezien als een vleeswording van de ene geest van god als de grote moeder van allen, waarvan de eigenschappen altijd onvervreemdbaar bij haar woonden. Dit was nu het geval met de godin Astarte of Venus, evenals met Rhea. Hoewel er punten van verschil waren tussen Cybele en Rhea, en Astarte en Mylitta, de Assyrische Venus, toont Layard aan dat er zekere punten van overeenkomst waren. Cybele of Rhea werd gekenmerkt door haar torenvormige kroon (LAYARD, Nineveh, deel II, p.456). Mylitta of Astarte had een soortgelijke kroon. Cybele of Rhea werd voortgetrokken door een leeuw (idem), terwijl Mylitta of Astarte op een leeuw stond. De verering van Mylitta of Astarte ging gepaard met een poel van morele onzedelijkheid (HERODOTUS, boek I, h.199, p.92). De verering van Cybele onder de naam van Terra was hetzelfde (AUGUSTINUS, De Civitate, boek VI, h.8, p.203). De eerste vergoddelijkte vrouw was zonder twijfel Semiramis, daar de eerste vergoddelijkte man haar echtgenoot was. Maar het is duidelijk dat pas enige tijd na de aanvang van de mystiek deze vergoddelijking plaatsvond, want pas nadat Semiramis dood was, werd zij tot godheid verheven en aanbeden in de vorm van een duif. Toen echter de mystiek een aanvang nam, moeten de daden van Eva, die door haar contact met de slang de dood bracht, beslist een plaats hebben gekregen, want de mystiek van de dood vormt de grondslag voor elke religie, en in de dagen van Semiramis en Nimrod, en Sem en Cham moeten alle mensen goed bekend zijn geweest met de feiten van de zondeval. Aanvankelijk kan de zonde van Eva een plaats hebben gekregen (anders zouden de mensen over het algemeen geschokt zijn geweest, zeker toen het geweten aangesproken werd door de ijver van Sem), maar toen een vrouw vergoddelijkt zou gaan worden, toont de vorm die het mystieke verhaal had aangenomen aan dat de zonde werd afgezwakt, en dat zelfs de aard ervan werd veranderd, en dat door een verdraaiing van de naam die aan Eva werd gegeven als "de

moeder van alle levenden", dat wil zeggen, alle geregenereerde mensen (zie noot I) zij verheerlijkt werd als degene die het geestelijke leven zou voortbrengen, en onder de naam Rhea werd erkend als de moeder van de goden. Nu vonden degenen die onder de invloed van de Verborgenheid der Ongerechtigheid stonden het niet moeilijk om aan te nemen dat toen deze naam Rhea, oorspronkelijk gebruikt als de moeder van de mensheid , nauwelijks nog op haar van toepassing was, die eigenlijk de moeder was van de goden , ofwel alle vergoddelijkte stervelingen. Rhea betekent in de actieve vorm "de speurende vrouw", maar in de passieve vorm heeft het de betekenis van "de vrouw waarnaar gekeken wordt", ofwel "de schoonheid" (9) en zo werd onder □□n en dezelfde naam de moeder van de mensheid en de moeder van de heidense goden, ofwel Semiramis, samengevoegd, in zoverre dat nu, zoals algemeen bekend is, Rhea wordt erkend als de "Moeder van goden en mensen " (HESIODUS, Theogon, v.453, p.36). Het is daarom niet zo fraai dat voor Rhea een naam werd gebruikt, die bij de Assyri□rs in gebruik was bij de verering van Astarte of Venus. Voetnoten [9] In Esther 2:9 vinden wij dat de meervoudsvorm van Rhea klaarblijkelijk wordt gebruikt in de zin van "mooi". Zoals toegepast op de "maagden" die aan Esther werden gegeven, vertaalt de Vulgaat het met "speciosissimas", en Parkhurst doet hetzelfde. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - De maagdelijke moeder van het heidendom

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20H.htm

"Bijna alle Tartaanse prinsen," zegt Salvert□ (Des Sciences Occultes, Appendix, noot A, par. XII, p.490) "zijn terug te voeren naar de hemelse maagd, die doordrongen werd door een zonnestraal, of door een soortgelijk wonderlijk fenomeen." In India zou de moeder van Surya, de zonnegod, die geboren was om de vijanden van de goden te vernietigen (zie ante, p.96) op deze wijze zwanger zijn geworden toen een lichtstraal tot de baarmoeder doordrong, waardoor zij de zonnegod voortbracht. Nu werpt de kennis van deze wijd verbreide mythe licht op de mystieke betekenis van de naam Aurora, die aan de echtgenote van Orion werd gegeven, aan wiens huwelijk met deze "machtige jager" Homerus refereert (Odyssee, boek V, ill.120, 121). Terwijl de naam Aur-ora in fysieke zin ook de betekenis heeft van "zwanger van licht", van "ohra", "ontvangen" of "zwanger zijn", hebben wij in het Grieks het woord hoar voor echtgenote. Daar Orion volgens Perzische verslagen dezelfde was als Nimrod, en Nimrod onder de naam Ninus werd vereerd als de zoon van zijn echtgenote, toen hij werd verheven tot de zonnegod, is deze naam Aurore, zoals die werd gebruikt voor zijn echtgenote, duidelijk bedoeld om dezelfde gedachte tot uitdrukking te brengen zoals die voorkomt in Tartari□ in India. Deze mythe van de Tartaren en de Hindoes tonen duidelijk aan dat de heidense gedachte van de wonderbaarlijke bevruchting niet afkomstig is uit een mengeling van het christendom met dit bijgeloof, maar direct afstamt van de belofte van "het zaad van de vrouw". Maar hoe, zo kan men zich afvragen, kon de gedachte ontstaan van de bevruchting door een zonnestraal? Er is reden om aan te nemen dat dit afkomstig is van een van de gebruikelijke benamingen voor de zon. Van het Chaldese zhr , "schijnen", komt in de deelwoordvorm zuhro of zuhr□ , "hij die schijnt", en vandaar ligt het voor de hand dat men onder leiding van priesters op de gedachte kon komen dat zuro , "het zaad", verband hield met "degene die schijnt", waardoor de geest achter het heidendom ge□dentificeerd kan worden. Dit was duidelijk het geval in Perzi□, waar de zon de grote god was, want "de Perzen," zegt Maurice, "noemden God Sur□" (Antiquities, deel V, p.22). Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - De godin-moeder als een woonplaats

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20I.htm

Wat kon de mensheid ertoe gebracht hebben de grote godin-moeder, of moeder van goden en mensen, een Huis of Woning te noemen? Het antwoord wordt klaarblijkelijk gevonden in de uitspraak die in Gen.2:21 staat, met betrekking tot de vorming van de moeder van de mensheid : "Toen deed de HERE God een diepe slaap op de mens vallen; en terwijl deze sliep nam Hij een van zijn ribben en sloot haar plaats toe met vlees. En de HERE God bouwde de rib , die hij uit de mens genomen had, tot een vrouw." Dat deze geschiedenis van de rib bij de Babyloni□rs goed bekend was, is op te maken uit een van de namen die aan hun oergodin was gegeven, zoals wij zien in Berosus (boek I, p.50). Die naam is Thallath. Maar Thallath is slechts de Chaldese vorm van het Hebreeuwse Tzalaa in de vrouwelijke vorm hetzelfde woord dat in Genesis voor rib wordt gebruikt en waaruit Eva geformeerd werd. De andere naam die Berosus met Thalluth verbindt, versterkt deze gedachte, want die is "Omorka" (10) , hetgeen betekent "de moeder van de wereld". Als wij op deze wijze de betekenis van de naam Thallath ontrafeld hebben, zoals die werd gebruikt voor de "moeder van de wereld", brengt ons dit ertoe te begrijpen wat de naam Thalasius (11) , gebruikt voor de Romeinse god van het huwelijk, betekent, en waarvan de oorsprong tot nu toe vergeefs gezocht is. Thalattin betekent "behorend bij de rib", hetgeen in het Romeinse taalgebruik "Thalatthius" of "Thalasius, de man bij de rib" wordt. Welke naam is toepasselijker voor Adam, als de god van het huwelijk, die, toen de rib bij hem werd gebracht, zei: "Dit is nu eindelijk been van mijn gebeente, en vlees van mijn vlees; deze zal mannin heten, omdat zij uit de man genomen is." Toen aanvankelijk Thalatth, de rib, tot een vrouw werd gebouwd , was deze "vrouw" in belangrijke mate de "woonplaats" of "tempel van God", en als de zondeval er niet tussen was gekomen, dan zouden al haar kinderen als logisch gevolg hiervan, en door natuurlijke voortbrenging kinderen van God zijn geweest. De komst van de zonde in de wereld verdraaide de oorspronkelijke bedoeling der dingen. Toch werd, toen de belofte van een verlosser werd gegeven en met vreugde werd aangenomen, ook de vernieuwende inwoning van de Geest gegeven, niet dat zij daardoor de kracht zou bezitten om uit zichzelf kinderen tot God te brengen, maar uitsluitend dat zij de rol zou kunnen vervullen van een moeder die mensen zou voortbrengen, die door God, en door Zijn vrije wil, tot leven gewekt zouden worden, en zo van de dood tot het leven zouden komen. Het heidendom negeerde dit echter moedwillig, en leerde, zodra haar onderdanen bereid waren dit aan te nemen, dat de inwoning van de Geest in de vrouw een karakterisering inhield, en dit haar ook vergoddelijkte. Zo werd Rhea, "de speurder", de moeder van de mensheid, in verband gebracht met Cybele, "degene die met koorden bindt", of Juno, "de duif', ofwel de Heilige Geest. Zo werd zij in het spottende heidendom Athor, "de inwoning van God", ofwel Sacca of Sacta, "de tabernakel" of "tempel", in wie "de volheid van de Godheid lijfelijk woonde". Zo werd zij Heva, "de levende", niet in de betekenis waarmee Adam die naam aan zijn vrouw gaf na de zondeval, toen de hoop van het leven zo onverwacht temidden van de dood aan zowel hem als haar werd geschonken, maar in de betekenis van doorgever van geestelijk en eeuwig leven aan de mensen, want Rhea werd genoemd "de bron van de gezegenden". (12) De bemiddeling van deze vergoddelijkte vrouw werd als een absolute noodzaak gezien voor het verkrijgen van geestelijke kinderen in deze, zoals werd toegegeven, gevallen wereld. Vanuit deze gedachte bezien zal de betekenis onmiddellijk duidelijk worden van de naam die gegeven werd aan de Babylonische godin in 2 Kron.17:30. Van de naam Sukkot-benot wordt vaak gezegd dat dit een meervoudig woord zou zijn, en gebruikt werd voor tenten en tabernakels die in Babylon met schandelijke bedoelingen werden gebruikt. Maar zoals

opgemerkt door Clericus (boek I, De Chaldoeis, deel II, h.37), die refereert aan de Rabbijnen, die dezelfde mening zouden hebben, toont de context duidelijk aan dat dit de naam van een afgod moet zijn (vers 29, 30): "Daarnaast maakte elk volk zijn eigen goden , en zij plaatsten die in de tempels op de hoogten, welke de Samaritanen hadden gebouwd, elk volk voor zich in de steden, waar zij woonden: de mensen van Babel maakten (een beeld van) Sukkot-Benot." Hier wordt blijkbaar gesproken van een afgod, en daar de naam vrouwelijk is, moet deze afgod het beeld zijn geweest van een godin. In deze zin opgevat, en in het licht van het Chaldese systeem, zoals dat nu is ontvouwd, is de betekenis van "Sukkot-benot", zoals gebruikt voor de Babylonische godin eenvoudig "de tabernakel van het kinderen baren". (13) Toen het Babylonische systeem ontstond, was Eva de eerste die deze plaats innam, en de naam Benot, hetgeen "kinderen baren" betekent, verklaart hoe de gedachte ontstond dat de vrouw, die, zoals Hestia of Vesta, zelf "Inwoning" werd genoemd, de eer kreeg dat zij " de kunst van het huizen bouwen heeft uitgevonden " (SMITH, sub voce "Hestia"). Benah, de werkwoordsvorm van Benot, betekent zowel "kinderen voortbrengen" als "huizen bouwen"; het voortbrengen van kinderen is hier dan in overdrachtelijke zin "het bouwen van huizen", ofwel het bouwen van een gezin. Terwijl het heidense systeem, voor zover het de godinmoeder betrof, gesticht werd op grond van deze identificatie van de Hemelse en Aardse moeders van de "gezegende" onsterfelijken, werd ieder van deze twee godheden nog steeds gevierd alsof zij individueel gezien in het bezit waren van een eigen persoonlijkheid, en dientengevolge werden alle verschillende incarnaties van het zaad van de Verlosser voorgesteld alsof zij waren voortgekomen uit twee moeders. Het is bekend dat Bimater, of "van twee moeders", een van de belangrijkste titels was van Bacchus. Ovidus zegt dat de reden achter deze titel voor Bacchus de mythe is dat toen hij een embryo was, hij uit de vlammen werd gered, waarin zijn moede; omkwam, hij vervolgens bij Jupiter werd ingebracht en te zijner tijd werd voortgebracht. Zonder verder te kijken naar de mystieke reden hiervoor, is het duidelijk dat Bacchus twee moeders had, want niet alleen werd hij verwekt door Semele, maar hij werd ter wereld gebracht door de godin Ippa (PROCLUS in Timoeum, boek II, par.124, pp.292, 293). Dit is ongetwijfeld hetzelfde fenomeen als toen gezegd werd dat nu de dood van zijn moeder Semele, zijn tante, nu de plaats van zijn moeder innam om hem te zogen. Hetzelfde zien wij in de mythologie van Egypte, want daar lezen wij dat Osiris in de vorm van Anubis, na door Nepthys te zijn voortgebracht, door de godin Isis werd geadopteerd, en als haar eigen zoon werd grootgebracht. Als gevolg hiervan kwam de zo geliefde drieeenheid overal in de vorm van de twee moeders en de zoon. In WILKINSON (deel VI, plaat 35) zal de lezer een goddelijke drie-eenheid vinden, die bestaat uit Isis, Nepthys en tussen hen in het kind Horus. In Babylon toont de uitspraak van Diodorus (boek II, p.69) aan dat de drie-eenheid daar gedurende een zekere periode bestond uit twee godinnen en de zoon, Hera, Rhea en Zeus, en in het capitool te Rome was dit een drie-eenheid die bestond uit Juno, Minerva en Jupiter, en terwijl Jupiter door de Romeinse bevolking werd vereerd als "Jupiter puer", ofwel "Jupiter het kind", was hij in gezelschap van Juno en de godin Fortuna (CICERO, De Divinatione, boek II, h.41, p.77). Deze soort van goddelijke drie-eenheid gaat bij de Romeinen terug tot aan het allervroegste begin, want door Dionysius Halicarnassius en door Livius wordt gezegd dat kort na de uitwerping van de Tarquius er in Rome een tempel was, waarin Ceres, Liberus en Libera werden vereerd (DION. HAL., deel I, pp.25, 26, en LIVIUS, deel I, p.233). Voetnoten [10] Van "Am", "moeder", en "arha", "aarde". De eerste letter aleph wordt in deze beide vormen vaak uitgesproken als o. Zo wordt de uitspraak van a in Am, "moeder", teruggevonden in het Griekse oomos, een "schouder". Am, "moeder", is afkomstig van am, "ondersteunen" en van am, uitgesproken als om, de schouder die deze last draagt. Vandaar ook de naam Oma als een van de namen van Bona Dea. Oma is klaarblijkelijk de "Moeder". Zie ook onder noot K. [11] CATALLUS, Epithalamium, p.98. [12] Orphic Fragments, in BRYANT, bundel III, p.238. [13] Dat wil

zeggen, de Inwoning van de Heilige Geest, met het krijgen van geestelijke kinderen als doel. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - De betekenis van de naam Astarte

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20J.htm

Voor het feit dat Semiramis onder de naam van Astarte niet enkel als de incarnatie van de Geest van God, maar ook als de moeder van de mensheid werd vereerd, hebben wij duidelijk en afdoende bewijs geleverd. Er bestaat geen twijfel over dat "de Syrische godin" Astarte was (LAYARD, Nineveh and its Remains, deel II, p.456). Nu wordt de Assyrische godin, ofwel Astarte, door Athenagoras , (Legatio, deel II, p.179) geassocieerd met Semiramis, en ook door Lucianus (De Dea Syria, deel III, p.382). Deze getuigenissen met betrekking tot Astarte, of de Syrische godin, die in zeker opzicht Semiramis is, zijn zeer helder. De naam Astarte, zoals die op haar wordt toegepast, heeft betrekking op haar als Rhea of Cybele, de torendragende godin, de eerste, zoals Ovidus zegt (Opera, deel III, Fasti, boek IV, ill.219, 220) die (torens) "steden maakte", want we vernemen van Layard op de genoemde pagina, dat in de Syrische tempel van Hierapolis "zij (Dea Syria of Astarte) werd voorgesteld als staande op een leeuw gekroond met torens ." Nu kon geen naam beter het karakter van Semiramis uitdrukken dan "Asht-tart", want dit betekent niets anders dan "De vrouw die torens maakte". Het wordt door iedereen gezegd dat de laatste lettergreep "tart" afkomstig is van het Hebreeuwse "Tr". Het is echter altijd als vanzelfsprekend aangenomen dat "Tr" slechts "rond gaan " betekent. Wij hebben echter bewijs dat in zelfstandige naamwoorden zoals deze het ook de betekenis heeft van "rond zijn ", "omgeven", of "omvatten". In de mannelijke vorm vinden wij "Tor", dat gebruikt wordt voor "en rand of rij juwelen rond het hoofd" (zie PARKHURST, sub voce, No.II, en ook GESINIUS). In de vrouwelijke vorm, zoals door Hesychius gegeven (Lexicon, p.925) zien wij deze betekenis nog duidelijker terugkomen: Turis ho peribolis tou teichous . Turis is slechts de Griekse vorm van Turit, waarvan de slot t volgens de Griekse grammatica veranderde in een s . Ash-turit, hetgeen klaarblijkelijk hetzelfde is als het hebreeuwse "Ashtoret", betekent slechts "De vrouw die de omgevende muur maakte". Gezien nu, voor wat de Babyloni□rs betreft, de omvang van die prestatie, wordt niet enkel door Ovidus (Opera Metam., boek IV, p.177), maar ook door Justinus, Dionysius, Aferus en anderen gezegd dat zowel de naam als de gelede kroon op het hoofd van de godin zeker zeer toepasselijk waren. Ter bevestiging van de uitleg van de naam Astarte, kan ik hieraan een titel toevoegen die werd gebruikt voor de Griekse Diana, die in Efeze een kroon droeg in de vorm van een toren, en werd geassocieerd met Semiramis, hetgeen treffend is. In het volgende uittreksel uit LIVIUS (bundel VI, pp.57, 58) staat: "Toen het nieuws van de strijd (bij Pydna) Amphipolis bereikte, stroomde de bevolking samen voor de tempel van Diana, die zij aanriepen met Tauropolis, om zo haar hulp in te roepen." Tauropolis, van Tor, "een toren" of "omgevende fortificatie", en Pol, "maken", betekent eenvoudig "torenmaker" of "maker van omringende fortificaties", en op haar als de godin van de fortificaties zouden zij uiteraard een beroep doen zodra zij een aanval op hun stad vreesden. Semiramis, vergoddelijkt tot Astarte, werd tot de hoogste eer verheven, en haar verandering in een duif, zoals reeds is aangetoond (p.79, ante) was kennelijk bedoeld, toen het onderscheid in sexe godslasterlijk op God werd toegepast, om haar te associ□ren met die heilige Geest onder de naam van " Moeder van de goden", zonder wier bemiddeling niemand als kind van God geboren kon worden, en de wijze waarop zij werd voorgesteld in de symbolische taal van de Schrift de duif was, zoals dit voor de Messias het lam was. Sinds de Geest van God de bron van alle wijsheid is, zowel in natuurlijk als in geestelijk opzicht, worden Kunst, uitvindingen en vaardigheden aan Hem toegeschreven (Exodus 31 :3, en 35:31), en zo werd de moeder der goden, in wie deze Geest ge□ncarneerd zou zijn, gevierd als de uitvinder van sommige van de bruikbare en nuttige kunsten en wetenschappen

(DIODORUS SICULUS, boek III, p.134). Vandaar ook het karakter dat aan de Griekse Minerva werd toegeschreven, wier naam Athena, zoals wij menen te moeten concluderen, slechts een synoniem is voor Beltis, de bekende naam van de Assyrische godin (zie ante, pp.20, 21, de noot). Athena, de Minerva van de inwoners van Athene, is algemeen bekend als "de godin van de wijsheid" de uitvinder van de kunsten en de wetenschappen. De naam Astarte betekent ook de " onderzoeker ", en in dit opzicht werd deze naam gebruikt voor Cybele of Semiramis, gesymboliseerd door een duif. Dat dit een van de betekenissen is van de naam Astarte, kan worden opgemaakt uit de vergelijking van de namen Asterie en Astraea (in het Grieks Astraia), die gevormd worden door het laatste deel van het samengestelde woord in de mannelijke vorm te nemen in plaats van de vrouwelijke vorm, Teri of Tri (de laatste wordt uitgesproken als Trai of Trae), dezelfde vorm als Tart. Nu was Asterie de echtgenote van Perseus, de Assyri□r (HERODOTUS, boek VI, p.400) die de stichter was van de mystiek (BRYANT, bundel III, pp.267, 268). Daar verder Asterie werd voorgesteld als de dochter van Bel, betekent dat zij dezelfde positie innam als Semiramis. Astraea nogmaals, was de godin van het recht, die geassocieerd wordt met de hemelse maagd Themis. De naam Themis betekent "de volmaakte", die orakels sprak (Ovidus, Metam., boek I, p.30), en die v□□r de vloed op aarde leefde, en die stopte met het spreken van orakels net voor de catastrofe zich voltrok (idem, de noot). Themis en Astraea worden soms van elkaar onderscheiden, en soms met elkaar geassocieerd, maar beiden bezitten hetzelfde karakter als godin van het recht (zie Gradus ad Parnassum, sub voce "Justitia"). De verklaring van deze tegenstrijdigheid is dan ook dat de Geest soms werd gezien als een incarnatie en soms ook niet. Als incarnatie was Astraea de dochter van Themis. Elke naam kon beter het karakter van de godin van de recht beschrijven dan Ash-trai-a, "degene die onderzoekt ", en welke naam kon beter een van de eigenschappen aantonen van die Goddelijke Geest, die "alle dingen onderzoekt , zelfs de diepten Gods"? Daar Astraea of Themis "Fatidica Themis" was, "Themis de profetische", was dit ook een van de eigenschappen van de Geest, want waar kan een zuiver orakel of een ware profetische inspiratie anders vandaan komen dan van de inspirerende Geest van God? Wat kan tenslotte beter overeenkomen met de Goddelijke uitspraak in Genesis met betrekking tot de Geest van God dan de uitspraak van Ovidus dat Astraea de laatste der hemelbewoners was die op aarde achterbleef, en dat haar vertrek het sein was voor het neerkomen van de vernietigende vloed? De aankondiging van de komende vloed wordt in de Schrift uitgedrukt met de volgende woorden (Gen.6:3): "En de HERE zeide, Mijn Geest zal niet altoos in de mensen blijven, nu zij zich misgaan hebben; hij is vlees, zijn dagen zullen honderd twintig jaar zijn." Gedurende deze honderd twintig jaar was de Geest aan het werk, en toen dit tot een einde kwam, kwam er ook een einde aan het werk van de Heilige Geest, en verliet Hij de aarde en liet deze aan haar lot over, maar Hij verliet niet het gezin van de rechtvaardige Noach. Hij ging met de aartsvader de ark binnen, en toen de aartsvader na zijn lange opsluiting naar buiten kwam, kwam de Geest ook naar buiten. Zo hadden de heidenen een historische fundering voor hun mythe van de duif die op het symbool rustte van de ark in de Babylonische wateren, terwijl de Syrische godin Astarte, die dezelfde was als Astraea, daaruit voortkwam. Zo werd Semiramis als Astarte vereerd in de gedaante van een duif, en werd zij gezien als de incarnatie van de Geest van God. Daar Baal, de Heer van de Hemel, een zichtbaar symbool had, de zon , zo had zij als Beltis, de Koningin des Hemels, ook haar symbool, de maan , die eveneens Asht-tart-e was, "de maker van omwentelingen ", want er bestaat geen twijfel over dat Tart over het algemeen de betekenis heeft van "rondgaan". Het systeem moet worden gezien als een geheel, gezien het feit dat de moeder van de goden tegelijkertijd de moeder van de mensheid was, moet Semiramis of Astarte worden geassocieerd met Eva, en de naam Rhea, die volgens de Paschal Chronicle (deel I, p.65) aan haar werd gegeven, toont in voldoende mate de identiteit van Eva aan. Toegepast op de algemene moeder van het menselijk ras was de

naam van Astarte zeker toepasselijk, want daar zij de Idaia Mater was, "de moeder van de kennis", is het de vraag hoe zij aan die kennis was gekomen. Hierop kan het antwoord slechts uiden: door het fatale onderzoek dat zij verrichtte. Het was een zeer gewaagd experiment dat zij uitvoerde in strijd met het Goddelijke Gebod, en ondanks de dreiging van straf waagde zij het om " onderzoek " te verrichten naar de verboden kennis die haar Maker in Zijn goedheid voor haar verborgen had gehouden. Dus zette zij de eerste stap op die ongelukkige weg, waar de Schrift van zegt: "Alleen zie toch: ik heb ontdekt, dat God de mensen recht gemaakt heeft, maar zij zoeken vele bedenkselen." (Prediker 7:29). Nu was Semiramis, vergoddelijkt tot duif, Astarte in een meest gratieuze en aangename vorm. Lucius Ampelius (in Libro ad Macrinum apud BRYANT, bundel III, p.161) noemt haar " Deam benigham et misericordem hominibus ad vitam bonam ", "De godin, weldadig en genadig voor de mensen" (die hen brengt) "tot een goed en gelukkig leven". Met betrekking tot de weldadigheid van haar karakter worden de beide titels van Astarte en Mylitta aan haar toegekend. Van de eerste heb ik elders een verklaring gegeven als "de onderdrukker van toorn (ante, p.158) en de tweede komt hiermee overeen. Mylitta, of zoals het in het Grieks wordt geschreven, Mulitta, betekent "de Middelares". Het Hebreeuwse Melitz, wat in het Chaldees Melitt wordt, wordt klaarblijkelijk gebruikt in Job 33:23 in de betekenis van een middelaar. "Indien een engel hem terzijde staat, een voorspraak (Melitz), een uit duizenden, om een mens zijn onschuld te kennen te geven, dan zal Hij zich zijner erbarmen en zeggen: Bevrijd hem, dat hij niet in de groeve dale, de losprijs heb ik verkregen," die in feite "de engel, de middelaar" is. Parkhurst vat deze woorden eveneens zo op en herleidt het tot "Mltz", "zoet zijn". Nu is de vrouwelijke vorm van Melitz, "Melitza", waar Melissa van is afgeleid, een "bij" (de zoetmaker of maker van zoetigheid), en Melissa, een algemene naam voor de priesteres van Cybele, en zoals wij deze gelijk mogen stellen met Astarte, de koningin des hemels zelf, want Porfyrius heeft gezegd dat "de ouden noemden de priesteres van Demetrius, Melissa" en hij voegt daaraan toe dat zij ook "de Maan Melissa" werd genoemd (de antra Nympharum , p.18). Wij hebben verder bewijs dat ver terugvoert om aan te tonen dat dit de titel was van Semiramis. Melissa of Melitta (APOLLODORUS, bundel I p.110), want beide namen werden gebruikt, zouden de moeder van Phoroneus geweest zijn, de eerste die heerschappij uitoefende , in wiens dagen de verstrooiing van de mensheid plaatsvond, en waarv□□r alle mensen in harmonie met elkaar leefden en □□n taal spraken (Hyginus, fabel 143, p.114). Dit kan op niemand anders worden toegepast dan op Nimrod, en daar Nimrod vereerd werd als Nin, de zoon van zijn echtgenote, is de identiteit compleet. Melitta, de moeder van Phoroneus, is dus dezelfde als Mylitta, de bekende naam voor de Babylonische Venus, en deze naam betekent in de vrouwelijke vorm Melitz, degene die bemiddelt ofwel de Middelares . Een andere naam die ook aan de moeder van Phoroneus, "de eerste die heerschappij uitoefende", wordt gegeven, is Archia (LEMPRI□RE; zie ook SMITH, p.572). Nu betekent Archia " Geestelijk " (van "Rkh", Hebreeuws voor "Geest", wat in het Egyptisch eveneens "Rkh" is (BUNSEN, bundel I, p.516) en in het Chaldees, met het toevoegsel a , Arkh). (14) Van dezelfde stam komt klaarblijkelijk ook de titel Architis, zoals voor Venus werd gebruikt, toen zij Adonis beweende. (15) Venus Architis […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Oannes en Souro

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20K.htm

De reden om te geloven dat Oannes, die de eerste van de bekende schepselen zou zijn geweest die uit de zee opkwamen om de Babyloniërs te onderrichten, werd voorgesteld als een vis met horens van een bok, is deze: ten eerste is de naam Oannes, zoals elders reeds aangetoond, slechts de Griekse vorm van Heanesh, of "de man", hetgeen synoniem is voor de naam van onze eerste ouder, Adam. Van Adam kan worden aangetoond dat hij model stond voor Pan, die eveneens Inuus werd genoemd (zie DYMOCK, sub voce "Inuus"), hetgeen slechts een andere uitspraak is van Anosh zonder het lidwoord, waarvan in onze vertaling van Gen.5:7 Enos is gemaakt. Deze naam, zoals algemeen wordt toegegeven, is de generieke naam voor de mens na de val, zwak en ziek. De o in Enos is wat een vau wordt genoemd, die soms wordt uitgesproken als een o , soms als een u , en soms als een v of w . Een goede uitspraak van Enos is daarom eenvoudig Enus of Enws, dezelfde klank als Inuus, de klassieke Romeinse naam voor Pan. De naam Pan zelf betekent "hij die afweek". Als het Hebreeuwse woord voor oprechtheid de betekenis heeft van "rechtuit wandelen", dan betekent elke afwijking van de rechte lijn van de plicht dus zonde ; Hata, het woord voor zonde, heeft de generieke betekenis van "afwijken van de rechte lijn". Pan, zo wordt toegegeven, was de aanvoerder van de Satyren, "de eerste van de Verborgenen", want Satyr en Satur, "de Verborgene", zijn blijkbaar één en hetzelfde woord, en Adam was de eerste mens die zich verborg . Pan zou de nimf Pitho lief hebben gehad, of zoals het in een andere vorm wordt weergegeven, Pitys (SMITH, sub voce "Pan"), en wat is Pitho of Pithys dan slechts de naam voor de bedrieglijke vrouw, die na zichzelf te hebben bedrogen, de rol had van de bedriegster van haar echtgenoot, en hem verlokte om de stap te zetten, als gevolg waarvan hij de naam Pan kreeg, "de man die afweek". Pitho en Pithys komen klaarblijkelijk van Peth of Pet, "bedriegen", waar ook de beruchte slang Python zijn naam aan heeft ontleend. De vraag met betrekking tot de persoonlijke identiteit van Pan en Pitho wordt in sterke mate bevestigd door de titels die aan de echtgenote van Faunus werden gegeven. Faunus, zegt SMITH (idem), is "slechts een andere naam voor Pan". (17) Nu werd de echtgenote van Faunus Oma, Fauna, en Fatua (idem, sub voce "Bona Dea"), welke namen eenvoudig de betekenis hebben van "de moeder die afweek, nadat zij bedrogen was". (18) Deze bedrogen moeder wordt ook onverschillig "de zuster, echtgenote of dochter" van haar echtgenoot genoemd, en hoe dit overeenkomt met de verhouding tussen Eva en Adam, hoeft de lezer niet te worden uitgelegd. Nu was een titel van Pan ook "Capricornus" of "boks-hoorn" (DYMOCK, sub voce "Pan"), en de oorsprong van deze titel moet worden gezocht in de gebeurtenis die ertoe leidden dat onze eerste ouder de aanvoerder werd van de Satyren, "de eerste van de verborgenen". Hij vluchtte weg om zich te verbergen, en Berkha, "een vluchteling", heeft eveneens de betekenis van een "bok". Maar daar de oorsprong van de titel Capricornus in deze sfeer vaak wordt voorgesteld als de "bokvis", indien Capricornus Pan voorstelt, ofwel Adam of Oannes, toont dit aan dat het Adam geweest moet zijn die door middel van een zielsverhuizing door de wateren van de vloed was gegaan; de bok, als symbool voor Pan, die Adam voorstelde, de eerste vader van de mensheid, gecombineerd met de vis, symbool voor Noach, de tweede vader van het menselijke ras, van wie beiden Nimrod zowel Kronos, "de vader van de goden", en Souro, "het zaad", een nieuwe incarnatie was. Onder de afgoden van Babylon, zoals dat staat in KITTO, Illustrated Commentary (deel IV, p.31), vinden wij voorstellingen van deze Capricornus of als een vis die de horens van een bok heeft, en Berosus vertelt ons ("Berosiana", in BUNSEN, bundel I, p.708) dat de welbekende voorstelling van Pan waarvan Capricornus een afzwakking was, reeds in het vroegste Babylon gevonden werd. Heel wat meer

bewijs kan betreffende dit onderwerp worden aangedragen, maar ik stel de lezer voor zich af te vragen of het bovenstaande niet reeds in voldoende mate bijdraagt aan de identiteit van deze merkwaardige figuur in de Dierenriem: "de als een bok gehoornde vis". Voetnoten [17] In het Chaldees wordt de letter die wordt uitgesproken als een P ook als Ph uitgesproken, ofwel de F; daarom is Pan hetzelfde als Faun. [18] De naam Fatua komt klaarblijkelijk van hetzelfde werkwoord als Pitho of Pitys, hetgeen Pet of Phet is. In de actieve betekenis van het woord zien wij het terug in de bekende uitdrukking Ignis fatuus. In de passieve betekenis wordt het teruggevonden in de uitdrukking "een fatuďteit, ofwel een "domme verwaandheid". Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - De identiteit van de Scandinavische Odin, en Adon uit Babylon

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20L.htm

Nimrod of Adon of Adonis van Babylon waren dezelfde als de grote god van de oorlog, Odin, zoals algemeen bekend is.

Nimrod, in de persoon van Bacchus, werd gezien als de wijngod; Odin wordt voorgesteld als de god die geen vast voedsel nodig heeft, maar wijn. Zo lezen wij in Edda : "Wat hemzelf (Odin) betreft, heeft hij geen behoefte aan vast voedsel; wijn is daarentegen voor hem alle voeding, volgens hetgeen in deze verzen gezegd wordt: de illustere vader van legers, voert eigenhandig zijn twee wolven vet, maar de zegevierende Odin neemt geen ander voedsel tot zich dan wat voortkomt uit het omafgebroken en met grote teugen drinken van wijn." (MALLET, 20th Fable , deel II, p.106).

De naam van een van Odins zonen geeft de betekenis aan van Odins eigen naam. Balder, om wiens dood zo werd geweeklaagd, blijkt slechts de Chaldese vorm van Baal-zer te zijn, "het zaad van Baal'" want de Hebreeuwse z wordt, zoals bekend is, regelmatig in het laat-Chaldees veranderd in een d . Nu betekenen Baal en Adon beide "Heer", en indien daarom Balder het zaad van Baal is, dat wil zeggen, dat hij de zoon van Adon is, dan moeten Adon en Odin dezelfde zijn. Dit zet Odin natuurlijk een stap terug, en maakt zijn zoon tot voorwerp van de weeklacht en niet hemzelf, maar hetzelfde kwam voor in Egypte, want daar zou Horus het kind in stukken gereten zijn, zoals dat met Osiris was gebeurd. Clemens Alexandrinus zegt (Cohortatis , deel I, p.30): "Zij weeklaagden over een kind dat door de Titanen in stukken was gescheurd." De weeklacht over Balder is duidelijk de tegenpool van de weeklacht over Adonis, en indien Balder, zoals uit de weeklachten is op te maken, de lievelingsvorm is van de Scandinavische Messias, dan was hij zowel Adon, of "Heer", als zijn eigen vader.

Tenslotte versterkt de naam van de andere zoon van Odin, de machtige en oorlogszuchtige Tor, alle voorgaande conclusies. Ninyas, de zoon van Ninus of Nimrod, werd natuurlijk na zijn vaders dood, toen uit de aard van het mystieke systeem de afgodendienst weer opkwam, verhoogd tot Adon, "de heer". Zoals nu Odin zijn zoon Tor had ge noemd, zo had de tweede Assyrische Adon een zoon met de naam Thouros (Cedrenus , deel I, p.29). De naam Thouros schijnt slechts een andere vorm te zijn voor Zoro, of Doro, "het zaad", want Photius vertelt ons dat bij de Grieker Thoros de betekenis heeft van "zaad" (Lexicon , par.I, p.93). De d wordt vaak uitgesproken als een th , en zo wordt Adon in het van leestekens voorziene Hebreeuws uitgesproken als Athon.

Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons

De passage uit Proclus, zoals hierboven gegeven, wordt door een aantal vertalers verschillend weergegeven. Zoals ik deze heb vertaald, komt deze ongeveer overeen met de vertaling van Taylor. Taylor neemt afstand van de editie van Hamberg uit 1618 met betrekking tot het woord dat vertaald is met "ontdaan van hun kledingstukken". Deze vertaler geeft het woord gymnitas , zoals dat er in het origineel staat, weer met "velites" ofwel "licht bewapende soldaten". Maar na zorgvuldige bestudering van de passage zal ingezien worden dat Taylors versie met betrekking tot de betekenis en de toepassing van dit woord zeer nauwkeurig is, en dat het geheel conform de feiten is om het weer te geven met "licht bewapende soldaten". In DONNEGAN, Greek Lexicon is gymnitčs synoniem aan gymnčs , hetgeen primair de betekenis heeft van naakt . In LIDDELL en SCOTT, Lexicon wordt gymnitčs niet weergegeven, maar gymnčtčs , en daar wordt gezegd dat gymnčtčs een zelfstandig naamwoord is en de betekenis heeft van licht bewapende soldaten , maar als het een bijvoeglijk naamwoord is, het naakt betekent. Nu toont de context aan dat gymnitas of gymnčtas gezien moet worden als een bijvoeglijk naamwoord. Verder maakt de gehele context duidelijk dat het hier de betekenis moet hebben van "uitgekleed" of "ontdaan van kledingstukken". De zin zelf geeft een vergelijking weer. Ik zal de woorden van de vergelijking in het latijn weergeven: " Et quemadmodum ... (en dan komen de woorden die ik in te tekst reeds heb aangehaald) eodem modo puto et im ipsa rerum universarum contemplatione rem se hebere." In de voorgaande zin wordt gezegd dat de ziel of persoon die zich naar behoren overgeeft aan overdenking van het universum en God, als volgt moet handelen: "Contrahens se totam in sui ipsius unionem, et in ipsum centrum universae vitae, et multitudinem et varietadem omnigenarum in ea comprehensarum facultatem AMOVENS, in ipsam summam ipsorum Entium speculam ascendit." Vervolgens wordt in de volgende zin dezelfde gedachte weergegeven, dat alles verwijderd moet worden wat de volmaakte eenheid van de ziel in de weg kan staan: "et omnibus OMISSIS atque NEGLECTIS," etc.. De gedachte hier is, dat zoals de ingewijde naakt moest zijn om tot volledige inwijding te kunnen komen, zo ook de ziel zich van alles moest ontdoen wat het zou kunnen hinderen in het opgaan in de meditatie der dingen zoals zij werkelijk zijn. Slechts één aspect moet nog worden genoemd, en dat is het feit dat er twijfel kan ontstaan met betrekking tot de tussengevoegde woorden "zoals zij zouden zeggen". of deze wel in het origineel voorkomen, en zij, zoals weergegeven in de vertaling van Taylor, wijzen op de voorgaande woorden of op die daarna komen. Zoals Taylor het weergeeft in zijn vertaling zouden de woorden als volgt zijn: "Ontdaan van kledingstukken, zoals zij zouden zeggen, deelnemen aan de goddelijke natuur." Het is hier niet duidelijk op welk deel van de zin deze woorden betrekking hebben. Dit kan echter worden opgemaakt uit de usus loquendi . Nu is de usus loquendi in Proclus zeer duidelijk door te zeggen dat zij betrekking hebben op hetgeen volgt . Zo vinden wij in boek I, h.3, p.6, het volgende: tčn akrotčka tou nou, kai (hoos fasi) to authos , "Het hoogtepunt van de ziel, en (zoals zij zeggen) de bloem", en nogmaals (idem, h.7, p.16) kai pantes (hoos eipein) tčs eutheos sofias meteilčfasi , "en allen hebben (zogezegd) deel gehad aan de geďnspireerde wijsheid." Met deze passages wordt Proclus duidelijk, en terwijl ik mij heb gehouden aan de woorden van Taylors vertaling, heb ik in de laatste bijzin wat verschoven, om zo beter de ware bedoeling van de oorspronkelijke auteur tot uiting te brengen. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Zoroaster, het hoofd van de Vuuraanbidders

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20N.htm

Dat Zoroaster het hoofd was van de vuuraanbidders, mag ondermeer uit het volgende blijken. Buiten het gegeven dat de naam Zoroaster bijna een synoniem is voor een vuuraanbidder, is de getuigenis van Plutarchus van belang: "Plutarchus agnoscit Zoroastrem apud Chaldaeos Magos instituisse, ad quorum imitationem Persae etiam sus habuerunt. (19) Arabica quoque Historia (ab Erpenio edita) tradit Zaradussit non primum instituisse , sed reformasse religionem Persarum et Magorum, qui divisi erant in plures sectas." (CLERICUS, boek I, De Chaldaeis, bundel II, h.2, par.I, p.195). "Plutarchus erkent dat bij de Babyloni□rs Zoroaster de magi□rs instelde, in navolging waarvan de Perzen eveneens hun (magi□rs) hadden. Het Arabische verhaal vermeldt eveneens (bewerkt door Erpenius) dat Zaradussit, of Zerdusht, niet als eerste de religie van de Perzen en hun magi□rs instelde , maar deze slechts hervormde, daar zij in vele sekten was onderverdeeld." Het getuigenis van Agathias komt op hetzelfde neer. Hij geeft het als zijn mening weer dat de vuuraanbidding bij de Perzen afkomstig is van de Babyloni□rs (boek II, h.25, pp.118, 119). Dat de magi□rs de hoeders waren van het "heilige en eeuwige vuur" kon worden opgemaakt uit Curtius (boek III, h.3, pp.41, 42), die zegt dat vuur "op zilveren altaren" voor hen uit werd gedragen, en uit een opmerking van Strabo: (Geograph., boek XV, p.696) "de magi□rs bewaarden op hun altaren een hoeveelheid as en een onsterfelijk vuur", en van Herodotus vernemen wij: (boek I, p.63) "zonder hen kon geen offer gebracht worden". De vuuraanbidding was een essentieel onderdeel van het systeem van de Perzische magi□rs (WILSON, Parsee Religion, pp.228-235). De Perzische magi□rs beweerden niet dat zij de vuuraanbidding hadden uitgevonden, maar het populaire verhaal traceert de oorsprong ervan in de dagen van Hoshang, de vader van Tahmurs, die Babylon stichtte (WILSON, pp.202, 203 en 579), ofwel de tijd van Nimrod. In overeenstemming hiermee hebben wij gezien dat uit een fragment van Apollodorus (M□ller, 68) is op te maken dat Ninus het hoofd was van de vuuraanbidders; Layard, die dit fragment aanhaalt, suggereert dat Ninus niet dezelfde is als Zoroaster (Nineveh and its Remains, deel II, p.443, de noot), maar het kan worden aangetoond dat, ofschoon vele anderen de naam Zoroaster droegen, alle bewijzen toch neerkomen bij de conclusie dat Ninus, Nimrod en Zoroaster toch □□n en dezelfde waren. De legenden van Zoroaster tonen aan dat hij niet alleen bekend stond als magi□r, maar ook als krijger (ARNOBIUS, boek I, p.327). Plato zegt dat Eros Armenius (waarvan CLERICUS in De Chaldaeis, bundel II, p.195, zegt dat hij dezelfde was als de vierde Zoroaster) stierf en na tien dagen weer opstond, na in de strijd gedood te zijn, en dat hij, hetgeen hij in de Hades geleerd had, in zijn nieuwe leven aan de mensen zou hebben doorgegeven (PLATO, De Republica, boek X, p.614). Wij hebben gezien dat de dood van Nimrod, de oorspronkelijke Zoroaster, niet die was van een krijger die in de strijd gedood werd, maar toch is de legende van de strijder Zoroaster geheel in overeenstemming met de gedachte dat de oorspronkelijke Zoroaster, het oorspronkelijke hoofd van de magi□rs, niet een priester was, maar een strijder en koning. Overal worden de Zoroasters of vuuraanbidders Guebres of Gabrs genoemd. Nu toont Gen.10:8 aan dat Nimrod de eerste der "Gabrs" was. Daar Zoroaster het hoofd van de vuuraanbidders was, was Tammuz dat kennelijk ook. Wij hebben reeds bewijs gezien dat genoegzaam aantoont wie Tammuz of Nimrod was, maar enkele woorden kunnen hier wellicht nog ter verduidelijking worden toegevoegd, en kunnen zo meer licht werpen op de primitieve vuuraanbidding. In de eerste plaats is aangetoond dat Tammuz en Adonis dezelfde godheid zijn. Hieronymus, die in Palestina woonde ten tijde van de verering van Tammuz en Adonis, tot aan de tijd waarin hij heeft geschreven, stelt ondubbelzinnig vast

(Commentary on Ezechiel, VIII, 14) dat Tammuz en Adonis dezelfde waren, en dat de Joodse vrouwen Tammuz beweenden; het getuigenis van Hieronymus wordt algemeen als betrouwbaar gezien met betrekking tot dit onderwerp. Ook was de wijze van uitvoeren van de riten van Tammuz en Adonis in Syri hetzelfde als bij de riten van Osiris. De bewering van LUCIANUS (De Dea Syria, bundel III, p.454) toont dit op verbluffende wijze aan, en BUNSEN (bundel I, p.443) onderschrijft dit. De identiteit van Nimrod en Osiris is in het grootste deel van zijn werk aangetoond. Als dan Tammuz of Adonis geassocieerd worden met Osiris, dan volgt daaruit natuurlijk de associatie van Tammuz met Nimrod. Dit komt dan ook volledig overeen met het taalgebruik van Bion in zijn Lament for Adonis , waarin hij Venus voorstelt als uitzinnig van verdriet, terwijl zij als een aanhangster van Bacchus na de dood van Adonis door de wouden en valleien zwerft en "de naam van haar Assyrische echtgenoot roept" (BION, Idyll, h.I, v.24 in Poetae Minores Graeci , p.304). Dit komt ook overeen met de uitspraken van Maimonides, dat, toen Tammuz ter dood werd gebracht, de grote plaats waar hij beweend kon worden, de tempel van Babylon was (zie ante, p.62). Indien nu Tammuz dezelfde was als Nimrod, dan komt de verklaring over de betekenis van deze naam overeen met het verband tussen Nimrod en de eerste vuuraanbidding. Na hetgeen reeds is aangetoond, is het niet nodig om aan te tonen dat de Chaldeen de eersten waren die de naam en de macht van de koningen invoerden (SYNCELLUS, deel I, p.169), en daar Nimrod zonder twijfel de eerste van deze koningen was die de titel Moloch droeg, was het ter ere van hem dat "de kinderen door het vuur van Moloch moesten gaan". Maar dit door het vuur gaan had ongetwijfeld een zuivering als bedoeling. De naam Tammuz heeft klaarblijkelijk hierop betrekking, want het betekent "volmaken", dat wil zeggen, "zuiveren" (20) "door vuur", en indien het Nimrod was, zoals de Paschal Chronicle (deel I, pp.50, 51) en de stem uit het antieke verleden hem afschilderen, die de bedenker was van de vuuraanbidding, dan geeft deze naam zeer nadrukkelijk zijn aard weer wat dit betreft. Het is echter een feit, op te maken uit het lied van Zoroaster, dat elders is aangehaald (ante, p.245), dat het vuur zelf werd vereerd, evenals Tammuz, want het wordt genoemd "de vader die alle dingen volmaakt". In zeker opzicht stelde dit het vuur voor als de scheppende God, maar aan de andere kant kan er geen twijfel over bestaan dat het betrekking had op het "volmaken" van mensen door hen te "zuiveren". Het zuiverde in het bijzonder hen die het verteerde. Deze gedachte, die reeds sinds mensenheugenis bestaat, en tot in het heden doorgaat, bewoog zoveel weduwen in India ertoe zich te offeren op de crematieplaats van hun echtgenoten, terwijl degenen die zo verbrandden als gezegend werden beschouwd, omdat zij Suttee , (21) ofwel "rein door verbranding" werden. Zonder twijfel verzoende deze gedachte de ouders, die hun kinderen aan Moloch offerden, met dit wrede ritueel, zodat zij het geloof konden koesteren, dat het vuur dat hen verteerde, hen ook zou " volmaken ", en hen het eeuwige geluk zou schenken. Daar zowel het door het vuur gaan als het branden in het vuur een essentieel onderdeel waren van in de riten van de verering van Moloch of Nimrod, is dit een reden om aan te nemen dat Nimrod Tammuz was. Als de priester en vertegenwoordiger van het reinigende en volmakende vuur was hij degene die de volmakende en reinigende werking van het vuur voortzette, en dus ook onder die naam werd aangeroepen. Als wij ons tot de legende van India wenden, vinden wij daar hetzelfde soort bewijs als hetgeen wij met betrekking tot Zoroaster en Tammuz gezien hebben als hoofd van de vuuraanbidders. Het vijfde hoofd van Brahma, dat afgehouwen was om de drie werelden leed toe te brengen door het "schijnsel van zijn verblindende stralen", waaraan via de tekst van dit werk wordt gerefereerd, associeert zich met Nimrod. Het feit dat van dit vijfde hoofd wordt gezegd dat het de Vedas gelezen zou hebben, ofwel de gewijde boeken die door de vier andere hoofden waren gemaakt, toont naar ik meen een opeenvolging aan. (22) Wat kan deze opeenvolging zijn in de lijn vanaf Noach? Van Berosus krijgen wij bewijs dat in de dagen van Belus ofwel Nimrod, de gewoonte begon van het maken van beelden zoals die

van de tweekoppige Janus. (23) Aangenomen dat Noach, omdat hij in twee werelden heeft geleefd, voorgesteld werd met twee hoofden, dan was Cham het derde, Kush het vierde, en Nimrod het vijfde hoofd. Dit vijfde hoofd werd om dezelfde reden afgehouwen als waarvoor Nimrod gedood werd. Ik vermoed dat deze Indiase legende de sleutel is tot de woorden van Plutarchus, die op zich in visuele zin absurd zijn. Het zit als volgt in elkaar: Plutarchus zegt (in het vierde boek van zijn Symposiaca , Quaest.5, h.II, p.670, B) dat "de Egyptenaren geloofden dat de duisternis er eerder was dan het licht, en dat dit laatste (dat wil zeggen, het licht) tijdens een nieuwe maan gemaakt werd door muizen van de vijfde generatie. In India zien wij dat "een nieuwe maan" een betekenis heeft die afwijkt van wat gebruikelijk is, en dat het maken van die nieuwe maan niet enkel van belang was in de Indiase mythologie, maar ook overeenkwam met de vijfde periode waarin het vijfde hoofd van Brahma de wereld blakerde met zijn ondraaglijke schoonheid. Het verhaal van zijn schepping zegt dat de mensen absoluut ontevreden waren met de maan die zij hadden, " omdat hij geen licht gaf ", en dat bovendien de planten armzalig waren en de vruchten niets voorstelden, en dat zij daarom de Witte Zee omwoelden (of zoals het algemeen wordt gezegd, "zij woelden de oceaan om") toen alle dingen werden gemengd, dat wil zeggen, in verwarring door elkaar werden gegooid, en dat toen een nieuwe maan werd aangesteld die een geheel nieuwe orde teweegbracht (Asiatic Researches, deel IX, p.98). In MAURICE'S Indian Antiquities (deel II, par.6, pp.264, 266) lezen wij dat gedurende deze tijd van het omwoelen van de oceaan, de aarde in brand werd gestoken, en een enorme inferno was het resultaat. Maar de naam van de maan in India is Soma, of Som (want de slot a is slechts een aspiratie, en het woord wordt ook gevonden in de bekende tempel van Som nant, hetgeen betekent, "heer van de maan", en de maan is in India mannelijk. Daar deze transactie van symbolische aard is, rijst de vraag wie bedoeld wordt met de maan of regent van de maan, die in de vijfde generatie van de wereld verstoten werd. De naam Som toont onmiddellijk aan wie dit geweest moet zijn. Som is niets anders dan de naam van Sem, Want Sem komt van Som of Sem in het Grieks, en het was dan ook ten tijde van de dood van Sem, als de grote leraar van de wereld, dat wil zeggen, de grote verspreider van het geestelijke licht, dat gedurende de vijfde generatie de wereld in verwarring werd gestort en in brand werd gezet. Hoe toepasselijk het was om Sem te vergelijken met de maan , zal blijken als wij zien hoe blijkbaar zijn vader werd voorgesteld. Het hoofd van een gezin wordt door God vergeleken met de zon zoals in de droom van Jozef (Gen.27:9) en het zal dus duidelijk worden dat Noach door zijn welvaart algemeen gezien werd als de gelijke van de zon in de wereld. Bryant, Davies, Faber en anderen zijn het hierin met elkaar eens dat zij van mening zijn dat Noach zo gesymboliseerd werd in het heidendom. Toen echter zijn jongere zoon, want Sem was jonger dan Jafet (Gen.10:21) de plaats innam van zijn vader, tot wie de wereld had opgezien als "het grote licht", zou Sem natuurlijk door degenen die hem haatten en tegen hem in opstand waren gekomen, vergeleken worden met "het kleine licht" ofwel de maan. (24) Nu past de schepping van het licht door muizen gedurende deze periode nauwkeurig bij deze redenering. Een muis is in het Chaldees "Aakbar", en Gheber of Kheber in het Arabisch, Turks en sommige van de andere Oosterse dialecten, wordt "Akbar", zoals in het bekende van de moslims, "Allah Akbar", "God is groot". Het hele ver […]

De Twee Babylons - A. Hislop - Het verhaal van Phaëthon

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20O.htm

Er is nogal wat bewijs voor het bepalen van de identiteit van Phaëthon en Nimrod, naast het prima facie bewijs dat volgt uit de bewering dat Phaëthon een Ethiopiër of Kushiet was, en de overeenkomst tussen zijn lot, toen hij uit de hemel werd geworpen na het rijtuig van de zon bereden te hebben als "het kind van de zon", en de uitwerping van Molk Gheber, wiens naam als de god van het vuur hem in verband brengt met Nimrod. Volgens APOLLODORUS (deel I, p.354) zou Phaëthon de zoon geweest zijn van Tithonus, maar als de betekenis van de naam Tithonus wordt bestudeerd, wordt het duidelijk dat hij Tithonus zelf was. Tithonus was de echtgenoot van Aurora (DYMOCK, sub voce). In fysieke zin betekent Aur-ora, zoals wij reeds hebben gezien, "degene die het licht doet ontwaken", en dit komt overeen met de betekenis van Tithonus, "hij die het licht ontsteekt", of "hij die vuur aansteekt". (25) Nu is "Phaëthon, de zoon van Tithonus" in het Chaldees "Phaëthon Bar Tithon". Maar dit betekent ook "Phaëthon, de zoon van hem die het vuur aansteekt". Als het dan duidelijk wordt wie Phaëthon of Tithonus is, is nog meer redenatie nodig om aan te tonen dat Phaëthon dezelfde is als Nimrod. Homerus, zoals wij hebben gezien (Odyssee, boek V, p.127), maakt melding van het huwelijk tussen Aurora en Orion, de machtige jager, waarvan reeds is aangetoond dat hij Nimrod was. De naam van de gevierde zoon uit het huwelijk tussen Aurora en Tithonus toont aan dat Tithonus naar zijn aard dezelfde geweest moet zijn als "de machtige jager" uit de Schrift, want de naam van die zoon was Memnon (MARTIALUS, boek VIII, p.440, en OVIDUS, Metam. , boek XIII, p.467), hetgeen betekent "de zoon van de gevlekte", (26) hiermee aangevend dat de vader Nimrod was, met zijn gevlekte vel van een luipaard. Daar Ninus of Nimrod vereerd werd als de zoon van zijn eigen echtgenote Aurora, de godin van de dageraad, zien wij hoe nauwkeurig de overeenkomst is met Phaethon, toen Jesaja, sprekend van de koning van Babylon, die zijn evenbeeld was, zei: "Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, gij morgenster, zoon des dageraads" (Jesaja 14:12). Het huwelijk van Orion met Aurora, ofwel het feit dat hij degene was die het licht ontstoken had, of degene werd die de aanzet gaf tot de vuuraanbidding, zou volgens Homerus de oorzaak van zijn dood zijn geweest, daar hij door de toorn van de goden zou zijn omgekomen (Odyssee, boek V, p.127). De beschrijving van Ovidus toont in voldoende mate aan dat Phaethon de zoon was van Aurora. Terwijl Phaëthon beweerde de zoon te zijn van Phoebus, ofwel de zon, werd hem verweten slechts de zoon van Merops te zijn, ofwel van de sterfelijke echtgenoot van zijn moeder Clymene (OVIDUS, Metam., boek II, ill.179-184, en de noot). Het verhaal impliceert dat deze moeder zich uitgaf voor Aurora, niet in fysieke zin, maar in mystieke zin als "de vrouw, zwanger van het licht", en de zoon werd aangeprezen als de grote "brenger van het licht", die de wereld zou verlichten, "Lucifer, de zoon des dageraads, van wie werd gezegd dat hij de verlichter was van de zielen der mensen. (27) De naam Lucifer in Jesaja is het woord waarvan Eleleus, een van de namen van Bacchus, is afgeleid. Het komt van "Helel", hetgeen betekent "stralen" of "licht brengen", en is hetzelfde als de naam Tithon. Nu hebben wij bewijs dat Lucifer, de zoon van Aurora, of de dageraad, op dezelfde wijze wordt vereerd als Nimrod, toen hij in zijn nieuwe rol als kind verscheen, want er bestaat een inscriptie met de woorden: "Bono Deo Puero Phosphoro" (zie WILKINSON, bundel IV, p.410). Deze Phaëthon, of Lucifer, die werd uitgeworpen, is overigens dezelfde als Janus, want Janus wordt genoemd "Pater Matutinus" (HORACIUS, Sat., bundel II, p.674), en de betekenis van deze naam zal wat één aspect betreft, duidelijk worden als de betekenis van de naam van de Dea Matuta wordt aangetoond. Dea Matuta betekent "de godin die het licht ontsteekt of brengt", (28) en zij wordt door Priscianus dan ook geassocieerd met Aurora: " Matuta quoe significat Aurorame "

(PRISCIANUS, boek II, p.591, apud Sir WILLIAM BETHAM, Etruria , bundel II, p.53). Matutinus is kennelijk slechts een variatie van Matuta, godin van de dageraad, en Janus is daarom als Matutinus, "Lucifer, zoon des dageraads". Maar matuta wordt ook gelijkgesteld met Ino, nadat zij in de zee was gevallen en samen met Melikarta in een zeegod wordt veranderd (Gradus ad Parnassum, sub voce "Ino"). Daarom is haar zoon Melikarta "koning van de ommuurde stad" dezelfde als Janus Matutinus, of Lucifer, Phaëthon en Nimrod. Er is nog een reden om Melikarta, de zeegod of Janus Matutinus te associëren met de oergod van de vuuraanbidders. De meest gebruikelijke naam voor Ino of Matuta, nadat zij door het water was gegaan, was Leukothoë (OVIDUS, Metam boek IV, ill.541, 542). Nu heeft Leukothoë of Leukothea een dubbele betekenis, daar het ofwel is afgeleid van "Lukhoth", wat "aansteken" of "in brand steken": betekent, (29) of van Lukoth, "bijeen garen". Op de Maltese munt (ante, p.160) zal de lezer van beide betekenissen een voorbeeld vinden. De korenaar naast de godheid, die vaker in de hand wordt gehouden, terwijl deze voor de ingewijden in werkelijkheid de mystieke betekenis heeft van de moeder van Bar, "de zoon", geeft aan dat zij Specilega is, ofwel "de stralende", "wat een populaire benaming was," zegt HYDE (De Religione Vet. Pers., p.392), want de vrouw met de korenaar is het sterrenbeeld Virgo ." In BRYANT (deel III, p.245) wordt Cybele voorgesteld met twee of drie korenaren in haar hand, want aangezien er drie aparte versies van Bacchus waren, waren er dientengevolge ook zoveel "takken", en kon zij daarom worden afgebeeld met een, twee of zelfs drie aren in haar hand. Om terug te komen op deze Maltese munt, de vlammen die uit het hoofd van Lukothea komen, de "stralende", tonen aan dat zij, hoewel zij door de wateren gegaan is, zij nog steeds Lukothea is, "degene die verbrandt", of "degene die licht geeft". En de stralen rond de mijter van de god op de keerzijde komen overeen met de aard van die god als Eleseus, of Phaëthon, met andere woorden, als de "stralende tak". Nu neemt deze "stralende tak" als Melikarta, "koning van de ommuurde stad", de plaats in van "Ala-Mahozim, waarvan elders is aangetoond (ante, p.252) dat de Paus hiervan de vertegenwoordiger is. Maar hij is evenzeer de zeegod, die in deze hoedanigheid de mijter van Dagon draagt (vergelijk de houtsnede op pp.160 en 216, waar verschillende vormen van dezelfde Maltese godheid gegeven worden). De viskopmijter, die de Paus draagt, toont aan dat naar zijn aard hij, als "het beest uit de zee" zonder twijfel de vertegenwoordiger is van Melikarta. Voetnoten [25] Van Tzet of Tzit, "ontsteken" of "in brand steken", wat in het Chaldees Tit wordt en Thon, "geven". [26] Van Mem of Mom, "gevlekt", en Non, "een zoon". [27] De lezer zal uit het volgende uittreksel van de Pancarpium Marianum kunnen opmaken dat de naam van de maagd van Rome niet in hetzelfde verband wordt genoemd als de naam Aurore, maar dat die naam klaarblijkelijk met twee verschillende betekenissen op haar wordt toegepast, en die in de tekst worden uitgelegd: "0 Aurora Maria, qua a lumine incepisti, crevisti cum lumine, et nunquam lumine privaris. Sicut lux meridiana clara es. Dominum concepisti, qui dixit, Lux sum mundi" (h.4l, p.170). "Numquid sol justitiae Christus, qui dixit. Lux sum mundi, operamini, dum dies est? Nurnquid hanc solis aeterni lampadem aurora Maria coi surgens invexit; surgite soporati?" (Idem, p.171). In deze woorden worden de beide gedachten achter de naam van de heidense Aurora samengevat. [28] Minuta komt van hetzelfde woord als Tithonus, ofwel Tzet, Tzit of Tzut, wat in het Chaldees Tet, Tit of Tut wordt, "aansteken" of "in brand steken". Van Tit, "in brand steken" is het Latijnse Titio, "een brand", afkomstig, en van Tut met en toegevoegde M, komt Matuta, evenals van Nasseh, "vergeten", met hetzelfde voorvoegsel, Manasseh afkomstig is, "vergeetachtig", de naam van de oudste zoon an Jozef (Gen.41:51). De stam van dit werkwoord wordt algemeen gebruikt als "Itzt", maar zie ook BAKER, Lexicon (p.176), waar het ook wordt gebruikt als "Tzt". Het is klaarblijkelijk van dezelfde stam dat het Sanskriet "Suttee" afkomstig is. [29] In het hebreeuws is het werkwoord Chth, maar de Hebreeuwse letter "He" wordt in het Chaldees vaak Heth, met een krachtige Kh. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle

rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - De Romeinse keizerlijke standaard van de Draak een symbool van vuuraanbidding

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20P.htm

De passage van Ammianus Marcellinus, die van deze standaard melding maakt, noemt hem "purpureum signum draconis" (boek XVI, h.12, p.145). Naar aanleiding hiervan kan de vraag gesteld worden: heeft de titel purpureum , die de kleur van de draak weergeeft, te maken met vuur? Het volgende citaat uit Salvert werpt hier licht op: "De draak was een van de militaire versierselen van de Assyriërs. Kores zorgde ervoor dat deze ook door de Meden en de Perzen werden overgenomen. Onder de Romeinse keizers en onder de keizers van Byzantium droeg iedere cohort of centurie een teken van een draak." (Des Sciences Occultes, Appendix, noot A, p.486). Er bestaat geen twijfel over dat de draak- of slangestaf van de Assyriërs en Perzen betrekking had op de vuuraanbidding, terwijl de verering van het vuur en van de slang bij beide volken vermengd werd (zie LAYARD, Nineveh and its Remains , deel II, pp.468, 469). Daar de Romeinen hun standaarden kennelijk hiervan hadden geleend, mag worden aangenomen dat zij daaraan dezelfde waarde toekenden als degenen van wie zij deze hadden overgenomen, zeker daar dit zo nauwkeurig overeen kwam met hun eigen systeem van vuuraanbidding. De titel purpureus of "purper" roept bij ons niet de gedachte op aan de kleur van vuur. Maar het heeft wel de sensatie van de kleur rood , die in welke tint dan ook bijna zonder uitzondering onder de heidense volken het vuur voorstelde. De Egyptenaren (BUNSEN, bundel I, p.290), de Hindoes (MOOR, Pantheon , "Brahma", p.6), de Assyriërs (LAYARD, Nineveh , etc., deel II, h.3, p.312, de noot), allen gebruikten de kleur rood om vuur voor te stellen. De Perzen deden hetzelfde, want toen Quintus Curtius de magiërs beschreef als degenen die "het heilige en eeuwige vuur" navolgden, beschreef hij de 365 jongelingen, die de rij der magiërs vormden, gekleed in "punceis amiculis", ofwel "scharlaken gewaden" (boek III, h.3, p.42); de kleur van deze gewaden had zonder twijfel te maken met het vuur, waarvan zij de vertegenwoordigers waren. Puniceus is hetzelfde als purpureus , want het was in Phoenicië dat de purpura of purper-vis oorspronkelijk gevonden werd. De kleur die men aan die purper-vis onttrok, was scharlaken (zie KITTO, Illustrated Commentary on Exodus 35:35, deel I, p.215), en het is dezelfde naam van deze Phoenicische purper-vis "arguna" die wordt gebruikt in Daniël 5:16 en 19, waar gezegd wordt dat hij die het schrift op de muur kon uitleggen, "bekleed zou worden met scharlaken ". De inwoners van Tyrus kenden de kunst van het vervaardigen van zuivere purperen pigmenten, evenals van scharlaken kleuren, en het lijdt geen twijfel dat purpureus regelmatig gebruikt wordt in de gewone betekenis die ook met ons woord purper verbonden is. Maar de oorspronkelijke betekenis van de naam is scharlaken, en daar het heldere scharlaken de natuurlijke kleur is die wordt gebruikt om vuur voor te stellen, hebben wij reden om te geloven dat deze kleur, gebruikt voor statiegewaden in Tyrus, in het bijzonder betrekking had op vuur, want de Hercules van Tyrus, die werd beschouwd als de uitvinder van purper (BRYANT, bundel III, P.485) werd beschouwd als de "koning van het vuur", anax pyros (NONNUS, Dionysiaca, boek XL, p.223). Als wij nu zien dat de purpura van Tyrus het scharlaken opleverde dat de natuurlijke kleur van vuur voorstelde, en dat puneceus , hetgeen hetzelfde is als purpureus en voor scharlaken werd gebruikt, staat niets ons in de weg om aan te nemen dat purpureus hier hetzelfde betekent, en zelfs zo moet worden opgevat. Maar zelfs al wordt toegegeven dat de tint ietwat donkerder was, en dat purpureus de betekenis had van echt purper, zoals rood waarvan het een tint is, de kleur is die wordt gebruikt om vuur mee weer te geven: en dat de slang algemeen erkend werd als het symbool van de vuuraanbidding, is het zeer waarschijnlijk dat het gebruik van de rode draak in de Romeinse keizerlijke standaard ontworpen

was als een embleem van het stelsel van de vuuraanbidding, waarvan men geloofde dat daarvan het lot van het keizerrijk afhing. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Het doden van de getuigen

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20Q.htm

Is het verleden tijd of moet het zich nog voltrekken? Dit is een belangrijke vraag. De populaire opvatting is nu dat dit zich enige eeuwen geleden heeft afgespeeld, en dat een dergelijk lijden van de heiligen Gods zich niet opnieuw zal voordoen, zoals dit het geval was voor de tijd van de Reformatie. Dit is de essentie van een werk dat juist is verschenen met de titel The Great Exodus , hetgeen aan wil tonen dat hoezeer de waarheid ook geweld wordt aangedaan, en hoezeer de heiligen Gods ook bedreigd zullen worden, en hoezeer hun tranen ook zullen worden opgewekt, zij geen echte reden hebben om bevreesd te zijn, want de Rode Zee zal opensplijten, het volk van God zal er met droge voeten doorheen gaan, en al hun vijanden zullen net als Farao en zijn menigte wegzinken in een overweldigende vernietiging. Indien deze leerstelling, onderschreven door een aantal van de meest nuchtere uitleggers van de Schriften van deze tijd, met inbegrip van mannen als Brown of Haddington, Thomas Scott en anderen, gegrond is, dat wil zeggen, dat het doden van de getuigen nog steeds moet plaatsvinden, dan is deze theorie niet alleen een waanidee, maar ook nog een van het allerergste soort, een waanidee dat, door belijdende christenen af te leiden, en hun een excuus te geven om het rustig aan te doen in plaats van op wacht te blijven staan en vrijmoedig en onversaagd te getuigen van Christus, juist de weg bereidt voor de uitroeiing van het getuigenis, zoals ook is voorspeld. Ik zal mij niet begeven in een historische uiteenzetting over de vraag of het juist was dat de getuigen gedood werden voordat Luther verscheen. Degenen die een historische verhandeling willen zien over dit onderwerp, kunnen dit lezen in de Red Republic , dat naar ik meen nog niet van een weerwoord is voorzien. Ook vind ik het niet de moeite waard om in het bijzonder de gedachten van Dr.Wylie te onderzoeken, en ik houdt deze dan ook voor een wilde speculatie, dat de 1260 dagen, gedurende welke de heiligen van God in Bijbelse tijden om wille van de rechtvaardigheid moesten lijden, gesymboliseerd door de "zeven tijden" die Nebuchadnezar moest ondergaan, toen hij als de vertegenwoordiger van de "wereldlijke macht" leed vanwege zijn godslastering. (30) Maar ik vraag de aandacht van de lezer slechts voor het volgende, dat zelfs in de theorie van Dr.Wylie de getuigen van Christus onmogelijk hun getuigenis hebben kunnen afsluiten voordat het decreet van de onbevlekte ontvangenis kwam. De theorie van Dr.Wylie en van degenen die dezelfde mening hebben als hij, is dat "het voleindigen van het getuigenis" betekent "het voltooien van de elementen" van het getuigenis, en het afleggen van een volledige getuigenis tegen de dwalingen van Rome. Dr.Wylie zelf geeft toe dat "het dogma van de onbevlekte ontvangenis (dat slechts recentelijk is afgekondigd) Maria waarlijk goddelijk verklaart, en haar op de altaren van Rome plaatst als nagenoeg het enige voorwerp van aanbidding," (The Great Exodus , p.109). Dit had nooit eerder plaatsgevonden, en daarom waren de dwalingen en godslasteringen van Rome niet compleet totdat dit decreet was uitgegaan, en zelfs dan nog. Indien nu de afval van Rome niet compleet was tot aan de tijd waarin wij leven, en indien zij tot een hoogte gestegen zijn zoals nooit tevoren aanschouwd was, zoals de meeste mensen instinctief aanvoelden en ook verklaarden, toen het decreet werd uitgevaardigd, hoe kon dan het getuigenis van de getuigen " compleet " zijn v□□r de dagen van Luther! Het voldoet niet te zeggen dat de geest van dit decreet al lang tevoren werkzaam was. Hetzelfde kan gezegd worden van de voornaamste dwaling van Rome lang voor de dagen van Luther. Deze werden in wezen allemaal ontwikkeld vanaf de tijd dat Gregorius de Grote de opdracht gaf om het beeld van de maagd mee te dragen in de processies, om de Allerhoogste te smeken de plaag van de pest weg te nemen van Rome, toen deze pest zo'n commotie veroorzaakte onder de bevolking. Maar dit toont op generlei wijze aan dat zij "compleet"

waren, of dat de getuigen van Christus hun getuigenis konden be□indigen door volledige getuigenis af te leggen tegen de dwalingen van de afgod en het Pausdom. Ik leg deze gedachte voor aan de intelligente lezer om onder gebed overdacht te worden. Indien wij geen begrip hebben van de tijden, dan is het zinloos te verwachten dat wij zullen weten wat Isra□l zou moeten doen. Indien wij zeggen "Vrede en geen gevaar" als de moeilijkheden naderen, of de aard van het gevaar, dan kunnen wij niet bereid zijn voor de grote strijd wanneer die komt.. Voetnoten [30] De auteur maakt niet zelf de vernedering van de Babylonische koning tot type van de vernedering van de Kerk. Hoe kan hij dan bepalen of er verband bestaat tussen "de zeven tijden" in het ene geval met "de zeven tijden" van het andere geval? Hij ment dat hij kan volstaan met het aanwijzen van □□n punt van overeenkomst tussen Nebuchadnezar, de vernederde despoot, en de "wereldmacht" die de kerk onderdrukte gedurende de twee perioden van resp. "zeven tijden". Men kan zich afvragen of deze "wereldmacht" reeds bestond voordat "de zeven tijden" begonnen. Maar afgezien daarvan volgt hier het belangrijkste bezwaar tegen deze visie. De krankzinnigheid in het geval van Nebuchadnezar was slechts opgelegd, in het andere geval betrof het zonde. De krankzinnigheid van Nebuchadnezar leidde niet voor zover wij weten tot het onderdrukken van □□n enkele persoon; de krankzinnigheid van de "wereldmacht" wordt volgens deze theorie wezenlijk gekenmerkt door de onderdrukking van de heiligen. Kan er nog meer gebrek aan analogie gevonden worden tussen te twee gevallen? De "zeven tijden" van de Babylonische Koning waren zeven jaren van vernedering en uitsluitend vernedering. De lijdende vorst kan geen type zijn van de lijdende Kerk, en nog minder kunnen deze "zeven tijden" van zware vernedering, toen alle macht en glorie van hem werd afgenomen, een type zijn van de "zeven tijden" van de "wereldmacht", als die "wereldmacht" alle glorie en heerlijkheid van de aarde in zich verenigt. Dit is het voornaamste bezwaar tegen deze theorie. Laat de lezer kennis nemen van de volgende zin uit het onderhavige werk, en laat hem dit vergelijken met de historische feiten, en hij zal nog meer zien hoe ongefundeerd deze theorie is: "Hieruit volgt ontegenzeggelijk," volgens de auteur (pp.184, 185) "daar de kerk getyranniseerd moet worden door de overspelige macht gedurende de gehele periode van de zeven tijden, zij gedurende de eerste helft van de zeven tijden onderdrukt zal worden door afgoderij van het heidendom, en gedurende de laatste helft door het pausdom." De eerste helft nu, of de 1260 jaren, gedurende waarin de kerk onderdrukt zou worden door de heidense afgoderij, zou precies in 530 of 532 tot een einde zijn gekomen, toen plotseling Justinianus het tafereel veranderde en een nieuwe onderdrukker ten tonele voerde. Maar ik vraag mij af waar de "wereldmacht" was tot aan 530, die "afgoderij bedreef in de vorm van het heidendom"? Minstens vanaf de tijd rond 376 schafte Gratianus formeel de verering van afgoden af, en confisceerde alle inkomsten, zodat men zich kan afvragen waaruit zo'n heidense en vervolgende macht dan bestaan zou kunnen hebben. Er zit een aanzienlijk gat tussen 376 en 532. De vermeende juistheid van de theorie verlangt dat het heidendom, en wel het belijdende heidendom in het bijzonder, de kerk tot aan 532 vervolgd zou hebben, maar gedurende 156 jaar was er helemaal niet zoiets als een heidense "wereldmacht" om de kerk te vervolgen. "De benen van een lamme," zegt Salomo, "zijn ongelijk", en indien in de 1260 jaren van heidense vervolging 156 van de voorspelde periode ontbreken, dan moet het toch duidelijk zijn dat de theorie ten minste aan □□n kant mank gaat. Maar ik vraag mij af of de feiten overeenstemmen met de theorie, zelfs met betrekking tot het einde van de 1260 jaren in 1792, tijdens de Franse Revolutie. Indien de 1260 jaren van Pauselijke onderdrukking toen eindigden, en indien toen de Oude van dagen aanving met het laatste oordeel over het beest, dan begon Hij ook iets anders. Dit blijkt uit het taalgebruik van Dani□l in Dan.7:21, 22: "Ik zag dat die horen strijd voerde tegen de heiligen en hen overmocht, totdat de Oude van dagen kwam en recht verschafte werd aan de heiligen des Allerhoogsten, en de tijd naderde, dat de heiligen het koningschap in bezit kregen." Dit taalgebruik

impliceert dat het oordeel over de kleine horen, en het aan de heiligen geven van "het koningschap" gebeurtenissen zijn die gelijktijdig plaatsvinden. Lang is de heerschappij over de koningschappen in handen geweest van wereldse mensen die God niet kenden en Hem niet gehoorzaamden, maar nu hij aan wie de koninkrijken toebehoren, over Zijn vijanden komt oordelen, komt Hij ook om de heerschappij te ontnemen van hen die deze misbruikt hebben en over te dragen in de handen van hen die God vrezen en zich in hun gedrag hebben laten leiden door Zijn geopenbaarde wil. Dit is klaarblijkelijk de betekenis van de goddelijke uitspraak. Indien nu wordt verondersteld dat 1792 het voorspelde tijdstip was waarop de Oude van dagen is teruggekomen, dan volgt hieruit dat sindsdien de principes van Gods Woord steeds meer invloed zijn gaan uitoefenen op de regeringen in Europa, en dat goede en heilige mannen in de geest van Nehemia en Dani□l hoge en invloedrijke positie ingenomen moeten hebben. Is er □□n natie in heel Europa die heden ten dage volgens Schriftuurlijke principes handelt? Doet Engeland dit zelf dan wel? Het is waarachtig een notoir feit dat amper drie jaar na het tijdstip waarop de heerschappij der rechtvaardigheid had moeten beginnen, het principeloze beleid juist een aanvang nam, en hierdoor nauwelijks een spaan is overgebleven van het respect dat er was voor de eer van de "Prins van de koningen der aarde" met betrekking tot het openbare bestuur van deze natie. Het was in 1795 dat Pitt en het Britse Parlement een wet goedkeurden voor de oprichting van het Rooms Katholieke Seminarie in Maynooth, hetgeen het begin was van een beleid waardoor de Man der Zonde verheven werd tot een invloedrijke positie in dit land, en waardoor wij, indien de Goddelijke genade niet op miraculeuze wijze ingrijpt, worden teruggevoerd tot een algehele slavernij onder de Antichrist. Toch zou volgens de theorie van The Great Exodus juist het tegenovergestelde het geval moeten zijn geweest. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden

De Twee Babylons - A. Hislop - Attes de zondaar

https://levendwater.org/boeken/hislop/2babylons/Appendix%20Noot%20R.htm

Wij hebben gezien dat de naam Pan betekent "afWijken" en hebben geconcludeerd dat dit een synoniem is van Hata, "zondigen", de juiste generieke betekenis hiervan is "afwijken van de rechte lijn", en dat dit de naam was van onze eerste ouder, Adam in de Babylonische mystiek. Een van de namen van Eva als de oergodin in het oude Babylon vereerd, terwijl het voeding geeft aan deze conclusie, geeft tevens opheldering over een andere klassieke mythe op een geheel onverwachte wijze. De naam van die klassieke godin, zoals gegeven door Berosus, is Thalatth, hetgeen betekent, zoals wij hebben gezien, "de rib". Adams naam als haar echtgenoot zou dan zijn "Baal-Thalatth", "Echtgenoot van de rib", want Baal heeft de betekenis van "Heer" in de zin van " echtgenoot ". Maar "Baal-Thalatth" betekent naar een bijzonder Hebreeuws idioom ook (p.38, noot) "Hij die stilstond of uitweek". (31) Dit is de verre reden voor het kreupel zijn van Vulcanus, want Vulcanus als de "vader der goden" (32) moest in verband worden gebracht met Adam, evenals de andere "vaders der goden" waartoe wij hen reeds hebben herleid. Nu was Adam als gevolg van zijn zonde en afwijken van de rechte lijn van de plicht in dubbel opzicht "Baal-Thalatth", ofwel niet alleen de "echtgenoot van de rib", maar "de man die stilstond en afweek". Ter herinnering aan dit afwijken was het niet verwonderlijk dat de priesters van Baal (1 Kon.18:26) bij het altaar " hinkten ", terwijl zij hun god smeekten om naar hen te luisteren, want dit is de precieze betekenis van het woord (zie KITTO, Bib. Cyclop., deel I, p.261), en dat de Druďden zijwaarts liepen tijden het verrichten van hun gewijde riten, zoals blijkt uit de volgende passage uit DAVIES: "De dans wordt tijdens een sobere plechtigheid uitgevoerd in de omgeving van de meren, waar de priester zich zijwaarts rond het heiligdom bewegen , terwijl het heiligdom de koning aanroept, en de schone zich naar het doek beweegt dat de enorme kei bedekt." (Druids, p.171). Davies ziet een verband met het verhaal van Jupiter, de vader van de goden, die zijn eigen dochter geweld aan doet in de vorm van een slang (p.561). Laat de lezer nu eens zien wat zich op de borst van Diana der Efeziërs bevindt, als de Moeder van de goden (ante, p.29), en hij zal haar aandeel ontdekken in het zijwaarts gaan, want daar bevindt zich een krab, en hoe kan een krab zich anders bewegen dan zijwaarts ? Dit geeft de betekenis aan van een ander teken in de Zodiac. De krab als teken van de dierenriem is een gedenken van de fatale afwijking van de eerste mens van het pad van de rechtvaardigheid, toen het verbond verbroken werd. De heidenen wisten dat het afwijken of het zijwaarts gaan de dood betekende, de dood van de ziel (" ten dage dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven"), en daarom, tijdens het lentefeest ter ere van Cybele en Attes werd er veelvuldig geweeklaagd om de dood van Attes, terwijl op het vreugde feest van 25 maart, de laatste dag van het feest, de rouw overging in vreugde, "ter ere van de dode god die tot leven kwam." (DUPUIS, Origine de tous les Cultes, del IV, p.253, Parijs, jaargang III, de la Republique, 1794). Als Attes degene was, die door "af te wijken" de zonde in de wereld had gebracht, wat kon dan dat leven zijn, waartoe hij zo spoedig herstelde, dan slechts dat nieuwe en goddelijke leven, dat iedere ziel binnengaat als hij " opnieuw geboren " wordt, en zo "overgaat van de dood naar het leven". Toen de belofte werd gegeven van het zaad van de vrouw, dat de kop van de slang zou vermorzelen, en Adam dit aannam door geloof, was dat, en daar kan geen twijfel over bestaan, het bewijs dat het goddelijke leven hersteld was, en dat hij opnieuw geboren was. En zo getuigt de mystiek van Attes, die met bijzonder veel zorg bewaard is, en waarvan Pausanias zegt dat hij ondanks al zijn pogingen de geheime betekenis ervan niet heeft kunnen achterhalen (boek VII, Archaica, h.17), wanneer eenmaal de betekenis van de naam Attes is ontrafeld, van de kennis die de heidenen hadden van de ware aard van de zondeval en van het essentiële karakter van de

dood , en waardoor het oude verbond werd bedreigd. Deze nieuwe geboorte van Attes legde het fundament voor zijn afbeelding als kind, en zijn afbeelding als Adonis, die, hoewel hij als volwassen man stierf, op dezelfde wijze werd voorgesteld. In de Eleusiniaanse mystiek die de verkrachting van Proserpine herdacht, ofwel de verleiding van Eva, werd de betreurde god, ofwel Bacchus, voorgesteld als een baby aan de borst van de grote moeder, die door Sophocles Deo werd genoemd (Atigone, v.1121, Oxon, 1808). Daar Deo of Demete, hetgeen betrekking had op de grote moeder, slechts een andere vorm is van Idaia Mater, "de moeder der kennis" (het werkwoord "weten" is Daa of Idaa), was dit kleine kind in bepaald opzicht dezelfde als Attes, en zo ook Deoius, zoals zijn naam wordt weergegeven (ante, p.20). Het Hilaria, of vreugdefeest van 25 maart, had zijn vreugde te danken aan een geboorte die nog moest plaatsvinden, zelfs de geboorte van het zaad van de vrouw, maar tegelijkertijd werd de vreugde van dat feest verhoogd door de nieuwe geboorte die daar onmiddellijk op volgde op de dag van Attes, "de zondaar", of Adam, die als gevolg van het breken van het verbond dood was geworden in "overtredingen en zonden". Voetnoten [31] Het Chaldese Thalatth, "een rib" of "een zijde", komt van het werkwoord Thalaa, de Chaldese vorm van Tzales, hetgeen betekent "afwijken", "stoppen", "zijwaarts gaan" of "opzij wandelen". [32] Voor Vulcan als "de eerste van al de goden", zie Minutius Felix, Octavius, p.163. Home | Over LW | Site Map | LW Publicaties | Zoeken Ontwikkeld door © Levend Water Alle rechten voorbehouden